MAZPULKS

MĒNEŠRAKSTS JAUNATNEI UN MAZPULKU DALĪBNIEKIEM

1935.

№ 5

LATVIJAS LAUKSAIMNIECĪBAS KAMERAS IZDEVUMS.

Mūsu izdevumā

Ed. VIRZAS monografija

KĀRLIS ULMANIS

Otrais iespiedums.

Autors par savu jauno grāmatu saka:

„Šī grāmata ir patiesība, jo tā ir subjektīvi uzrakstīta. Šo vienpusību tai piešķir tautas apvienošanās gars, ko prezidents ir atmodinājis, gadu desmitiem klauvēdams pie visām latviešu sirds durvīm. Viņa rokās šis gars kļuvis par likumu, kas tagad katram dod algu pēc nopelna."

Grāmata dab. visos grāmatu veikalos un iespiesta uz ļoti laba papīra 276 lappuses bieza, ar četriem attēliem uz krīta papīra, maksā Ls 2,—.

Grāmatu var pasūtīt pa pastu, iemaksājot mūsu tek. rēķ. 1278, vai iesūtot pastmarkās tās vērtību. Sūtīšanas izdevumi pircējiem nav jāsedz.

P.-S.
„Zemnieka domas"
Tērbatas ielā 33/35.

Savstarpējā Apdrošināšanas Centrālā Savienība

Rīgā, Tērbatas ielā 15/17,
savā namā

Raimunds Liepkalns

Autobusu satiksmes un automobiļu preču imports

Rīgā, 13. janvāŗa ielā № 15

Veikals: Rīgā, L. Kalēju ielā № 68

Reo- pasažieru un smagie automobiļi

Riepas, eļļas (mucās) un autopiederumi.

MAZPULKS

LATVIJAS LAUKSAIMNIECĪBAS KAMERAS MĒNEŠRAKSTS
JAUNATNEI UN MAZPULKU DALĪBNIEKIEM.

IZNĀK KATRA MĒNEŠA 15. DIENĀ.
REDAKCIJA UN EKSPEDĪCIJA: RĪGĀ, BAZNĪCAS IELĀ № 4-a. TĀLRUŅI: RED. — 21617, EKSPED. — 22322.
ABONĒŠANAS MAKSA: GADĀ LS 2,—; ATSEVIŠĶS NUMURS 20 SANT.
SLUDINĀJUMU MAKSA: 1/1 L. P. — LS 100,—; 1/2 L. P. — LS 50,—; 1/4 L. P. — LS 25,—.

V. gada gājums. 15. maijā, 1935. g. № 5

„Mazpulka" lasītājiem.

Ar šā gada maija numuru žurnāls „Mazpulks" iznāk kā Latvijas Lauksaimniecības Kameras izdevums. Lauks. kamerai, ar 1935. g. 1. aprīļa likumu, nodots viss agronomiskās palīdzības un, līdz ar to, arī mazpulku un lauku jaunatnes audzināšanas darbs.

Lai rastu un uzturētu arī turpmāk vienību lauksaimniecības veicināšanā, pacelšanā un lauku jaunatnes audzināšanā, lai novērstu parallelismu un separātismu, nodibināta Latv. Lauks. kamera. Šo lielo mērķu sasniegšanu veicinās arī žurnāls „Mazpulks". Tas uz jums runās ar vēl lielāku mīlestību, dedzību un apgarotību, nekā līdz šim, nemitīgi atgādinās augt un pāraugt sevi, būt cienīgiem tā lielā celtniecības darba, ko esam sākuši.

Žurnāls „Mazpulks" centīsies sekot Virsvadoņa norādījumam un gādās, lai visu mazpulku dalībnieku, žurnāla lasītāju sirdis un prāti pildītos ar augstiem ideāliem, ka šos ideālus nevarētu sasniegt, ne piepildīt viņiem mazpulkos esot, bet ka tos viņi paņemtu līdzi turpmākās dzīves gaitās, kad no mazpulkiem pāries uz jauniem — nākošiem dižpulkiem.

L. L. Kameras prezidijs.

Ausma Roga.

15. maijs.

Kad Dievnamu zvani iezvana svētrītu, tad mūsu soļi negribot piestāj, lai ieklausītos pirmajās skaņās, kas atlido pie mums pāri birzēm un pļavām no mūsu baltās baznīcas. Mēs nezinām, kas tas ir par spēku, kas mūs tā aptur, bet mēs protam viņu cienīt, zinādami un jusdami, ka viņš skaŗ mūsu sirdis un prātus.

Ar līdzīgu bijību un cieņu mums latviešiem, un sevišķi jums, mazpulku saime, jāuzņem diena un stundas, kas aizpilda laiku, ko mēs apzīmējam — **15. maijs.** Šinī dienā padarītais darbs skaŗ ne tikai latviešu sirdis un prātus, bet visu viņu dzīvi, virzot to augšup, darot viņu spēcīgāku un pilnīgāku.

Pagājušos gados mēs esam pieraduši un pieradināti par lieliem laikiem un lieliem notikumiem — runāt paviršī, bet skaisti, neiedziļinoties un neprotot cienīt to, kas še cienāms. Cik daudz skaistu vārdu nav izskanējis par mūsu lielajām, uzupurēšanās, dažubrīd izmisuma, bet reizē nesalaužamas paļāvības pilnajām atbrīvošanas cīņām! Cik daudz nav bijis cildinošu vārdu un tomēr — cik kādreizējā, saskaldītajā latviešu dzīvē bija maz cieņas un bijības pret šīm cīņām.

Jā būtu cieņa, jā būtu bijība, tad nebūtu šajos 15 gados mūsu valsti darbu, kas vērsušies pret mūsu zemi, valsti un tautu. Tas, kas ciena un godbijīgi noliec galvu savas pagātnes priekšā, tas karsti mīl savu tagadni un ir gatavs upurim nākotnes labā.

Tādēļ vārdi — 15. maijs, 15. maija notikumi — lai nekļūst mums par frāzi. La-

bāk divas un trīs reizes mazāk pieminēt šos vārdus, bet kad tos minēt, tad pieminēt tā, lai ne tikai tava paša sirds zina, ko tu esi runājis, bet lai ari citi jūt un mana, ka tu esi izsacījis savas sirds dziļāko pārliecību. Un ja tu nespēji tā runāt, tad klusē, jo godbijību klusums nes uz saviem spārniem.

Jā, bet kāpēc tad īsti tā mums jārunā par 15. maiju? — Tāpēc, ka 15. maijs mums ir atnesis vērtibas, lielas gara un darba vērtības.

Un viena no lielākām vērtībām ir tā, ka tev vairs ne mazpulkā, ne skolā, nedz savās mājās nav jādzird vārdi, kas radītu neuzticību pret saviem līdzcilvēkiem. Nav jābaiļojas, ka ar to jaunekli, ar kuŗu tevi sien kopēji nodomi, draudzība, ka par to tevi varētu kāds norāt un teikt — „tu ar jūtam: jā, tagad ir kas jauks, svarīgs, lielisks, cēls un dižens pār mūsu zemi nācis; 15. maijs uzmodinājis tautā atkal viņas garīgās intereses, uzmodinājis garu pašu, atdevis garam viņa tiesības. 15. maijs ir atdevis garam viņa tiesības matēriju vadīt un uzvarēt!"

Šos Virsvadoņa vārdus apliecina visas tautas sacelšanās kājās un viņas atvērtās rokas, kas, tūkstošiem latus dod va stij un mūsu zemes drošībai. Jaunatne nav materiāliste, tādēļ arī viņai šis lieliskais gara pārspēks pār materiālo, šī lielā doma — padarīt stipru mūsu valsti, nevar palikt nepamanīta un apslēpta.

Un kur tāda dedzība ir vērsta pret kādu mērķi, tur panākumi vienmēr ir bijuši un būs. Tikai viens gads pagājis šajā jaunajā laikā, bet mūsu dzīve un mūsu mērķi vi-

> *15. maijs ir atdevis garam viņa tiesības matēriju vadīt un uzvarēt.*
>
> *K. Ulmanis.*

viņu nesaejies! Viņš nava tavas partijas." — Tu vari sev droši meklēt draugus, draudzīgumu, cīņas un domu biedrus, jo tu zini, visi, — visi mēs esam latvieši. Visi mēs esam viena un tā paša lielā cilts koka zari un pazares. Visiem mums var būt tikai viena vienīga doma — augt stipriem, drošiem un uzņēmīgiem, lai varētu pilnvērtīgu padarīt savu dzīvi un stāties pretī katriem kavēkļiem, kas krustotu mūsu tautas uzplaukšanas gājienu.

Var būt, jaunie draugi, ka jūsu vērtējumā, jūsu apziņā tās naida smēdes iznīcināšana, kuŗā šīs zemes nepieticīgie kaldami uz visām pusēm šķaidīja nesaticības dzirkstis, vēl nespēj dot jums varenuma un lielu panākumu izjūtu. Bet pienāks laiks, jūs pieaugsat, vērtēsat un tad redzēsat — 15. maija naktī latviešu tautas laime apstaigājusi zemi, laukos un tīrumos, sētās un ciemos atstādama savu svētību.

Un tālāk — runāsim ar mūsu Virsvadoņa, šī lielā 15. maija radītāja paša vārdiem: „Vai visi vienā sirds pukstienā nesās darba nozarēs kļuvuši jau tik skaidri saredzami. Cilvēku prāti mošāki un drošāki, ticība sev un savam darbam dziļāka un spēcīgāka.

Tās visas ir vērtības, ko 15. maijs devis mums. Tās ir nezūdošas vērtības, jo viņām nav materiāla daba, bet gars, jauns, veselīgs gars ir viņu vārds un apzīmējums. Un gars ir mūžības zīmogu apzimogota Dieva dzirksts, kas ienesta cilvēku sirdīs.

„Aptvert tikai ar prātu, tas nedod to, kas vajadzīgs," saka Virsvadonis. **„Mums ar sirdi vajaga izjust, ar sirdi pārdzīvot visus sasniegumus."**

Ar sirdi vajaga izjust, ko nozīmē 15. maijs. Tad patiesi tas dos jaunu ticību, tas „stiprinās mūsu gribu. Un beigu beigās, lai kādi grūti uzdevumi, kādi pienākumi, lai arī kādas cīņas būtu jāizcīna, — **visam pamatā ir ticība, griba un kā trešais nāk klāt uzvara. Ticība, griba, uzvara!"**

Lai ikviena mazpulku dalībnieka sirds, pieminot 15. maiju, iedegas lielā ticībā un gribā — pieaugt un derēt valstij un tautai.

Kad Virsvadonis runā . . .

Māc. Arn. Lūsis.

Mātes dienā.

Otrā maija svētdienā svinam mātes dienu. Dziļā pietātē un godbijībā suminam kluso ikdienas darba darītāju — māti, atceramies viņas mīlestību, kluso, maigo glāstu, laipno vārdu, silto skatu... Un, kā balti baloži paceļas mūsu domas un aizskrien atpakaļ uz pagājušām dienām, uz dzimto sētu, kur atradām pie mātes aizvēju un siltumu savas dzīves saulainiem bērnības rītiem. Tam, kam pietrūcis ir šī aizvēja, domas kavējas citur — kapu kalniņā, kur viņas darba cēlienam sekojusi lielā darba dusa...

— Ko tu esi devusi, māt, ka tevi tā atceras? Kamdēļ tikdaudz lūpas šai dienā ar pateicību min tavu vārdu, tikdaudz rokas raksta mīļas sveikas un dāvanas nes un ziedus? Ir tikai viena atbilde — sevi, savu mīlestību. Tu, māt, biji tā, kas pacēli mūs pretī saulei. Tu biji tā, kas izšūpoji mūs savās sastrādātās rokās, kas atbalstīji mūs tad, kad pirmo reizi spērām kāju pār lielās dzīves slieksni. Un, lai cik mazs un plāns ir bijis mūsu jauno dienu maizes rieciens, lai cik trūcīgs un salāpīts pirmais tērps — tomēr mēs pieminam to ar pateicību, jo tas bija tavas mīlestības svētīts, tava darba guvums. Daudziem no mums nācies un nākas pavadīt savas bērna dienas trūcīgos apstākļos, istabās, kur zemi ir griesti un piekvēpušas sijas, kur zirnekļa tīkli aizkrāsnē nav saskatāmi dziļā istabas krēslā. Un tomēr — šī vienkāršība un trūkums zūd tad, kad istabā skan mātes balss, kad krēslā kļūst saskatāms mātes tēls. Māte ir tā gaismas devēja mūsu dzīvei, kas mums ir vistuvāk taisni tad, kad mēs nekur vairs citur nevaram gaismu atrast, kad tumsa gulst pār mums, pār visu mūsu dzīvi. Dēls un meita, kas kā putni

aizlidojuši no dzimtās ligzdas, atgriežas tur tad, kad sirds sāp, kad ir bēdas, un nav neviena cita vairs, ar ko dalīties savās ciešanās. Nogurušais atrod mieru pie mātes, noskumušais iepriecinājumu, nesaprastais atsaucību. Tāds ir mātes liktenis — nest savu un savu bērnu nastu. Un viņa nežēlojas par to. Viņa nemēģina izvairīties no šī krusta, kuŗu tai uzliek mīlestība ..

Jaunie draugi! Mācīsimies cienīt un mīlēt tos, kas mūsu labā nes neaprobežotus mīlestības upurus. Mācīsimies saprast mātes mīlestību! Tas ir viens no mūsu pirmiem uzdevumiem. Kā var un kā drīkst aizmirst to, kas mums tik daudz laba ir darījis! Bet vai dzīvē tas tā daudzreiz nenotiek? Vai nav tā, ka bērni aizmirst savu māti, ka tie — tikuši tāļāk dzīvē uz priekšu — kaunas no savas mātes, negrib to vairs pazīt. Ir tādi gadījumi, kad bagātu bērnu vecāki savu mūža vakaru spiesti pavadīt nespējnieku patversmēs un dzīvot no citu žēlastības... Vecākiem par to nav jākaunas. Viņi ir visu darījuši, ko tie varēja darīt. Bet jākaunas ir tādiem bērniem, kas to ir pielaiduši, jo tie ar šādu rīcību paši sev izraksta garīgās nabadzības un šaursirdības apliecinājumu. Tu, mazpulku jaunatne, esi tā, kuŗai jāatdzīvina senās senču tradicijas, kuŗai atkal jāceļ godā vecāku mīlestība un mīlestība pret vecākiem. Tamdēļ arī tavs pienākums ir svinēt mātes dienu, sagādāt viņai kaut mazu prieku un pārsteigumu. Arī tava māte, draugs, gaida, lai tu viņu atceries. Ir daudz un dažādas iespējamības, kā to darīt. Bet katra no tām būs gandarījums mātes mīlestībai un tam darbam, kuŗu tā mūsu labā ir darījusi.

Māte ir pieskaitāma tiem ikdienas varoņiem, kas daudzreiz nāk un aiziet nemanīti, kuŗiem neceļ granīta piemineklus un nedzied slavas dziesmas. Mātes piemineklis ir viņas bērni un bērnu bērni — viņas cilts. Tā ir viņas lepnums un viņas prieks. Vai tas nav mātes nopelns, ja mūsu valstij un tautai izaug krietni pilsoņi, čakli darba darītāji, kuŗu vārds daudzreiz skan tālu aiz mūsu valsts robežām? Vai tas nav mātes nopelns, ja mums bija tik stipra varoņu cilts, kas darīja brīvu mūsu zemi no svešu kungu dzelžainiem žņaugiem, kas lika saulei atmirdzēt pie klaušu laiku tumšām debesīm? Dienās, kad dzima Latvijas valsts, daudzas mātes pazaudēja savus dēlus, kas savu dzīvi beidza varoņu nāvē vēsturiskās kaujās. Šo kritušo varoņu mātes atcerēties, apmeklēt un apsveikt mātes dienā ir jūsu svēts pienākums, mazpulka dalībnieki. Ar šādu rīcību Jūs pierādīsiet, ka mīlat krituŝos varoņus, ka neesat tos aizmirsuši un viņu piemiņu godinat viņu mātē, kuŗas tēls kā simbols ietverts arī Brāļu kapu piemineklī. Daudzreiz šīs varoņu mātes ir tikušas aizmirstas, jo tas, kuŗu paņēmusi ienaidnieka skaudrā lode ir bijis — vienigais, vai arī — pēdējais. . Bet mātes dienā šāda māte nedrīkst tapt aizmirsta, jo viņa varbūt, visvairāk ir pelnījusi, lai viņu atceras. Tamdēļ — lai suminā ta šoreiz top arī varoņu māte!

Nekad nebūs par daudz mīlestības un cieņas, kādu parādīsim un ar kādu apveltīsim savu māti. Debestēvs nav nolicis mums pārāk gaŗu ceļu nostaigāt šai dzīvē. Un daudzreiz mēs atceramies savu māti tikai tad, kad jau ir par vēlu, kad viņas vairs nav... Bet laimīgs var būt ikviens, kuŗa māte vēl dzīvo, jo viņam vēl ir draugs, kas nekad neatstāj un neatstumj. Kas māti ir pazaudējis bērnībā — tam neredzēt lemts bērna dienu gaišo mirdzu. Skarbi vēji tad aiznes viņa dziesmu, kuŗu nedzird māmuliņa, bet skopā svešā māte. Tas nav tukšs salīdzinājums, ja mūsu tautas dziesmā — Maza biju, neredzēju — bāra bērns pieglaužas pie ziedošās ābeles kā pie savas māmuliņas, kad birst ābelei balti ziedi un mazam ganiņam asaras. Mātes tēlu jau senie latvieši ir iedomājušies tik skaistu, kāda ir ābele, kad viņas zari līkst balto ziedu sniegu kupenās. Un tāda māte arī ir — skaistums un atbalsts katram bērnam. Vai, labāki sakot — tādu māti grib mums rādīt mātes diena, skaistā tradicija, kas ieviesusies pie mums tikai nedaudz gadus atpakaļ, bet jau paspējusi atrast neaprobežotu sabiedrības piekrišanu un atsaucību. Par mātes dienas audzinošo nozīmi runāt šeit būtu lieki. Katrs no mums zin, ka tā ir ļoti liela, jo viņa ceļ atkal godā senās tradicijas, kuŗu pamatā stāv bērnu mīlestība pret vecākiem

savā ģimenē un ārpus tās. Mēdz teikt, ka mātes diena piederot mātei. Arī es esmu tā teicis. Bet tagad es domāju citādi, proti, ka mātes diena ir vairāk jaunatnes svētki, jo tad jūs, draugi, varat sevi parādīt nevien darbā, bet arī mīlestībā. Mātes diena jums dod iespēju pierādīt sava rakstura cēlās un cildenās īpašības, pierādīt mātei, ka jūs neesat to aizmirsuši, bet ar pateicību pieminat visu, ko viņa darījusi jūsu labā. Un es ceru, ka ikviens no jums to darīs un atcerēsies savu māti, ja ne citādi, tad vismaz divi vārdos, kuŗi skan tā: — p a l d i e s, m ā t!

Neviens cits kā māte.

Neviens cits kā māte bijusi tā, kas nebeidzamā mīlestībā klāja ziedus pāri asiem ceļiem, kas notīrīja mūsu tekas, lai tās būtu drošas un vieglas. Cik daudz saules un siltuma māte nav ienesusi mūsu bērna dienās! Atcerēsimies to mātes dienā, pieminēsim mīlestību, kuŗu māte mums veltījusi, neaizmirsīsim to, jo mēs esam prasījuši savas mātes skaistākos dzīves gadus, viņas spēku, darbu un mīlestību. Reiz arī mums plaši atvērsies dzīves vārti un — kas lai zina, kurp aizvīsies mūsu ceļi. Un tomēr — māte būs līdz ar mums. Viņa būs pie mums dzīves gaišās stundās un priecāsies līdz ar mums. Un viņa būs pie mums un neatstās arī tad, kad visi būs mūs aizmirsuši. Māte neaizmirst... Skaisti un mierinoši skan dzejnieka Saulieša vārdi: „Ja tu arī nabags esi, pasaulē tik vajāts, pelts, zini, tavas mātes sirdī tevīm visu skaidrais zelts".

Ja tagad mēs nevaram pilnīgi atmaksāt mātes mīlestību, tad vēlāk, kad vecuma dēļ tā būs salīkusi, kad viņas matos vīsies sudraba pavedieni, ar tādu pašu mīlestību līdzināsim viņas ceļus un takas. Un ne tikai tik ilgi kamēr viņa dzīvo, bet arī kapu kalniņā. Neļausim tur smilgām un nezālēm aizaugt mūsu mīļās mātes dusas vietai. Un šai miera vietā, kur reiz satecēs arī visi mūsu ceļi, solīsimies būt viņas mīlestības cienīgi.

E l ī z a b e t e Š a l t s,
Tāšu mazpulkā.

Lai mēs godam varētu sekot.

Atkal pienācis 15. maijs, — tā diena kuŗā gadu atpakaļ mūsu Virsvadonis ministru prezidents **Dr. K. Ulmanis** partiju naida sašķelto tautu, pārvērta par vienotu tautu un uzņēmās vadonību, lai izvestu valsti no partiju varas un valdīšanas.

Arī mazpulkiem šī diena iedvesa lielāku ticību un paļāvību savam darbam. Kad mazpulku dalībnieki redzēja savu vecāku darbā un šaubu nezināšanā saliektās muguras, tiem daudzreiz uzmācās maldīgas domas: Vai tikai tēvu sēta ir tā, kas var dot augstāko dzīves piepildījumu? Un daudz arī jaunatnes padevās šīm šaubām un aizklīda no mājām prom.

15. un 16. maija notikumi iezvanīja mūsu valstī jaunu laikmetu. Saliektās muguras liecās taisnāk un uz sejām rotājās lielāka pašapziņa. Arī jaunatnei dota iespēja mācīties un vingrināt roku patstāvīgā darbā.

Mēs mazpulku dalībnieki varam būt lepni uz to, ka tautas vadonis ir arī mazpulku Virsvadonis. Tamdēļ kā pateicību vadonim par atjaunoto Latviju audzināsim sevi un veiksim savu darbu baltzaļā karoga paēnā tā, lai tad, kad pienāktu laiks stāties vecāku vietā, mēs godam varētu sekot vadoņa aicinājumam: „Ikkatrs savā, bet visi valsts darbā."

A. B e ķ e r i s,
Jaungulbenes mazpulkā.

Klausīsimies savā sirds balsī.

Ir jau atkal pavasaris, vēsta cīrulīts, dzeltenām ziedu bārkstīm rotājusies lazda, saules piekalnē vizbuļi un visa, visa zeme runā, visa daba, kas bruņojusies jaunā spēkā.

Jaunatne! Vai daudzreiz nav tā, ka tev jānodreb tīkamās trīsās. Kaut kas tev liek izstiept rokas un vērot to—visu radītāju sauli, kuŗa arī tevī ir dēstījusi kaut staru no šī mirdzuma bagātības. Šinī brīdī tevī runā balsis, aicina un stāsta un paveŗ tavam skatam nākotni saules gaismā. Tā ir tava sirdsbalss, tava jaunā, skaidrā sirdsbalss, kuŗa vēl nav ļaunuma pārkliegta.

Mazpulku dalībnieki! Man gribas teikt, tā īsti no sirds teikt, un to, kas runā manī pašā un liek man to darīt zināmu arī jums un visiem.

Mācīsimies paši uzklausīt savas sirdsbalss labāko mācību; mācīsimies mūsos briestošo spēku izlietot lietderīgi, tā kā nekas neaiziet zudumā, nekas! Domāsim par to, ka izaugam krietni un godīgi, daiļosim sevi, daiļosim arī savu apkārtni un sētu, kuŗā mums jāpavada viss mūsu mūža gaŗākais cēliens, un kuŗā — vēl svarīgāki — nāks nākošās audzes un mācīsies, ņems priekšzīmi. Tāpēc nekavēsimies, bet skatoties mūsu cēlākā un diženākā piemērā— mūsu Virsvadonī, ar čaklām un drošām rokām darīsim visu nepieciešamo.

Iesim, reizē ar pavasari, ar smaidu sejā, stingru apņemšanos un gribu, skaistu dzīvi radīt, skaistu dzīvi dzīvot un daudz skaista dzīvei dot!

Leontine Sprūds,
mazpulku līdumniece.

Mazpulku vadītāju sanāksme un mazpulku dalībnieki.

Ja cilvēks dzīvē grib paveikt kādus lielus darbus, vai piepildīt kaut tikai savus nospraustos mērķus, tad nepieciešami arvien domāt par šiem nodomiem. Nepieciešami ir ne tikai domāt, bet arvien papildināt arī savas zināšanas, gūt jaunus ierosinājumus šajā virzienā, lai tad būtu izlietoti visi ceļi un visi līdzekļi, kas ved pie mērķa.

Tā tas bija arī ar mūsu valsts mazpulku vadītājiem, kuŗi 24., 25. un 26. aprīlī sabrauca Rīgā savā sanāksmē. Sanāksme katru dienu deva gan idejiskus, gan arī praktiskus priekšlasījumus un iztirzāja techniskus jautājumus, kas saistīti ar tiešo mazpulku dzīvi — kārtību un disciplīnu. Viss šis triju dienu darbs mazpulku vadītājus ievadīja saskaņotā darbā, darbā, kuŗš turpmāk būs vienāds gan Kurzemes attālākos nostūros, gan Latgalē, gan Vidzemē. Šīs dienas deva arī diezgan skaidru idejisku virzienu, prasīdamas no mazpulku vadītājiem noteiktus audzināšanas paņēmienus un rīcības principus.

Bet mazpulku vadītāju darbības apjoms ir mazpulks un viņa dalībnieki. Mazpulku vadītājs ir autoritāte, draugs un padomdevējs visā mazpulka dzīvē. Mazpulka dalībnieka uzdevums iepretīm savam vadītājam ir paklausība, uzmanība un centība. Šie uzdevumi mazpulku dalībniekiem jāņem sevišķi vērā tad, ja viņa audzinātāji nesavtīgi veltīdami laiku, gribu un pūles iet, strādā un paši vēl mācās, lai jo gaišākus un skaidrākus padarītu savas audzināmās jaunatnes ceļus.

Kas nav izprotams, kas vēl liekas pārāk tāls un jaunatnei pieaugušo dzīvē svešs, tas lai paliek pie malas. Tak jāvēro un reizē jāmācās cienīt tas apstāklis, ka arī vecākā paaudze nerimst mācīties, nerimstas meklēt ierosinājumus, lai visu to savukārt nodotu jaunās paaudzes rokās.

Savas tēvuzemes mīlestība, pagātnes cieņa, pieķeršanās savai sētai un uzticība līdzcilvēkiem, draudzīgums tēvam ar dēlu, mātei ar meitu un savstarpēji brāļiem ar māsām, par ko visu runāja mazpulku va-

dītāju sanāksmē, ir parādības, kuŗas nav un nedrīkst būt svešas arī pašai jaunatnei. Daiļuma izjūta, mācīšanās skatīties un vērot dabu, gaismu, sauli, ziedu krāsas, kas katru mirkli apkārt mazpulku jaunatnei, ir vairāk kā nepieciešami katram jaunam cilvēkam. Ne katrreiz jāgaida, kad audzinātājs uz to norāda, bet jāmēģina iedzīvoties, jāmēģina līdzdzīvot dienai, kuŗa pavērta mūsu skatam. Jāmēģina līdzi dzīvot darbam, kas mums piešķirts. **Šādā līdzdzīvošanā un līdzi domāšanā pats no sevis vingrinās skats, domu asums un spēja redzēt arī skaistumu.**

Nobeidzot šīs pārdomas, nevaram neatzīmēt, ka tā lielā pirmā mazpulku vadītāju sanāksme nav tikai vadītājiem vien bijusi svarīga un nepieciešama, bet ar zināmu bijību un cieņu uz šo vadītāju darbu jāskatās arī mazpulku dalībniekiem, jo tas, kas šajā sanāksmē gūts un iegūts, noskaidrots un ierosināts, tas būs noteicošais arī visā turpmākā mazpulku darbā.

A. R.

Gūstā.

E. P. Butler stāsts.

(Beigas.)

Braucot starp kokiem, bija jābūt ļoti uzmanīgiem, lai nesalaustu laivu. Vilis atkal bēdājās, ka nu gan mēs krasta nekad nesasniegšot, tepat pazudīšot šini mežā. Tedis nomierināja viņu. Kādu laiku braucām klusēdami, visu uzmanību pievēršot apkārtnei. Te mūs iztrauceja atkal Vilis, iesaukdamies:

„Ak, Dievs, skataties kas par milzīgu ezeru!"

Paskatoties norādītā virzienā arī es paliku mēms no brīnumiem un bailēm — tur, kur bijām cerējuši sasniegt sauszemi, bija pusjūdzi plats un tikpat gaŗš ezers. Pāri šim ezeram, tālumā bija saskatami Illinoisas kalni. Es nekad agrāk neesmu redzējis tik drausmīgu tumšu, bet gludu kā spogulis, ezeru. Ezera noslēpumaino spožumu pārtrauca tikai pāris koku pašā vidū. Šis skats tiešam iedvesa sajūtu, ka šeit pat mums būs jāiet bojā. Tomēr vērīgāk ieskatoties ūdenī, redzējam šur — tur peldot labības asnus, un graudus un sapratām, ka šis mistiskais ezers ir vienkārši pārplūdusi druva.

Lielā baiļu sajūta pārgāja, jo ezers zaudēja savu noslēpumainību. Bet tad pēkšņi izdzirdām kliedzienus: „Hallo, hallo, glābjiet, palīgā!" Skaidri sadzirdēt nevarējām, jo motora troksnis pārāk traucēja. Uzsaucu Tedim apturēt motoru un nu skaidri sadzirdējam, ka kāds sauca bez apstājas — „palīgā, palīgā, glābjiet!"

Un atkal tas „piena puika" Vilis bij pirmais, kas iesāka runāt un kas pirmais saprata, no kuŗienes skaņas nāk. „Tur taču kāds ir tajos kokos, ezera vidū, vai nē Augu— !" Vilītis no uztraukuma bij pat piecēlies kājās.

Tedis iedarbināja motoru un mēs devāmies ezerā. Kad cilvēks kokā manīja, ka esam viņu sadzirdējuši, tas apstājās saukt palīgā. Liels bija mūsu pārsteigums, kad piebraucot redzējām, ka nelaimīgais ezera gūsteknis bija Dr. Fosbeks. Viņš tiešām bija nomocījies līdz nāvei. Uzrāpies nelielā koka zarā — viņš vienā rokā turēja melno medikamentu somiņu, ar otru turējās pie koka stumbra, pavisam pie kuŗa saspiestu un salaustu straume bij pieskalojusi viņa mazo laiviņu. Virs ārsta koka augstākā zarā bij vēl otrs gūsteknis — trekns mazlācītis, kuŗš arī bij tur meklējis patvērumu. Apturējām motoru, paši turēdamies pie koka zariem, jo citādi straume nesa laivu projam. „Jūs esiet īstā laikā, zēni," teica ārsts, pavisam aizsmacis no lielas kliegšanas, „es šeit ilgāk vairs nevarētu noturēties!" Viņš visu laiku tikai ar vienu roku turēdamies bij ļoti noguris.

Uzbraucot virsū kādam zaram, viņa laiva dabūjusi sūci un nogrimusi. Pašam

laimējies uzrāpties kokā. Kad ieteicām nomest medikamentu somiņu mūsu laivā, lai atbrīvotu otru roku, ārsts mūs brīdināja saķert to labi uzmanīgi.

„Un tagad piebrauciet laivu otrā pusē, lai varu tikt zemē," uzsauca ārsts.

Tedis tikai kratīja galvu. — „Mēs tā nevaram darīt, laiva nevar noturēt Jūs un mūs. Svars būs pārāk liels un laiva nogrims." Ārsts ieteica kādam no mums uzrāpties kokā, viņa vietā. Arī šis padoms nederēja — neviens no mums nevarēja tikt kokā, kāmēr ārsts tur sēdēja.

„Viņam taču ir nepieciešami tikt no koka zemē — jāsteidzas pie slimā bērna," atkal iemaisījās mūsu sarunā Vilis, pavisam uztraukts. „Es vienreiz biju slims un būtu nomiris, ja ārsts laikā nepielietotu antitoksīnu."

„Labi, tikai neuztraucies, mēs mēģināsim visu darīt," es viņu mierināju. Nolēmām braukt uz tālumā redzamo krastu, kur mes trīs izkāptu, kāmēr Tedis brauktu pēc ārsta un nogādatu to pie slimnieka. Tedis piekrita, ka tas esot pašlaik vienīgais ceļš, kas mums atliekot.

„Tikai pasteidzaties!" piekodināja ārsts. Tedis iedarbināja motoru, mēs nosēdāmies pie airēm un devāmies kalnu virzienā.

„Paklausies, Tedi," es teicu, „būs jāatstāj Saša ar Vilīti krastā un es braukšu tev līdz, jo ārsts nevarēs saviem spēkiem tikt laivā — viņš taču ir pavisam pārpūlējies!" Tedis domāja, ka tādā gadījumā tomēr Sašam būtu jābrauc viņam līdz, jo viņš stiprāks par mani.

„Jūs ar Vilīti varēsiet —" tālāk Tedis netika, jo piepeši laiva apstājās tik spēji un negaidīti, ka es tiku iesviests Viļa klēpī, Saša atkrita atpakaļ, ar galvu pret manām krūtīm tā, ka man aizrāvās elpa, no spējā sitiena. Instinktīvi mēs abi ar Sašu ievilkām airus. Viss tas notika tik pēkšņi un negaidīti, ka mēs neaptvērām, kas īsti noticis, tikai jutām, ka laivu zem ūdens kaut kas satura. Likās esam uzskrējuši uz kāda zara vai celma. Laivas motors strādāja spēcīgi, bet mēs nekustējamies ne no vietas. Tedis pavēlēja airēt ar kreisajām airēm, tad ar labajām, bet bez panākumiem — laiva nepakustējās ne par soli, tikai šūpojoties draudēja mūs apgāst. Tad mēģinājam ar airēm atrast vainīgo zaru zem laivas, izmeklējāmies, cik tālu un dziļi vien varējām aizsniegt, — nekā neatradām.

Tas bij brīnišķīgi — neko neatradām, kas laivu varētu aizturēt un tomēr laiva stāvēja kā pienaglota. Pēc Teda domām bijām aizķērušies uz kāda ļoti asa, ūdenī paslēpta zara, kur laiva aizķērusies varbūt tikai vienā punktā. Vēl reiz nolēmam mēģināt laivu iekustināt. Tedis palaida motoru un mēs ar Sašu ķēramies pie airiem. Es nekad neesmu tā airējis kā toreiz — cik man bij spēka, no visas sirds. Man likās, ka acis spiežās ārā no pieres. Tāpat ar visu spēku airēja Saša un arī motors darīja ko spēja, tomēr mūsu pūles bij veltīgas — ne mazāko cerību laivu iekustināt.

Vilis visu laiku bij uztraucies tikai par to, ka nu nokavēsies ārsta palīdzība slimajam bērnam.

Lieta bija nopietna — bij jādomā arī par mums pašiem. Varējām šeit palikt dienām ilgi — ko mēs ēdīsim. Man gan bij līdz pāris olu un dažas sviestmaizes, bet ar to taču ilgi nevarēja dzīvot, jo Tedim ar Sašu nekā nebij — viņi bij domājuši paēst pie krustmātes.

Sašam likās, ka varēsim ķert zivis — bet ar ko, mums nebij līdz nedz āķu, ne auklu. Vilis gan piedāvāja sava pulksteņa atsperi āķu pagatavošanai. Pēc Teda domām šeit nemaz zivju nebij, izņemot vienīgi varbūt karpas, jo nebijām jau upē, bet vienkārši uz applūduša lauka. „Ja nu patiešam bads mums draudēs, tad varu nošaut to trekno lācīti, kas sēž kokā virs ārsta," mēģināju savus biedrus iepriecināt, kaut gan nekad nebiju ēdis šādu gaļu, bet, man šķita, badā jau nu visu ko cilvēki ēd.

Tedis gan nebij sevišķi iepriecināts par manu priekšlikumu, jo atteicās jēlu gaļu ēst. Visu laiku, kāmēr apspriedām savu stāvokli, mēs, protams, nesēdējām dīkā, bet visādi centamies laivu iekustināt, tak bez panākumiem. Arī ārsts Fosbeks bij ievērojis mūsu ilgo stāvēšanu un kliedza mums, lai steidzoties ātrāk. Ārsts domāja, ka motors sabojājies un sauca, lai ķeroties pie airiem. Tiešām likās, ka šeit pat mums būs jāpaliek — nu bijām ezera gūstekņi, tāpat kā Dr. Fosbeks. Tedis domāja, ka ilgāk par rītdienu mums nebūs tā jānīkst, jo ļaudis droši vien mūs meklēšot. Viņš taču apsolījies mātei būt vēlākais rīt no rīta mājās. Gadījumā, ja nespētu atpakaļ atbraukt, tad telefonētu. Bet mans brālens Vilis nedomāja par sevi, tikai par slimo bērnu, kam droši vien rīt jau ārsta palīdzība būšot par vēlu.

„Vai tad tiešam mēs kautkādi nevaram laivu atbrīvot?"

— „Klusu, ir jau tā nepatikšanu diezgan bez tevis!" es viņu apsaucu. Arī mēs pārējie vairs nerunājām. Tikai Tedis iedarbināja un apstādināja motoru, mēs ar Sašu atkal savukārt mēģinājām ko darīt ar airiem, bet laiva mierīgi stāvēja, kur stāvējusi — lielā ezera vidū.

Pirmais atkal mūsu darbu pārtrauca ar savu runāšanu Vilis: „Vai es varu ko teikt, brālen Augu — es domāju — —?"

Atļāvu arī viņam runāt. Un šis mazais čīkstulis apgalvoja, ka viņš zinot, kur laiva aizķērusies — mūs aizturot žoga stiepules. Uzsaucu viņam nerunāt muļķības, tomēr labi apdomājot bij jāpiekrīt, ka viņam taisnība. Pār pakalni stiepās žogs, kas pazuda zem ūdens un droši vien krustoja arī mūsu ceļu. Tūlīt to pārbaudījām ar airēm pārmeklējot ūdeni laivas priekšgalā. Jau pie pirmā mēģinājuma Tedis laimīgi iekliedzās — viņš ar airi bij žoga stiepules atradis. Tomēr laivu pāri tam dabūt nebij iespējams, laivas svars bij par lielu.

Mums visiem par lielu brīnumu, Vilis jau ģērba nost virsdrēbes, pavisam uztraukts lūdzās: „August, es uzkāpšu uz žoga, tad laiva peldēs, vai es drīkstu, lūdzu, lūdzu, mīļais brālēn!" Es biju tik pārsteigts, ka nemaz neievēroju, ka viņš mani nosauca par Augustu. Viņam bij pareiza ideja, šādā veidā atvieglināt laivas svaru un arī noliekt mazliet stiepules. Agrāk es gan nebūtu varējis ticēt, ka šim bērnam būs tikdaudz drosmes — balansēt uz žoga stiepulēm aukstajā ūdenī.

Tad arī Tedis nometa savu apģērbu. Pieturēdamies pie laivas malām viņi abi pārkāpa katrs savā laivas pusē uz žoga un tā tikām atbrīvoti, jo mūsu laiva brīvi pārpeldēja pār nelaimīgo vietu. Ievilkām Vilīti laivā un arī Tedis ierāpās, kāmēr laiva pati slīdēja pa straumi projām. No aukstā ūdens un uztraukuma Vilim ģērbjoties klabēja zobi.

Tagad mani vairs nekaitināja viņa uzvešanās — gluži otrādi, es apbrīnoju šo mazo, varonīgo zēnu. „Tu esi lielisks zēns — vienmēr būšu Tavs draugs," teicu viņam, palīdzēdams to sasildīt.

„Ne-nekavē l-laiku ar mani, Gust, mums jāsteidzās, lai ārstu a-aizvestu pie slimā!"

Mēs ar Sašu ķērāmies pie airiem, Tedis vadīja motoru un tā sasniedzām krastu, kur mūs ar Vili izsēdināja. Tedis ar Sašu aizveda ārstu pie slimnieka, kur tas nonāca vēl īstā laikā.

Tas nu būtu viss — izņemot vienu lietu — mājās braucot es nošāvu lāc ti. Ādu, kad tā bij izžuvusi, atdevu zēnam, kuŗu tagad ar lepnumu saucu par savu brālēnu — atdevu to Vilim.

Diks un Roberts.

A. M. Džeksona stāsts.

I.

Atkal mājās.

Veci atsperu rati, kuŗos iejūgts bija tikpat vecs un slikti baŗots zirgs, stāvēja piebraukti pie nelielas itāļu dzelzceļa stacijas.

Bija pusdienas laiks. Uz akmeņa kāpēm, kas veda stacijā un tālāk uz perona, slinki atsēdušies, saulītē gozējās trīs zemnieki. Reizu reizēm tie skaļi iesmējās, paši savas sarunas smīdināti, vai arī zobgalīgi jokojās ar vienkājaino ubagu, kuŗs sildīdamies saulē, sēdēja uz viena no pakāpieniem. Kāds vīrs, īgni savilktiem sejas vaibstiem, gaŗu, brūnu, veclaicīgu mēteli mugurā un kādreiz bijušiem brūniem — tagad jau krāsu pazaudējušiem zābakiem kājās, stāvēja aiz viņiem.

Nebija grūti iedomāties, ka šis vīrs kaut kādā kārtā saistīts ar vecmodīgo pajūgu stacijas galā. Bet kuŗš kuŗam viņi labāk piestāvēja — rati braucējam, vai braucējs ratiem, tas nebija izšķiŗams.

Šim vīram bija tipiski itāļu sejas vaibsti, bet pēc apģērba spriežot viņš dzīvoja un kalpoja kādam anglim, vai arī citam svešniekam, kas, cik likās, bija kādreiz redzējis labākas dienas un arī tagad gribēja, lai viņa kalpotāji turās pie zināmas formas.

Zemnieki ar saviem smiekliem un jokiem netraucēja stāvētāja mieru un tas savukārt ne ar mazāko vaibstu nepiedalījās viņu jokos. Vienīgi tad, kad viņš pakāpās pāris soļus augstāk un devās iekšā stacijas telpā, tad labs novērotājs būtu manījis, ka viņš ar kreisās rokas pirkstiem deva kādu zīmi klibajam ubagam. Vai pēdējais to saprata vai nē, tas nebija nosakāms.

Kad viņš sasniedza platformu, īss vilciena sastāvs lēni pieturēja. No viena vagona strauji izkāpa divi braši un veselīgi angļu zēni. Viņiem sekoja skaists aitu suns.

„Šurp, Neti, šurp!“ iesaucās viens no zēniem, kad suns pasitās šāņis un devās atpakaļ zem vilciena riteņiem.

„Kur tad, Robi, ir tas vecais? Mums taču tā pieteica uzmanīt viņa sarkanos svārkus,“ turpināja zēns, asu skatu pārlaizdams sanākušajiem ļaudim.

Saīgušais vīrs, kuŗš bija stāvējis viņiem turpat līdzās, tuvojās zēniem un sāka kautko ātri runāt itāļu valodā.

„Ko viņš stāsta, Dik?“ jautāja vecākā izskata zēns,

„Ak! Tikai to, ka viņš ir mūsu vedējs Domeniko. Rati mūs gaidot ārpusē. Iesim!“ Un viņi visi trīs devās cauri stacijai uz savu pajūgu.

Ieraudzījis vecos ratus un visu bēdīgo iejūgu, jaunākais zēns jutās vīlies. Viņa sejā bija manāma neapmierinātība. Bet pametis ātru skatu uz savu draugu, kuŗš šajā apstāklī nekā sevišķa nesaskatīja, viņš apmierinājās un sēdās ratos. Viņam sekoja otrs zēns un ar veiklu lēcienu ratos ielēca arī Netis.

Domeniks dažus saiņus piesēja aizmugurē, šo to nolika arī zēniem zem kājām. Zirgs, kurš visu laiku bija stāvējis nokārtu galvu, tagad pasvieda to uz augšu, saglauda ausis un paskatījās drīz uz vienu, drīz uz otru pusi, itkā vaicādams: „Kā gan jūs varat sagaidīt, lai es tik vecs radījums jūs visus aizvelku?“ Bet tad arī Domeniks jau bija iesēdies un lēni, solīti pa solītim sākās brauciens.

Abi zēni klusēdami sēdēja ratos. Vecākais, Roberts, pameta steidzīgus skatus uz vienu, uz otru pusi un, kā likās, interesējās par visu, ko redzēja. Viņš bija izskatīgs zēns, piecpadsmit gadu vecumā, ar drošu un dedzīgu izteiksmi jaunajā sejā.

Viņa ceļa biedrs bija mazliet citāds tips. Tas klusumā pie sevis arvien kaut ko domāja. Un domas, kādas tās arī būtu, viegli apēnoja viņa seju, kuŗa līdzās drauga asajam profilam, izskatījās platāka un tuklāka. Tak arī šī seja bija pietiekoši atklāta un godīga.

Domeniks brauca un šķietami neinteresējās gluži ne par ko. Laiku pa laikam uzmudinoši iesaukdamies, viņš abām rokām turēja grožus un tos raustīja tik spēcīgi,

Dobeles-Bērzbeķes mazpulku karoga svētku dalībnieki. I. rindā, no kreisās 4. Dobeles pag. vec. Ēķis, 5. mazpulka vadītāja L. Švāns, 6. Jelgavas apr. l. p. vecākais T. Dārznieks, 7. mazpulku nod. vad. agr. J. Andersons.

ka Robertam likās, viņš salauzīs nabaga nodzītajam zirdziņam žokļus.

„Es tev saku, Dik!" Roberts beidzot iesaucās, „saki tam vedējam, lai viņš pietur un ļauj man apsēsties viņa vietā. Viņš tak galīgi samocīs zirgam muti."

„Ak, nav vērts! Paliec vien mierā!" Diks, itkā pa pusei tikai dzirdējis drauga vārdus, īsi, aprauti atbildēja.

Roberts vienu brītiņu aprāvās. Galu galā viņš taču bija sava brālēna viesis un zirgs arī nebija viņa. Patiesībā nebija nekādu tiesību iejaukties citu ricībā. Tak Roberts ilgi neizturēja un ceļa līkumā, kas tuvu piegāja krūmājiem, viņš veikli nolauza kādu žagaru un pasniedza to Dikam.

„Še, pasniedz tam vecajam," viņš teica, „un saki, lai viņš brauc ātrāk. Ar to zirgam mazāk sāpēs, nekā kad tam lauza muti."

Tai brīdī, itkā sapratis Roberta vārdus, zirgs saņēmās, pacēla galvu un paātrināja soļus.

Pajūgs brauca cauri kādam nelielam ciematam. Ceļš bija bruģēts apaļiem nekaltiem akmeņiem. Zemas plakaniem jumtiem klātas, vienā un otrā pusē ceļam, pacēlās ciemata ēkas. Viņu baltās sienas likās saulē apstulbušas. Dažos logos bija manāmi krāsaini aizkari, bet citi telpā ielaida gaismu bez šīs krāšņās dekorācijas.

Plecīgi, brūni iedeguši vīrieši — zilās, vasarīgās blūzēs stāvēja māju saules pusē un skaļi smiedamies sarunājās ar zemnieku sievām, kuŗu baltie galvas lakatiņi, sarkanās koraļu kakla rotas un platie, krāsainie svārki asi atšķīrās no balti krāsotajām mājām.

Kādas mājiņas atvērtajās durvīs sastājušies trīs bērni, dažādos vecumos, cītīgi sniedzās pēc makaroniem, kas salikti bija lielā bļodā un bāza tos savās mazajās mutēs. Tā vien likās, ka še bērni bija tie, kuŗi vienīgie par savu daļu uzskatīja kustīgumu un dzīvību. Vecākie turpretī pasauli atzina par atpūtas vietu, kuŗā viss bija labi tik ilgi, kamēr spīdēja saule un kamēr bija kāda saulaina siena pie kuŗas atspiesties, vai arī kāpes uz kuŗām apsēsties un pāris tādi paši radniecīgi gari, ar kuŗiem varēja patriekt kādu joku, vai arī pateikt dažus draudzīgus vārdus.

Ceļa malā kādā vietā uz pašiem akmeņiem bija izlikts sols. Uz viņa novietojies

kurpnieks ar visiem saviem piederumiem. Tas patlaban cītīgi šuva kurpei kādu ielāpu. Pie viņa salasījušies bija vairāki citi vīri. Cits runāja, cits smējās, cits kaut ko stāstīja vairāk ar rokām, nekā ar muti.

Bārdainais kurpnieks, lai gan izlikās vismazāk manāms skaļumā, bija šķietami virs ar svaru un nozīmi šajā ciemā. Viņa piezīmes, ko viņš tikai lēni piemetināja, visi uzklausīja un respektēja.

Pajūgam gaŗāmbraucot, viņš pacēla skatu un pamāja Dikam ar roku jau pa pusei familjāri. Ar kreisās rokas pirkstiem viņš deva kādu zīmi arī Domenikam, kuŗš zēnu nepamanīts tai atbildēja.

„Vai tas tavs draugs, Dik?" jautāja Roberts, kad viņi jau bija pabraukuši gabaliņu tālāk.

„Ak! Tas ir Timotejs," atbildēja Diks. „Mans draugs viņš nava."

„Kas? Timotejs?" atkārtoja jautājumu Roberts.

„Jā," atbildēja Diks. Un atkal viņa seju pārklāja kāda domīga ēna, kas neko citu nepielaida savā tuvumā. Roberts gribot negribot samierinājās un vairāk nejautāja.

(Turpinājums sekos.)

15. maija atcerei.

Lai taures trīc un dziesmu skaņās
Aust atbrīvoto dienu rīts!
Lai katris darbs un ilgošanās —
Šalc jaunai dzīves straumei līdz.

Lai sairst viss, kas radies naidā,
Un sirdīs gaišas domas dzimst.
Lai pāri birzēm staru smaidā
Tev saule lec — un vētras rimst.

Tad mūžu varenu un garu
Tev, latvju tauta, piešķirs Dievs.
Nav spēku lielāku un varu,
Kas gaišai saulei pretīm ies.

Lai taures trīc un dziesmu skaņās
Pland karogs balti-sārts arvien:
Un mūžīgs miers un saprašanās —
Lai cilšu ciltis atkal sien.

Jānis Liezēris.

Cīņa ar cilvēkēdēju.

Rādu vakaru mēs sēdējām vairāki draugi kopā un stāstījām visādus notikumus, bet neviens nebija tik daudz piedzīvojis un neviens neprata tik labi stāstīt kā Ernests Bels, kas ilgus gadus bija nodzīvojis Dienvidamerikā.

„Manā rīcībā bija daži mēneši brīva laika", tā iesāka Ernsts Bels savu valdzinošo stāstu, kuŗā mēs vērīgi klausījāmies. „Es uzmeklēju savu veco paziņu Ramonu, lai kopā ar viņu dotos medībās, jo Ramons bija vispār pazīstams kā slavens medinieks un arī es savu brīvo laiku labprāt gribēju ziedot medībām.

Laiks pagāja, bet mums nekas negadījās. Jau trīs nedēļas mēs klejojām pa mūža mežiem, bet neviens no mūsu šāvieniem netrāpīja kādu lielāku medījumu. Mēs nesastapām pat neviena jaguāra, kuŗi šeit dzīvoja lielā skaitā. Ramons nebija mazāk vīlies cerībās kā es. Tad kādu dienu viņš atnāca ar priecīgām ziņām.

„Draugs," viņš sacīja smaidīdams, „rītdien Tu piedalīsies medībās, kādas Tu vēl neesi savā mūžā piedzīvojis. Lejā pie upes ir cilvēkēdējs." „Cilvēkēdējs?" es izbrīnējies jautāju. „Vai Tu domā krokodili?"

„Gluži pareizi. Pagājušā nedēļā viņš aprija kādu veļas mazgātāju un mēnesi atpakaļ šim zvēram par upuri krita kāds itāļu zvejnieks. Veltīgi zvejnieks mēģināja zvēram iesist pa acīm, bet tas viņam nelaimējās, viņu ierāva dziļumā un no šī laika

Brenguļu un Mūrmuižas mazpulku dalībnieki.

nezvērs pazuda. Tagad tas atkal redzams lejā pie upes."

„Es eju Tev līdz!" es iesaucos. „Jau rītdien dosimies medībās."

Ar saules lēktu mēs ar Ramonu līdz ar viņa uzticīgo suni un vēl diviem citiem vīriešiem, kas mums piebiedrojās, devāmies uz upi krokodiļa medībās. Pēc ilgākas staigāšanas, mēs beidzot nonācām pie upes, kuŗas virsma bija gluda kā spogulis. Upes abos krastos, tuvu pie ūdens, vietām bija kuplas niedras. Tur stāvēja no koka stumbra izdobta laiva. Ramons nolika savu bisi krastā un ielēca laivā.

„Es gribu vispirms redzēt, kur šis cilvēkēdējs ir," sacija Ramons. „Parasti viņš uzturas viņā pusē līkumā." Ar šiem vārdiem Ramons devās pāri otrā pusē. Bet pēkšņi viņš pagriezās un mēs redzējām, ka ūdens zem viņa spēcīgi saviļņojās.

Nedaudz acumirkļus vēlāk no viļņiem iznira nezvēra galva un mēs redzējām viņa muti ar briesmīgiem zobiem. Krokodiļis pamanīja Ramonu un peldēja taisni uz viņu. Ramons aptvēra draudošās briesmas un airēja cik vien jaudāja. Ar milzīgu sasprindzinātību mēs stāvējām krastmalā un vērojām, kas notiks. Nezvērs jau sasniedza laivu, pagrūda to ar purnu un pasita vēl ar asti. Ramons airēja izmisis, bet velti. Jauns sitiens apgāza laivu un braucējs iekrita upē. — Viņš ir pazudis, — mēs domājām. Tad ūdenī ielēca Ramona suns. Tas saprata sava kunga briesmas un zināja tikai vienu, ka viņam jāiet palīgā. Ramons tagad peldus devās uz augšu, nāves bailēs elsodams, bet krokodilis bija jau tik tuvu, ka pēc dažām sekundēm varēja Ramonu saķert. Tajā brīdī suns bija jau pie sava kunga un lai gan salīdzinot ar nezvēru tas bija mazs, niecīgs un bezspēcīgs, viņš tomēr devās nezvēram pretī. Krokodilis saķēra suni; vēl pēdējais kauciens noskaneja gaisā un uzticīgais suns pazuda nezvēra rīklē. Ramons pa to laiku attālinājās no nezvēra un drīz izlēca krastā pie mums. Mēs bijām priecīgi par viņa izglābšanos.

„Ar to vēl viss nav galā," teica Ramons. „Man jāatriebj mans nabaga uzticīgais suns. Nāc, es zinu, kur šis nezvērs vienmēr uzturās. Jūs pārējie paliekat šeit un kad viņš parādās, tad dzenat to prom."

Ramons paņēma savu bisi un es viņam sekoju. Mēs gājām gar krastu uz līkumu, kura malā bija kuplas, biezas niedras.

„Šeit viņam jābūt," sacīja Ramons. Un patiesi, tikko Ramons drusku pašķīra niedras, mēs ieraudzījām „cilvēkēdēja" melno galvu virs ūdens.

„Šausim abi vienā laikā," čukstēja draugs. „Tēmē Tu labā, es kreisā acī."

Tajā pašā acumirklī noskanēja šāvieni un melnā galva pazuda ūdenī. Ramons nešaubījās, ka mēs esam trāpījuši. Tad no jauna krokodilis sāka krākt. „Uzmanies!" sauca Ramons, „uzmanies!"

Kad nezvērs atkal iznira, es izšāvu uz viņu. Tas no jauna pazuda un ilgāku laiku nebija redzams. Beidzot Ramons viņu ieraudzīja. Kad es pacēlu bisi un gribēju arī šoreiz šaut, draugs sacija: „Taupi savas lodes, es ar viņu rīkošos citādi."

Ātri Ramons aizskrēja pie mūsu pavadoņiem un tikpat ātri atkal atgriezās ar garu virvi. Viņš iebrida ūdenī un tuvojās krokodilim. Kad attālums vairs nebija liels, Ramons ar veiklu lēcienu bija krokodilim uz muguras un uzmeta cilpu tam ap galvu.

„Velciet, velciet!" viņš kliedza. „Nezvērs ir mūsu rokās." Vēl mirdams zvērs plosījās ar asti un mēģināja saķert Ramonu, bet tas, izvilcis savu medību nazi, iegrūda to dziļi krokodiļa ķermenī. Nezvērs sāpēs apvēlās un nosvieda līdzi arī Ramonu. Bet viņš veikli izlēca malā un palīdzēja mums vilkt. Jo vairāk krokodiļa spēki izsīka, jo mums gāja vieglāk. Beidzot zvērs bija beigts. Viņš bija neparasti liels, apmēram astoņi metri garš. Tad sākās visnepatīkamākais darbs — zvēra nodīrāšana.

Pēc visa tā mēs atgriezāmies mājās. Man bija liels prieks par šo izdevību piedalīties tik liela zvēra medībās.

Vislabākā zobu kopšana

1. Izspiest 1 — 2 cm Chlorodonta zobu pastas uz sausas sukas.
2. Zobus pamatīgi tīrīt no iekš- un ārpuses, arī no augšas uz apakšu un no apakšas uz augšu.
3. Tikai tagad pamatīgi tīrīt zobus ar slapju zobu suku un muti rūpīgi skalot.

Lieliem kà maziem

Chlorodonts

VESELĪBA UN VEIKLĪBA.

Dr. R. Avotiņš.

Norūdīšanās saulē, gaisā un ūdenī.

Saules peldes. Kustībās nocietinam kaulus, muskuļus, locītavu saites, izveidojam spēku un izturību. Bet ar to vien nepietiek. Mums jānocietina, jānorūda mūsu ķermenis. To varam panākt saules gaismā, gaisā un ūdenī. Ka ūdenī jamazgājās, to uzskatam par nepieciešamību un arī labprāt to daram, bet, ka tikpat nepieciešami peldēties saules gaismā un gaisā, tas mums vēl samērā sveša lieta.

Senās grieķu un romiešu tautas saprata ķermeņa norūdīšanas lielo nozīmi un piegrieza saules un gaisa peldem vēl lielāku vērību kā ūdens peldēm. Norūdīšanās gaisā un saulē tika izvesta ļoti plašos apmēros. Pateicoties tam, šo tautu kareivji viegli panesa kā Afrikas smilšaino tuksnešu karstumu tā Alpu kalnu aukstumus un sniega puteņus. Jau no agras bērnības viņi atsedza savu ķermeni brīvi gaisam un saulei. Panākumi bija lieliski. Āda un viss ķermenis norūdījās. Cilvēki izauga stipri un veselīgi. Ja gribam tapt garīgi stipra un veselīga tauta, tad arī mums jāseko seno grieķu un romiešu piemēram.

Vakareiropā, un sevišķi Vācijā, valsts vadītāji ir izpratuši un atzinuši šo seno grieķu un romiešu norūdīšanās lielo nozīmi un tagad to izved valsts mērogā. Vācijā, ne tik lielās pilsētās, bet katrā mazākā pilsētiņā un ciematā ir savi apsauļošanās laukumi. Šie laukumi ir netik vārda pēc, bet viņi ļoti apmeklēti, jo iedzīvotāji saprot apsauļošanās lielo nozīmi un to izdara ar lielu neatlaidību. Panākumi netik ir, bet jau bija pasaules karā, kad pēc statistikas datiem, vācu kareivji saslima vismazāk ar dažādām saaukstēšanās slimībām.

Droši vien mūsu senči ir jo plaši izmantojuši saules enerģiju, jo ne no gaisa ir radies izteiciens: „Kur saulīte iespīd, tur ārsts neieiet."

Ar lielu gandarījumu jāsaka, ka mūsu karaspēka vadība izved karavīru norūdīšanu, ievedot viņu noteiktu apsauļošanu. Pa daļai arī sportisti piekopj saules peldes, bet viss lielais iedzīvotāju vairums uzskata apsauļošanos kā pilnīgi nevajadzīgu lietu. Esmu pat dzirdējis, ka māte pasaka meitai: „Man nepatīk, ka tu iededzinies n elna kā čigāns." Ja viņa zinātu, ka caur šo iedegšanu meitas ķermenis uzkrāj nesamaksājamus spēkus un dzīves enerģiju un ka skolēnu mazasinība bieži vien ārstējama tik saules peldēs, tad viņa tā nerunātu.

Bieži esmu redzējis, ka pilsētnieku ģimenes izbrauc jūrmalā, vai arī kur citur pagozēties saulītē. Āda viņiem piena baltumā, bet pēc pāris stundām tā jau zilganisarkana. Neizbēgami, ka pēc tik ilgas apsauļošanās ķermenis pārklājās ar ap. eguma tulznām. Pārbraucis mājā, tāds cilvēks pārcieš neizsakamas sāpes, reiboni un pat vemšanu. Viņš ir darba nespējīgs. Esmu pārliecināts, ka tāds nelaimīgais nekad vairs nesauļosies un arī citiem ieteiks to nedarīt. Tā tad nevis negribēšana, bet nezināšana un nemācēšana atbaida daudzus no dziedinošās un organismu stiprinošās saules enerģijas izmantošanas.

Pirms, ka apskatam apsauļošanās svarīgumu un kā to izdarīt, apskatīsim īsumā mūsu ādas nozīmi un kas viņā notiek saules staru iespaidā. Āda sargā ķermeni no sīkbūtnēm, mekaniskiem bojājumiem, piedalās elpošanā, veic daļu no nieru darbības, regulē ķermeņa temperatūru. Ir izteikti pat dibināti ieskati, ka zemādas audos izveidojas pretindes. 24 stundās āda izdala sviedru veidā 600—2400 gr. ūdens un kopā ar viņu arī lielu daudzumu visādus toksīnus. Ja uzkrātos tas siltuma daudzums, ko producē muskuļi, tad 24 stundās mēs vārītos sava ķermeņa radītā siltumā kā katlā virs ugunskura. Āda regulē ķermeņa siltumu un neļauj tam uzkrāties. Ja pieaugušam cilvēkam gājusi bojā vairāk kā puse no visas ādas un bērnam vairāk kā trešā daļa, tad tāds cilvēks iet neglābjami bojā, jo pārpalikusē daļa nevar savu darbu vairs veikt.

Ne naz nevajaga, lai būtu bojāti lielāki ādas gabali, bet pietiek jau ar to vien, ka mūsu āda nav kopta, nav nocietināta un

viņa nevarēs pilnos apmēros veikt savu uzdevumu. Sekas būs biežās galvas sāpes, noguruma un nemiera sajūta, bieža saaukstēšanās un pat bezmiegs.

Āda dalās virsādā — epidermis, tad vidus daļā — tieši pati āda un zemādas kārtā. Ādā daudz sīku jo sīku asins vadiņu, dziedzeru, un nervu. Virsējā ādas kārta izpilda bruņu vietu, lai sargātu dziļākos ādas audus. Šī ādas kārta bieži mainās. Pati āda izveidota no elastīgiem saišķaudiem. Viņa ir ļoti izturīga.

Norūdot ādu saulē, gaisā un ūdenī mēs panākam ne tikai, ka āda top izturīgāka pret temperatūras maiņām, bet arī, ka ādas virskārta top biezāka un savu sarga uzdevumu var pilnīgāki veikt, pati āda elastīgāka un spraigāka, tikko muskuļu šķiedru darbība ādā vingrāka. Ādas sīko asiņu vadiņu saraušanās un izplēšanās ātrāka. Pateicoties pēdējam apstāklim ķermeņa siltuma regulēšana top labi izveidota, kas savukārt pasargā organismu biežās temperatūras maiņās no pārkaršanas un saaukstēšanās. Ādai arī liela nozīme saules enerģijas uzsūkšanā.

Saules gaisma ir siltu, gaismas un ķimisku staru kopojums un pie tam tādā mērā, ka viņu kopdarbība vislabāk veicina stādu un dzīvnieku augšanu un attīstīšanos. Saules gaisma spēj dažādu kaitekļu un sīkbūtņu kaitīgo iespaidu netik pamazināt, bet pat pilnīgi iznīcināt. Par to vislabāk var spriest tie, kam ir bijusi izdevība uzturēties tropiskās zemēs. Tur naktīs uzturēšanās brīvā gaisā ir bieži savienota pat ar dzīvības briesmām, jo tad dažādo tropisko slimību izsaucēju kaitīgais iespaids caur saules gaismu netiek pamazināts. Sīkbūtņu pētnieks prof. Buchners pierādīja saules gaismas kaitīgo iespaidu uz sīkbūtnēm. Viņš ņēma trauku ar lēzenu virsu, ielējā priekš sīkbūtnēm sagatavotu barību un vietu vietām iepotēja sīkbūtnes. Dažas vietas viņš pārklāja ar melnu papīri, kas nelaiž cauri saules starus, pēc tam trauku izlika spilgtā saules gaismā. Pēc divām stundām varēja konstatēt, ka neapsegtās vietās sīkbūtnes bija iznīkušas, bet zem melnā papīra tās bija labi attīstījušās.

(Turpmāk vēl.)

Nešķiedīsim savu enerģiju nelietderīgi.

Mūsu jaunajā laikā atsevišķas personas, atsevišķa individa nozīme ir daudzreiz lielāka, kā tas nesen vēl bija. Ne tikai pieaugušam cilvēkam ir nozīme un sava vieta mūsu dzīves veidošanā, bet arī topošai jaunatnei tā tikpat liela, varbūt vēl daudzkārt lielāka. Uz jaunatnes pleciem un sirdīm tuvākā nākotnē bazēsies mūsu dzimtenes likteņi un stabilitāte. Un cik stipra, vērtīga un nesamaitāta būs šī jaunatne, tik stipra un slavena būs mūsu zeme.

Valsts celšanai un veidošanai ir vajadzīgi stipri vīri. Vajadzīgi stipri vīri — īsti zemes dēli, kas jau no mazotnes saauguši ar dzimto sētu. „Mums godīgiem jāstāv katram savā vietā un godīgiem jābūt kā mazās, tā lielās lietās" — saka mūsu vadonis **Dr. K. Ulmanis.** Tādēļ, ja mēs atstājam savu uzticēto vietu — tā paliek tukša un ja kāds no mums kļūst nolaidīgs — mazvērtīgāks, tas atsaucās uz visu kopējo tautas kvalitāti.

Runājot par dabisko dzīves veidu, kā garīgās tā materiālās kultūras veicinātāju un īstā dzīves prieka radītāju — jāpastrīpo sekoša patiesība: nekas tik briesmīgi nesamazina mūsu garīgos spēkus, nekas neprasa tik lielus upurus no mūsu tautas dzīvā spēka, kā neattaisnojamā dzeršanas-apdzeršanās paraša. Šis nedabiskais dzīves veids, šī briesmīgā apdzeršanās kāre — epidēmija mums jānoraida — jānoraida līdz ar svešu tautu aizbildniecības varas atliekām.

Lai gan visi sveštautiešu chroniķi-vēsturnieki vienā tonī saka, ka latvietim par tagadējās kultūras sasniegumiem — panākumiem jāpateicās viņiem, tak ko nozīmē vēl tagad mūsu dzimtenē vai katrā ceļa krustojumā, kā baigie biedēkļi, tukšie krogus mūri? Tie celti ar sveštautiešu naudu. Tāda ir šī kultūras nešana.

Un mēs paši vēl pat šo baltdien esam tik tālu saindēti, ka ņemamies droši apgalvot, kaut ari paši vairs kājās nevaram no-

stāvēt, ka šis apdzeršanās netikums ir tradicija no tēvu-tēviem, tādēļ arī mēs dzerot katrā satiksmē — svinībās, viesībās. Nepareizi! Šis gan ir atliekas no ordeņbrāļu-muižnieku slavinātās kultūras. Nenoliedzami skaidrs, ka pirms vāciešu iebrukšanas mūsu dzimtā zemē, mūsu senči gan dzīvoja īstu, dabisku, nesamaitātu dzīves veidu.

Jaunie draugi! Tagad tālāk par dzīves prieku. Dzērāji pastāv, ka dzerot paraduma dēļ un ka apdzeŗoties gūstot dzīves prieku. Bet vai tad tiešām ar dzeršanu panāk īsto dzīves prieku? Vai tad šis ir vienīgais ceļš dzīves prieka sasniegšanai? Un vai alkohola reibumā iegūtā sajūta ir īstais dzīves prieks? Noteikti nē! Īstam dzīves priekam jāizaug pašam no sevis kā iekšējo spēku izpaudumam. Un tas var rasties tikai tad, ja cilvēks dzīvo fiziski un garīgi krietnu pilnvērtīgu dzīvi. Tādam nekad nebūs jāmeklē mākslīgs dzīves prieks, kas izpaužas dzīvnieciskajā . . . Arī mūsu tautas vadonis saka savu sabiedrisko rakstu izlasē — mums ir vajadzīgi ļaudis, kuŗi savus ceļus neloka šolaiku Baala — alkohola priekšā.

Mazpulks, tas ir viens no svētīgākiem audzināšanas veidiem jaunatnei ārpus skolas. Šis veselīgais dzīves veids mūsu jaunajos zemes dēlus un meitas tuvina visvairāk īstam dzīves priekam un gara bagātībām. Tā tas arī nepieciešami, jo — mes nepiederam sev vien . . .

J. Ruciņš-Vējiņš,
Alsviķu mazpulka vad. palīgs.

GRĀMATU APSKATS.

Prof. Dr. agr. J. Vārsbergs.

Grāmatas augkopībā.

Zeme, kā augu pamats un augu organisma izbūvei nepieciešamo barības vielu avots, ir lauksaimniecības zemju dabīgo dārgumu glabātāja. Šos dārgumus nevaram izrakt līdzīgi akmeņoglēm, nevaram izskalot kā zeltu no zeltu saturošām smiltīm, — jāņem palīgā augi, kas ar savām saknēm urbjas zemē un sameklē to, kas zemē slēpjas, ar savām lapām tiecas pretī saulei un uzkrāj to, ko saules stari sniedz un ko gaisā rod, — lai lauksaimniekam sniegtu gan tieši lietojamus ražojumus, gan tādus, kas noderīgi pēc zināmas sagatavošanas. Augu valsts dod arī izejvielas apģērbu pagatavošanai, mājokļiem un t. l.; dod arī barību daudziem dzīvniekiem.

Daudz un dažādi ir augi; dažāda ir to lietošana. Vieni aug paši no sevis — s a v v a ļ a s, citus sējam vai dēstam un kopjam — k u l t ū r a s augi. Augkopība ir īstā ražojošā lauksaimniecības nozare — dod jaunas vērtības; citas lauksaimniecības nozares jau ir pārstrādājošās nozares.

Atkarībā no zemes īpašībām, no augu ārējiem augšanas apstākļiem, sastopam dažādās vietās dažādas savvaļas augu sabiedrības: vienā vietā priežu silus, citā bērzu birzes, eglājus vai alksnas; vienā vietā sūnainas grīšļu pļavas, citā kup as tauriņziežu un labāko stiebru zāļu sabiedrības. Arī dažādu kultūraugu padošanās ir atkarīga no zemes īpašībām un citiem augšanas apstākļiem. Nav bez nozīmes tādi apzīmējumi, kā: kviešu, rudzu, miežu, linu un t. l. zemes, un grāmatās par augkopību atrodam norādījumus nevien par to, kas nepieciešams, lai augi varētu augt, bet arī kādos apstākļos vislabāk padodas atsevišķas kultūras. Lauksaimniecības literātūrā mums ir daudz grāmatu par augkopību un atkarībā no virziena un apjoma tās pat šķiro nozarojumos, kā: augkopība vispār un

īpatnējā augkopība, zāļāji, augļ- un sakņkopība, mežkopība. Lai atvieglotu lasītājiem grāmatu izvēli, seko to saraksts pa nozarojumiem.

Vispārējā augkopība.

1. P. Kreišmanis. Sēkla, sēja un raža. Ls 1.50;
2. A. Staune. Lauku nezāles un to apkarošana. Ls 1.50;
3. K. Roze. Sēklu kodināšana. Ls 0,50.

Īpatnējā augkopība.

4. Prof. J. Bergs. Īpatnējā augkopība. Trīs sējumi.
5. Prof. J. Bergs. Augkopība. Saīsināts kurss. Ls 3.50;
6. Ed. Duņens. Lini un kaņepes. Ls 1.50;
7. J. Ķeņģis. Vasaras kviešu audzēšana. Ls 0.40;
8. K. Roze. Ienesīga kartupeļu audzēšana. Ls 1.00;
9. A. Smeckojs. Lucerna. Ls 0.35;
10. Agr. R. Šeniņš. Tabakas audzēšana un sagatavošana smēķēšanai. Ls 1.50;
11. Agr. R. Šeniņš. Ārstniecības augi. Ls 1.50;

Zāļāji.

12. Prof. A. Bušmans. Zāļu purvu kultivēšana. Ls 0.30;
13. A. Rubens. Pļavu kultūrzāļu sēklu audzēšana. Ls 0.80;
14. Agr. J. Vārsbergs. Pļavas un ganības. Ls 0.30;
15. P. Konrads. Novērojumi purvu kultūrā. Ls 1.50;

Augļ- un sakņkopība.

16. J. Reņģe. Augļkopība. Ls 1.00;
17. P. Dindons. Ogu dārzs. Ls 1.50;
18. A. Kapaklis. Sakņaugu un dārzāju ražošana. Ls 2.00;
19. P. Dindons. Sīpoli, cigoriņi un tomāti. Ls 1.20;
20. J. Lauskis. Augļu koku apgriešana. Ls 0.80;
21. J. Peņģerots. Dārzāju un puķu sēklu audzēšana. Ls 0.50;
22. J. Sudrabs. Aizrādījumi jaunu augļu dārzu ierīkošanā. Ls 0.30;
23. J. Sudrabs. Dārzkopība. Mācības grāmata lauksaimniecības skolām. Ls 4.00;
24. P. Dindons. Ienesīga sakņkopība. Ls 4.00;
25. J. Reņģe. Mūsu dārzu augi un to kultūra. Ls 1.60;
26. J. Sudrabs. Augļkopība. Ls 4.00;
27. A. Kapaklis. Dekoratīvo dārzu iekārta un ierīkošana. Ls 3.00;

Mežkopība.

28. K. Melderis. Mežu vakari. Ls 2.00;
29. B. Jurevičs. Mežu atjaunošana. Ls 0.75;
30. J. Ozols. Lauku māju meži. Ls 0.70;
31. A. Plūmanis. Rokas grāmata mežu dienu dalībniekiem un rīkotājiem. Ls 1.00.

Vērtīga grāmata par mājkustoņu ārstēšanu.

Šinīs dienās „Zemnieka Domas „izdevumā iznākusi veterinārārsta P. Mežaka grāmata „Mājkustoņu slimības". Vadoties no piedzīvojumiem lauku praksē un novērojumiem mūsu zemē, autors savā grāmatā viegli saprotamā veidā apskatījis biežāki sastopamās mājkustoņu slimības, izsargāšanos un ārstēšanu, kā arī palīdzības sniegšanu piepēšos nelaimes gadījumos. Grāmata var būt labs palīgs kā lauksaimniekiem, tā mazpulku dalībniekiem, it sevišķi lopkopība grupus dalībniekiem — mājkustoņu audzētājiem. Grāmatas cena Ls 3,— un tā dabūjama „Zemnieka Domas" izdevniecībā Rīgā un visos grāmatu veikalos.

Ad. E.—

Jānis Liezeris — „ZIEDU VIEGLUMĀ".

Izdevniecība „Latvju Grāmata".

Mūsu līrikas krājumi kļuvuši šinīs dienās ar augšminēto izdevumu bagātāki. Dzeju autors līdz šim producējies laikrakstos, „Mazpulkā" un citos jaunatnes žurnālos.

Liezeŗa dzeju vērtība ir tā, ka viņš atmetis — jauniem dzejniekiem tik mīļo — pārsmalcināto modernismu salīdzinājumu un tēmas izvēlē. Autors nemeklē savu dziesmu varoņus priekšpilsētas dzīvē, bet ļauj savai koklei skanēt par dzimtenes birzēm, sirmo māmiņu un mīļo meiteni. Dzeju

grāmatas saturu vislabāk apliecina šādas autora rindas.

„Kā lēnus ūdeņus — bez strāvas — platus:
Tā savas dziesmas gribu skandēt es
Par laukiem tiem, kas skaita auzu status,
par atmatām, kur auga pienenes."

Tā ir zemnieka dēla himna viņa lielākam dārgumam — zemei, ar kuŗu tas saaudzis kopā jau no pašas bērnības. To neviļina pilsētu mūŗu drēgnums, arī tad, kad tas staigā savas gŗūtās izglītības gaitas, viņa dzimtene un mīļais mājas stūrītis uzzied kā krāšņs sapnis viņa domu režģos.

Liezera panti visumā gludi, lai gan šur tur vērojamas dažas kļūdas, kas radušās no svešiem ietekmējumiem, piem. vēji savādi skraida, zilās izkapts medainums, dārza vīķi kvēl kā sārtas lūpas u. t. t., kas uzrāda liekvārdību un nevajadzīgu manierību izteiksmes līdzekļos. Arī daži salīdzinājumi šķiet jau lasīti. Dzejoļu grāmata ieteicama mazpulku dalībniekiem, kas Liezera pantos saklausīs savas zemes krāšņumu un ziedu vieglumu.

Jānis Matulis.

Aicinājums mazpulku dalībniekiem.

Apkārtne kādā cilvēks dzīvo, vai, kādu tas cenšas ap sevi veidot, liecina par to, kāds viņš ir savā dvēselē — cik liela ir viņa darba mīlestība un čaklums. Nolaista saimniecība, vecas, sabrukušas ēkas, nekopts dārzs un netīrs pagalms gaŗāmgājējā neatvairāmi modina domu, ka tur dzīvo kūtri un nevērīgi ļaudis, trūkst laba saimnieka un saimnieces. Tādās mājās neviens labprāt neiegriežas, bet ja vien var, tad labāki iet gaŗām...

Pēdējā laikā arvien vairāk un vairāk lauksaimnieki tikuši uzmudināti izdaiļot savu dzimto sētu, savu apkārtni. Arī mazpulku dalībniekiem šeit atvērsies jauns un patīkams darba lauks, no kuŗa, cerams, neviens negribēs izvairīties. Bet — ir vēl arī citas iespējas, kuŗās mazpulku jaunatne varēs parādīt, ka viņa var un grib strādāt svētīgu darbu. Viena no tādām — savas draudzes baznīcas apkārtnes izdaiļošana. Cik aizmirsti, pamesti daudzreiz un daudzās vietās izskatas mūsu dievnami! Tiešām — paliek skumji ap sirdi, redzot, ka cilvēki — sevišķi vecākā paaudze — kļuvuši tik vienaldzīgi pret tām telpām, kuŗās viņu senči un tie paši tik daudzreiz pulcējušies kopā, lai stiprinātos savā iekšējā cilvēkā un spēku gūtu cīņai ar dzīves gŗūtbām... Es esmu redzējis baznīcas, kur celiņi un takas aizaugušas ar zāli, jo neviens nav iedomājies, ka to viegli varētu izravēt... Esmu redzējis, ka saimnieks, piebraucis pie baznīcas, skatas un ilgi gudro kur piesiet zirgu, jo sabrukusi ir sēta un nav neviena, kas viņu atjaunotu... Un tad atbraucējs piesien zirgu pie vecas liepas vai bērza, kuŗa drīz vien zaudē mizu un ārējo koksni. Citur ap baznīcu mētājas dažādi atkritumi, savītušas brūklenāju vītnes, nokaltuši vainagi, meijas... Tādu pat ainu var novērot arī kapsētās, kur pēc nobeigta darba cēliena atdusas mūsu aizgājušie draugi. Sevišķi lielākās kapsētās

Aiviekstes mazpulka dalībnieki. (Vidū vad. P. Reinfelds.)

tas novērojams. Cik tur nav krustu, kuŗus vajadzētu tikai pacelt, cik kapa kopu, uz kuŗām gadiem ilgi nav uzplaucis neviens zieds...

Tagad — pavasarī, visas šīs negatīvās parādības ir viegli novēršamas. Būtu ļoti skaisti un cildeni, ja mazpulku dalībnieki censtos kaut ko darīt savas dzimtenes dievnamu un kapsētu izdaiļošanai. Daudz laika un enerģijas tas neprasītu, bet liels būtu tas morāliskais gandarījums, kuŗu mazpulku dalībnieki būtu guvuši sabiedrības priekšā. Jaunie draugi! Nebūsim tikai praktiķi, bet arī ideālisti! Rādīsim šai ziņā priekšzīmi vecākai paaudzei. Un tā būs paliekoša priekšzīme, kas jaunu ierosmi dos un radīs daudzus sekotājus. Šādi mīlestības darbi arvien rod dzīvu atbalsi, sevišķi tad, ja viņus veic jaunatnes čaklās rokas un sajūsmas apgarotās sirdis.

Bez tam — reiz taču jums pašiem būs jādzīvo savā draudzē kā viņas pilntiesīgiem locekļiem. Un tad ikvienam no jums būs patikami atcerēties tās dienas un tos darbūs, kas darīti vispārības labā.

Tamdēļ mans aicinājums un lūgums mazpulku dalibniekiem būtu pārdomāt šo lietu un, ja tas iespējams, stāties sakarā ar draudžu mācītājiem, lai ķertos pie darba. Un tas būs svētīgs darbs.

Māc. Arn. Lūsis.

Apkopsim kapu kalniņus!

Zemes gabaliņš ģimeņu kapu vietām ir mazs. Tur nevar stādīt lielus krūmus un kokus. Būtu jāatmet arī paradums aplikt kapu vietas ar mākslīgiem cementa veidojumiem, t. s. kapu vākiem. To vietā labāk likt glīti veidotu akmens plāksni vai varbūt mazāku, bet īpatnēju un piemērotu pieminekli.

Ja kopiņas veidu grūti uzturēt — malas izskalo lietus, vai arī sausā laikā tā stipri izžūst, tad būtu jāpārkārto pati kopiņa. To var panākt kopiņu veidojot apm. 10 cm augstu un samērīgi lielu. Pēc tam to var apsēt ar ātri augošu zāli (angļu raizāle), ko arvien apcērpj. Rotājumam puķes var dēstīt uz kopiņas, bet glītāks izskats būs, ja to stādījumus novietosim gar kopiņas sāniem vai galos (parasti gan tikai vienā). Tomēr kapus nevajaga ar ziedaugiem pārāk apkraut. Dažreiz pietiek tikai pāris glītu ziedaugu un kapu rotājums ir jau pilnīgs. Ir arī vēl cits paņēmiens. Visu

kapu lauciņu, izņemot eju un laukumiņu solam, apsēj ar zāli, bet kopiņu iezīmē (bez paaugstinājuma) ar ziedaugiem, kas zied visu vasaru, piem. leduspuķes, atraitnītes.

vietās un labā zemē, Ligustrum — panes pusēnu, labi aug arī smiltī un Ribes alpinum — labi aug arī ēnainākās vietās. Krūmi jāstāda vienā rindā 30 cm stāds no stāda. Lai labāk sazarotu, pie stādīšanas

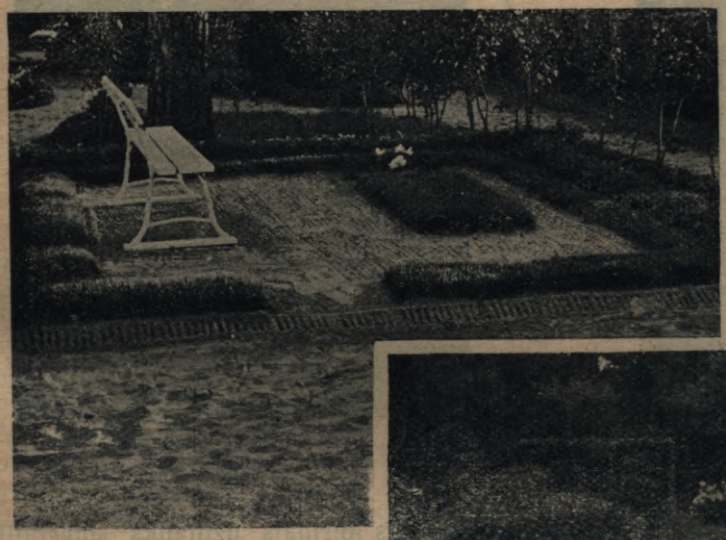

No zāļāja veidots norobežojums un kopiņa. Rotājumam tikai daži ziedaugi.

Brīvības cīnītāja kaps.

Norobežojumam no apkārtējiem kapiem var izlietot 40—50 cm platu un ap 10 cm augstu zemes joslu, ko apsēj ar zāli un arvien tur īsi apcirptu.

Var arī izaudzēt viengadīgu dzīvžodziņu, stādot krāšņa auguma lapaugus — Kochijas. Dēstu izaudzē jau agrāk. Izstāda pēc salnām 30 cm attāļumā stādu no stāda. Krūmu dzīvžogs ir ieteicamāks, jo tas paliek no gada uz gadu. Parastākie krūmi dzīvžogiem ir Cotoneaster — saulainās tie īsi jāapgriež, t. i. atstājot no esošā auguma 15—20 cm.

Dzīvžoga audzējumam labi noder arī parastais dzīvības koks.

Ja ģimenes kapiem lielāks zemes gabaliņš, tad var veidot plašākus apstādījumus vai nu dažādu cērpjamu dzīvžogu veidos vai stādot mazāka auguma ziedošus krūmus — zemos vai augstcelmīgos — rozes, hortenzijas, ceriņus, dažas jasmīnu šķirnes.

H. Kalmiņš.

Ari tavā dārzā ziedētu...

Sniegpulkstenīši.

Krokusi.

Ar pirmiem pavasaŗa saules stariem virs rūzgani pelēkās zemes atveŗas zieds pēc zieda. Ja vēlies redzēt pie savas mājas uzplaukstam jaukākos pavasaŗa vēstnešus nokusīs, pats pirmais uzplauks sniegpulkstenītis. Kā mazi lukturīši šūposies vējā trauslie, liegi smaržojošie ziedi.

Tad pat savus zilos vai dzeltānos

Trompētu narcises.

Tulpes.

— dažādus sīpolaugus, tad rudenī — augusta beigās vai septembrī — iestādi pāris sīpolus no katras sugas. Tie ziedēs arī tavā dārzā gadu no gada, riesdami arvien plašākus cerus. Ik pavasari, tiklīdz sniegs pumpurus pretīm saulei vērsīs arī krokusi (safranpuķītes), plaši atvērdami ziedu kausus saulgozī.

Tikai vēlāk par pavasaŗa iestāšanos vēstīs maija zvani — trompētu narcises, saules

tveicē gurdi noliekdamas smagās, zeltainās ziedu galvas.

Bet ziedoni jau tuvu jauzdamas, neredzētā krāsainībā atplaiksnīsies dažādo ziedu veidu un krāsu burves — dižciltīgās tulpes.

H. Kalmiņš.

Darbs visam gadam.

Šai zemei, kas tagad izdvašo tikai labības smaržu, vajag' smaržot arī pēc sviesta un sieriem.

Dr. K. Ulmanis.

Lauku mazpulku jaunatnē aug mūsu tautas jaunais spēks. Šim spēkam jābūt piekļāvīgam visām lauksaimniecības nozarēm, lai vispusīgi veidotos jauno praktiķu zināšanas. Saistot jaunatnes uzmanību pie zemes un audzējamo augu izvēles, līdz šim vērība tika piegriesta laukaugu un dārzāju kultūrām, kuŗām acumirklīgs un vienreizīgs ienākumu raksturs. Vasaras beigās izmantojot vai pārdodot audzētās kultūras, noslēdzas praktiskais darbs ar grāmatvedību, uzrādot lielāku vai mazāku atlikumu, atspoguļojot darba panākumus.

Iestājoties ziemai, daba sastingst zem biezās sniega segas. Mazpulka dalībnieks paliek vienmuļīgāks: atšķirts no dzīvās dabas, no sava lauciņa, no vasaras rosīgā darba. Šis dalībnieka tukšums būtu atvietojams ar citu saimniecisku nozari, kuŗai ir ilgstoša nozīme un prasa arī ilgstošu darbu, ziemu un vasaru, gadu no gada. Tāda nozare ir lopkopība, kuŗai ir vadošā loma lauksaimniecībā. Nav saimniecības mūsu valstī, kur nebūtu lopu, bet maz ir to saimniecību, kur labi nostādīta lopkopība, kādēļ pastāv uzskats par lopkopības neatmaksāšanos. Ganāmpulkos sastopams gan skaitlisks dzīvnieku pieaugums par 26%, bet izkoptības progresā redzams tikai 1% sugas lopu. Dzīvojam laikmetā, kad visur tiek prasīta laba kvalitāte, kuŗa dod arī visaugstāko atmaksu. Še īsta vieta kvalitātes pacelšanā būtu mazpulku līdzdarbībai lopkopībā, audzējot kādu mājkustoni, par kuŗu vestu arī attiecīgu grāmatvedību, Praktiskais darbs līdz ar grāmatvedību, dos iespēju iepazities ar pareizu lopu baŗošanu, kopšanu, slaukšanu, tīra piena iegūšanu, piena analizēšanu, barības devu sastādīšanu un lopbarības līdzekļu ražošanu.

Dalībniekam uzaudzinot saimniecībā labu govi, kuŗa ar savu spēcīgo būvi, labi veidotām eksterjēra formām, iepriecinošiem ražības skaitļiem, varēs tapt par paraugu un ciltsmāti tālākam ganāmpulka izveidošanas un izkopšanas darbam. Tādā veidā, mazpulka dalībnieks ar savu pirmo audzēto mājkustoni būs kļuvis lopkopības darba mazumā savilkts lielums. Un mazpulka organizācijas dalībniekam, pēc gadiem jauneklim un jaunavai vēl tālāki dzīvi veidojot, mazpulkā audzētie dzīvnieki būs noderīgi darba līdzgaitnieki, nostājoties patstāvīgi kā valdniekam uz savas zemes stūrīša un savā kaktiņā. Tad „šai zemei, kas izdvašo labības smaržu, vajag' smaržot ari pēc sviesta un sieriem", skan mazpulku virsvadoņa Dr. K. Ulmaņa vārdi un ikviena mazpulka dalībnieka pienākums ir: attaisnot ar darbu virsvadoņa vēlēšanos

Al. Kalniņa.

Kalncempju mazpulka dalibnieki ar mājamatniecības izstrādājumiem.

Mazpulka dalībnieka patreizējie uzdevumi.

Visiem mazpulku dalībniekiem jārūpējās lai **15. maijā** — Latvijas atjaunošanas dienā, katrā sētā, katrā vietā būtu īsts svētku noskaņojums. Mazpulku dalībniekiem jau iepriekšējā dienā jācenšās daiļot tā sēta vai skola, kur katrs dzīvo, uzpošot pagalmu, celiņus, istabas un rotājot tās ar pirmām pavasara puķēm vai citiem zaļumiem. Svētku rītā katrā mājā būtu paceļams valsts sarkanbaltsarkanais karogs. Lai šinī dienā katrā mājā, lielākā vai mazākā, aprimtu parastie pieciešamie darbi, lai spodrāka izskatītos katra sēta, lai baltāks būtu pārklājs katram galdam, kas jau ārēji atšķirs šo lielo dienu no citām! Tad arī cilvēku sirdis skaidrāk izjutīs šīs lielās dienas nozīmi un priekā mirdzēs katram acis!

Mazpulku dalībniekiem ar sirsnību un mīlestību jāgatavojas šai dienai, lūdzot arī savus vecākus un tuviniekus pievienoties šo izcilo valsts svētku svinībām. Un kurš gan varēs atteikt mazpulka dalībnieka sirsnīgam lūgumam? Visa Latvija kopēji un vienoti var svinēt savus atdzimšanas svētkus, suminot mūsu mazpulku Virsvadoni un lielo tautas vienotāju ministru prezidentu **K. Ulmani** un pārējos mūsu dzimtenes atbrīvotājus. Mazpulku dalībniekiem, kopā ar piederīgiem, jāņem visaktīvākā līdzdalība visos 15. maija svinīgos sarīkojumos, dievkalpojumos, aktos un gājienos, saziņā ar vietējo svētku komiteju. Sevišķi ieteicams 15. maija vakarā visās augstākās vietās sakurt ugunskurus, lai visa Latvijas zeme nosēta ar neskaitāmiem ugunskuriem, itin, kā sasauktos no viena pakalna uz otru, tā radot nepārspējamu visas tautas vienības izjūtu.

Strādājot savā mazpulka lauciņā katram dalībniekam pie izvēlētā kultūrauga sēšanas vai dēstīšanas jāpieturās pie mazpulka vadītāja vai „Mazpulka dalībnieka vadoņi" dotiem aizrādījumiem. Katram dalībniekam jāgādā arī par to, lai viņa lauciņš atšķirtos no pārējā lauka, tāpēc visos 4 stūros jāiesprauž mietiņi. Stūra mieti jāgatavo visi vienādā garumā, vislabāk četr- vai seškantaini noēvelēti un nokrāsoti — apakšējais gals zaļā, augšējais — baltā krāsā. Vēlams pielikt pie sava lauciņa arī uzraksta dēlīti ar mazpulka nosaukumu, dalībnieka vārdu un uzvārdu. Bez tam jāievēro, ka iemērot lauciņu, visapkārt tam jāatstāj arī mazs ceļiņš (vismaz tukša vaga) 30—50 cm platumā, lai mazpulka dalībnieka lauciņš atšķirtos, nesaplūstu kopā ar pārējo saimniecības lauku un tam varētu ērti apiet apkārt.

Grāmatvedībai piegriežama sevišķi nopietna vērība jau pavasarī un tāpēc jāatzīmē visas vajadzīgās ziņas par lauciņa lielumu, zemes sastāvu, zemes sagatavošanu, aršanu, ecēšanu, mēslu izvešanu u. t. t. Visi darbi jāpieraksta tūliņ pēc to izvešanas, atzīmējot patērēto laiku. Atzīmējot darba laiku jāpieturās pie šinī „Mazpulka" numurā, paziņojumu daļā, publicētiem skaitļiem.

Katra mazpulka dalībnieka neatliekams pienākums ir uzmanīgi vērot sava lauciņa stāvokli, augu attīstību un vienmēr rūpēties par pienācīgu apkopšanu. Nedrīkst nekad aizmirst, ka zemes irdināšanai un nezāļu iznīcināšanai piegriežama galvenā vērība pie visām kultūrām. Tiklīdz lauciņā parādās nezāles, vai rodās zemes garoza, tūliņ jāizdara irdināšana ar ecešu, rušinātāju vai kapli.

Strādājot ar kapli var reizā izdarīt irdināšanu, nezāļu iznīcināšanu un apmešanu, šos darbus veicot vispilnīgāk un vispareizāk. Irdināt nedrīkst slapju zemi kamēr tā „smērē". Liela daļa nezāļu, slapju zemi irdinot, ātri sāk atzelt. Nav nozīmes irdināšanai, kad redzams, ka drīz būs lietus. Īstais laiks irdināšanai ir tad, kad zeme pēc lietus pilnīgi apžuvusi. Vispār jāsaka, ka ar irdināšanu nevajag skopoties. Arī augu laistīšanu bieži var atvietot ar irdināšanu, jo irdināta zeme nesacietē un neizkalst.

Sakņaugiem un dārzājiem nepieciešama retināšana. Retināšanu visērtāk izdarīt ar mazo rokas kaplīti. Uz kaplīša kāta var atzīmēt atstatumus, kādos augi izretināmi un ar kaplīti viegli izcērt nezāles un liekos

augus. Ja atstājamam augam daži izraujamie stāv gluži tuvu, tad atstājamais ar vienu roku jāpietur, bet liekie ar otru jāizrauj. Gluži tuvu klāt atstājamam augam ar kaplīti strādāt nedroši.

Retināšana jāizdara vienmēr īstā laikā, tiklīdz parādījies otrs lapu pāris (cukurbietēm, lopbar. bietēm, gurķiem u. c.) Nokavējot retināšanu, stipri cieš raža. Krustziežu (kāļu, turnepšu u. c.) retināšanu var drusku nokavēt, ja tie cieš no kaitekļiem (spradžiem u c.) Biezākā sējumā kaitekļu iespaids mazāks. Krustzieži jāretina, kad kaitekļu posts jau pārvārēts. Vispār kaitekļu un slimību apkaŗošanai laikā jāpiegriež nopietna vērība. Lai tuvāk iepazītos ar dažādu kaitekļu un slimību apkaŗošanu, tad nepieciešami iegādāt vismaz visam mazpulkam kopēji „Mazpulka dalībnieka vadoni — Kultūraugu kaitekļu un slimību apkaŗošana".

Mazpulka sarīkojamās pieccīņu sacīkstēs jāpiedalās katram dalībniekam, lai mērotos spēkos un apķērībā ar pārējiem dalībniekiem, pārliecinātos par savu darba izpildījuma veiklību un izpratni, salīdzinātu to ar pārējiem, mācītos novērtēt un atzīt citu darba prasmi, un arī pats piesavinātos lietderīgākos un katram gadījumam piemērotākos darbu paņēmienus.

Agr. K. Ķirsis.

Darbi košuma dārzā.

Apsētā zāļājā būs jau manāms jauno asnu zaļums. Var rasties jautājums: cik ilgi tad zāle tā var augt? Pēc sadīgšanas zālei

Celiņu malu atciršana.

jāļauj labi ieaugties. Kad tā būs paaugusies 5—6 cm gaŗa, jāstājas pie appļaušanas. Labākais darba rīks būs asa izkapts drošu roku vadībā. Stūŗus, kaktus un celiņu malas, kur ar izkapti nevar piekļūt, apgriež ar dzirklēm vai grieznēm. Pēc appļaušanas zāļāju nogrābj un pieveļ ar veltni (to pašu, ko lietojam celiņu ierīkošanai). Lai zāļājs labi sazeltu un izskatītos glīts, pļaušana jāatkārto ik pa 10—15 dienām.

Pareizi sagatavotu stādu iestādīšanai labākais darba rīks arvien ir roka.

Neatliekams darbs ir celiņu savešana kārtībā. Gar celiņa malu, kur izdarīts joslas sējums, jānovelk aukla un ar lāpstu jāatcērt zeme. Tad celiņš jāizšķūrē, jānogrābeķo. Ir glīti, ja nogrābeķoto celiņu

Par dziļu Par seklu Pareizi

neatstāj kā uzpostu, bet tājā iemin pēdas, ejot pa vidu. Bet ne vairāk, tikai vienas pēdas. Nomīdīts celiņš nav glīts.

Bet celiņu pēc nogrābeķošanas var arī pievelt ar veltni, tad tas būs gluds.

Svarīgs darbs pavasarī ir ziemciešu pavairošana ar sakņu kamolu dalīšanu. Pavasarī var sadalīt un tāpat arī pārstādīt visus tos ziemciešus, kas zied rudens pusē, bet tos, kas zied pavasarī un vasaras pirmā pusē, pārstāda un sadala rudenī

Pārstādītos ziedaugus krietni salej.

— augusta mēnesī. Cerus sadalot jāraugās uz to, lai katrā jaunā cerā būtu vismaz 2—4 asni. Sadalīšanai labi var izlietāt asu lāpstu vai arī nazi. Pirms iestādīšanas jaunā vietā gaŗās saknes jāsaīsina. Pārstādot jāmēģina atrast pareizais stādīšanas dziļums, citādi stādi augs nīkuļodami. Pārstādītie stādi bagātīgi jāsalej, lai starp saknēm labi saskalojas zemes. Lai ap stādu varētu vairāk saliet ūdens, tad izveido iedobumu, saraušot zemi nelielā valnītī netālu no stāda. Pēc ūdens ievilkšanās zemi atkal izlīdzina.

Neaizmirsīsim izsēt arī interesantākās vasaras puķes. Dažas no tām, iepriekš izaudzējot stādos un izstādot pēc salnām paliekamā vietā, dos glītu salapojumu un bagātīgi ziedēs. Piem. Kochiju stādījums dzīvžogās ar bagātīgi ziedēdošo Ageratum ietvērumu būs patīkama izskata stādījums. Tādus var novietot tiklab brīvos stūŗos zālienā pie ēku izbūvēm, kā arī gar celiņa malām.

Kochiju dzīvžoga pakājē bagāti zied Ageratum.

Nesaudzīga cīņa jāved arī ar nezālēm nevien puķu stādījumos, bet arī zāļājā. Sevišķi jācenšas iznīdēt ilggadīgās nezāles un pēc iespējas ar visu sakni vai zemes stublāju. Mazs zemes stublāja gabaliņš, nepamanīti palicis starp stādiem, nereti top par nezāļu midzeni.

Neaizmirsīsim uzirdināt arī zemes virskārtu, kur vajadzīgs palīgā ņemt arī kapli. Sausā laikā rožu dobes der šad tad saliet, jo ciešot no sausuma tās stipri paliek atpakaļ ziedu attīstībā. H. Kalmiņš.

Mani piedzīvojumi apiņu audzēšanā.

Strādādams mazpulkā esmu guvis daudz jaunus ierosinājumus, daudz ko mācījies, papildinādams savas zināšanas kā lauksaimniecībā, tā vispāri, gan iepazīstoties ar jaunām, līdz šim nepazīstamām, kultūrām. Pēc savas mazpulka dalībnieka grāmatvedības, dabūju zināt arī par to atmaksāšanos. Gribu pastāstīt par kādu jaunu, mūsu lauksaimniekiem un mazpulku dalībniekiem vēl maz pazīstamu kultūru — apiņiem. Savā lauciņā audzēju „Zaacas" šķirnes apiņus. No dārzkopja E. Strautiņa, Jaungulbenes „Dreiņos", nopirku 110 stādus-spraudekļus. (Jāatzīmē, ka apiņus var ieaudzēt divējādi, tieši no mātes saknes un no spraudekļiem, t. i. sakņu galiem ar 2—3 pumpuriem.) Tie tad ir mana apiņu lauciņa iesākums. Apiņus stādīju kvadrātos uz attāļumiem 140 cm × 140 cm. Apiņu kultūra prasa dziļu, pamatīgu zemes izstrādāšanu un spēcīgu iepriekšēju zemes mēslošanu. Apiņu priekšaugs man bija dārza zemenes. Mana lauciņa lielums 200 m².

Darbu kārtība un patērētais laiks I. audzēšanas gadā:

	Cilvēka darbs stundās	Zirga darbs stundās
1932. g. septembrī zeme dziļi uzarta, lietojot spīļu arklu, zemes apakškārtas padziļināšanai	1,5	3
1932. g. novembrī uzvesti kūtsmēsli un iestrādāti parastā dziļumā	1,5	2
1933. g. maijā zeme noecēta	0,5	0,5
Sadalīts lauciņš un izraktas bedrītes 25 cm dziļumā	1,5	—
Sastādīti apiņi un aplieti	2,5	—
Sasprausti mietiņi, uzsietas jaunās vijas un iznīkušo vietā iestādīti jauni rezerves stādiņi	2	—
Kaplēti un ravēti	3	—
Irdinātas starprindas ar atsperecešām	0,5	0,5
Kaplēti un pierausta zeme	2,5	—
„ „ apvagoti ar ezīti	2,5	0,5
Novākti un uzvesta sadalījusies kūdra	2,5	1
Kopā	20,5 st.	7,5 st.

Izdevumi:

Rēķinot cilvēka darba stundu par 20 sant., iznāk 20,5×0,20	= Ls 4,10
Rēķinot zirga darba stundu par 25 sant., iznāk 7,5×0,25	= Ls 1,87
Darba spēks kopā	Ls 5,97
3 vezumi kūtsmēslu à Ls 1,00, kopā	Ls 3,00
1 „ vircas	Ls 1,50
5 kg Čiles salpetra à 14 sant	Ls 0,70
Mēslošanas izdevumi kopā	Ls 5,20
Zemes noma	Ls 1,50
Mēslošanas izdevumi	Ls 5.20
Darba spēks	Ls 5,97
Stādīšanai 110 spraudekļi à 10 sant.	Ls 11,00
Pirmā gada izdevumi kopā	**Ls 23,67**

Darbu kārtība un patērētais laiks II. audzēšanas gadā:

	Cilvēka darbs stundās	Zirga darbs stundās
Apgriezta mātes sakne	1,5	—
Uzvests komposts kopā ar kūtsmēsliem	1	1
Sasraustas apiņu kārtis	0,5	—
Irdināta zeme ar atsperecešām	0,5	0,5
Kaplēti un dots Čiles salpetris	1,5	—
Irdināta zeme ar zirga rušinātāju	0,5	0,5
Irdināta zeme ar atsperecēšu	0,5	0,5
Ražas novākšana, žāvēšana, iesaiņošana maisos	19,0	—
Kopā	25,0 st.	2,5 st.

Izdevumi:

Rēķinot cilvēka darba stundu par 20 sant., iznāk 25×0,20	= Ls 5,00
Rēķinot zirga darba stundu par 25 sant., iznāk 2,5×0,25	= Ls 0,62
Darba spēks kopā	Ls 5,62
Kūtsmēsli 4 vezumi à Ls 1,00	Ls 4,00
5 kg Čiles salpetra à Ls 0,14	Ls 0,70
Mēslošanas izdevumi kopā	Ls 4,70
Zemes noma	Ls 1,50
Darba spēks	Ls 5,62
Mēslošanas izdevumi	Ls 4,70
Otrā gada izdevumi kopā	**Ls 11,82**

Atmaksāšanās aprēķins:

Izdevumi pirmā audzēšanas gadā Ls 23,67
„ otrā „ „ Ls 11,82
Kopā Ls 35,49

Pirmā gadā iegūtā raža . . 0,5 kg apiņu
Otrā „ „ „ . . 11,5 „ „
Kopā 12,0 kg apiņu

Apiņiem cena tirgū ir no Ls 4,— — Ls 5,— par 1 kg, vai rēķinot Ls 4,—, ražoto apiņu vērtība būs 12×4 = 48,00 lati.

Visi ieņēmumi . . . . Ls 48,00
„ izdevumi . . . . Ls 35,49
Peļņa Ls 12,51

Paša darba vērtība Ls 8,10
Atlikums Ls 21,61

Apiņu ražošanas pašizmaksa pirmos divos gados ir: Ls 35,49:12 = Ls 2,95 par kg. Ievērojot to, ka apiņi ir ilggadīgs augs, to ražošanas pašizmaksa nākamos gados stipri samazināsies un varēs dot daudzreiz lielāku tīro atlikumu, kā pirmos divos audzēšanas gados.

Fr. Širons,
Gulbenes mazpulka diženais.

Mans pirmais gads biškopībā.

Savu bišu saimi, kā dāvānu saņēmu no tēva pilnā kārtībā. Visus darbus veicu pēc tēva aizrādījumiem, palasot arī vajadzības gadījumos biškopības literaturu. Bišu kopšana prasa daudz zināšanu, bet ir ļoti interesanta un sniedz daudz piedzīvojumu.

Aprēķini par mana darba pirmo gadu ir sekoši: 1934. gada pavasarī bitēm izbaroju 2 kg. cukura par Ls 1.30. Vasarā patērēju pavisam apm. 6 darba stundas (ā 25 sant.) Ls 1.50. Ls 3.— izdevu par māksligām šūnām. Rudenī izbaroju 4 kg. cukura par Ls 2.60. Citi sīkāki izdevumi ap Ls 0.50. Kopā izdevumi Ls 8.90.

Ieguvu 14 kg. medus (ā Ls 1,25) par Ls 17.50. Tā tad pelna Ls 8.60; pieskaitot vēl paša darbu mans iegūtais atlikums ir Ls 10.10.

Šis nelielais atlikums nav tas galvenais, bet pats darbs ar bitēm ir tik interesants un patīkams, ka es droši aicinu arī citus mazpulku dalībniekus darboties biškopībā. Rūpējaties jau laikus, lai šovasar jūsu kopšanā būtu kāda bišu saime. Pamēģinat — nenožēlosat!

K. Eņģelis,
Durbes mazpulka diženais.

Kā sojas pupu vietā izaudzēju kacēnu kāpostus.

Dabas mācības stundā skolotājs mums paskaidroja, ka Latvijā nodibinoties mazpulki. Viņš norādīja arī, kā lauku jaunatne bēg uz pilsētu no skaistās un veselīgās lauku dzīves. Tādēļ mūsu labi domājošie valsts vadītāji cenšoties ieaudzēt sirsnīgu pieķeršanos tēvu un vectēvu arāju darbam. Skolotājs ar tādu aizrautību un lielu interesi runāja, ka es tūliņ nolēmu ķerties pie darba, jo izjutu tikpat dziļi skolotāja vārdus, kā toreiz pie mūsu mīļās skolotājas kapa, kad man bij uzdots visu skolēnu vārdā atvadīties un noļikt vaiņagu!

Kad pie mūsu skolas nodibinājās mazpulks, tad bez vilcināšanās iestājos viņā. Man un vēl citiem mazpulka dalībniekiem skolotājs izdalīja sojas pupas audzēšanai. Nezinu, kāpēc man tik slikti dīga. No 120 sēklām iznāca tikai 10 dīgļi. Tos es rūpīgi kopu, devu visādus mēslojumus, un viņas auga ātri. Kādu dienu uzkaisīju kaļķa salpetri. Kad otrā dienā aizgāju savas pupas apraudzīt, ieraudzīju, ka tās itkā nosalušas, lapas bij kļuvušas dzeltēnas un nokārušās uz zemi. Tūliņ sapratu, ka tas no salpetra, ko vakar uzkaisīju. Ko nu darīt?

Negribēju taču, lai mani no mazpulka izmet. Atcerējos, ka kādreiz pa radio stāstīja, ka citās zemēs, sevišķi Vācijā, audzējot kacēnu kāpostus. Beidzamā laikā tie sāk izplatīties arī Skandināvijā un Somijā, jo panes salu līdz 10 grādiem C. Somi labi iemēslotā zemē audzējot rindās 10 cm augu no auga ar 60 cm lielām starpām, iegūstot 50—60 tūkstoši kg ražas no ha.

Šie kāposti mani tā ieinteresēja, ka otrā dienā nomēroju zemes gabalu 60 m² lielu. Tur uzvedu vistu mēslus un tos iearu. Tad palūdzu tēvu, lai pārved no Jelgavas minēto kāpostu sēklas. Tēvs pārbrauca un teica, ka Jelgavā nevienā veikalā tādu sēklu neesot. Kad nākošā reizē tēvs brauca atkal Jelgavā, viņš pārveda šoreiz 20 gramu sēklas. Tur bijis 25 g, bet 5 g neesot pārdoti, jo tos paturējis tirgotājs paraugam. Arī par dīgšanu tirgotājs negalvojis. Iekaisīju sēklas zemē 70 cm vienu no otras. Tas bija 15. maijā. Pēc divām nedēlām kāposti uzdīga un auga ļoti ātri un pēc mēneša jau bija man pāri ceļiem un rudenī jau pāri galvai.

Uldis Freimanis,
Ūziņu mazpulka dalībnieks.

Ziedu kalendārs.

Iestājoties pavasarim, daudzi mazpulku dalībnieki, skolotāju pamudināti, stāsies pie augu vākšanas herbārijam. Līdztekus šim darbam, ir interesanta atzīmju krāšana par mūsu stādu valsts atmošanos vispārīgi. Mūsu dzimtene nav liela, tomēr Zemgalē un Kurzemē pavasaris iestājas daudz ātrāk, nekā citos apvidos. Šogad pat virs Zemgales kailajiem laukiem jau marta vidū bij dzirdamas cīruļu dziesmas un ķīvīšu klaigas, bet Gaisiņa kalna apkārtnē sniega bij tikdaudz, ka varēja vēl slēpot.

Tie, kas ilgāku laiku būs novērojuši mūsu stādu valsts atmošanos, zinās, ka ne visi koki salapo reizē, ne visas puķes uzzied vienā laikā. Zilā vizbulīte, piem. uzzied pagrāvē jau tad, kad blakus piegāzē vēl sniegs rēgojas, bet deviņvīrspēks uzzied tik jūlija sākumā, bet nekad maijā... Lai gūtu pilnīgu ainu par mūsu stādu valsts atmodu, nepieciešami izdarīt novērojumus dažādos apvidos, vairākus gadus no vietas. Un redzēsim, ka krāšņie saules bērni — augi salapošanas un uzziedēšanas laika ziņā ievēro stingru kārtību. Pierakstīdami koku salapošanas un stādu uzziedēšanas laiku, mēs krāsim ar to materiālus tā apvidus „ziedu kalendārim", kur novērojumi izdarīti. Ar šāda kalendāra palīdzību mēs jau iepriekš zināsim, ap kādu laiku kuŗais augs salapos, vai uzziedēs. Manā rīcībā, piem. ir dati par zilās vizbulītes uzziedēšanu 4 gadu laikā:

1931. g.	sāka ziedēt	12.	aprīlī.
1932. g.	„ „	1.	„
1933. g.	„ „	8.	„
1934. g.	„ „	3.	„

Salīdzinot atzīmētās ziņas redzam, ka visagrāk vizbulīte uzziedējusi 1932. g., bet visvēlāk — 1931. gadā, jeb, atrodot caurmēra skaitli $\left(\frac{12+1+8+3}{4}=6\right)$, droši varam sacīt, ka šai apvidū zilā vizbulīte uzzied ap 6. aprīli. Jo ilgāk novērojumi būs izdarīti, jo mūsu ziedu kalendārs būs pareizāks.

Saule kāpj augstāk debesīs. Strautiņi beidz savās pavasara čalas un drīz, pārāk drīz plauks kokiem lapas un vēl pelēkājās pļavās atmirdzēs pureņu dzeltenie ziedi, bet ežmalās cūkpienīšu „saulītes". Mazpulku saime, nebūsim vienaldzīgi novērotāji savās pastaigās un eksk rsijās, bet vērosim un pierakstīsim visas stādu valsts parādības — krāsim materiālu „ziedu kalendāram".

Valīda Jansone,
Rīgas — Jāņa vārtu mazpulka dalībniece.

AMATNIECĪBAS DARBI.

Striķi lauksaimniecibā.

Ļoti bieži lauksaimniekam un arī mazpulka dalibniekam savā darbā ir darīšanas ar striķiem. Tamdēļ striķi jāprot pareizi pielietot, it sevišķi dažādās cilpas.

Slīdošās cilpas striķa galā.

Zīm. 1. redzama ļoti vienkārša un viegli saņemama cilpa, kādēļ tā ikdienas dzīvē ļoti parasta. Tomēr to var lietot tikai tādos gadījumos, kur nav vajadzīga lielāka mezglu drošība, jo mezgls var viegli pats no sevis atraisīties. Šādu cilpu lieto, piesienot striķa galu pie ratu āķa, uzmetot

Zīm. 1.

govij uz ragiem, pakaļot auklās pastalas u. t. t.

Tādapat slīdoša cilpa, bet jau daudz drošāka pret pašatraisīšanos un ciešākas savilkšanas gadījumā arī daudz vieglāk atraisāma ir cilpa, kuŗu sienot nav izvilkts mezglam cauri striķa gals, bet no gala izveidots līkums un pats striķa gals tad ievērts šinī līkumā (Zīm. 2.). Šādu cilpu jau var droši lietot zirgu un govju piesiešanai pie mieta vai staba.

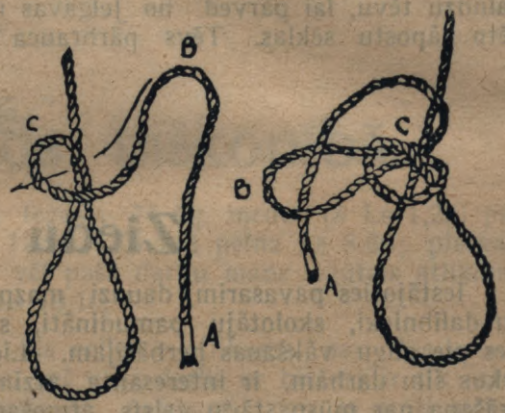

Zīm. 2.

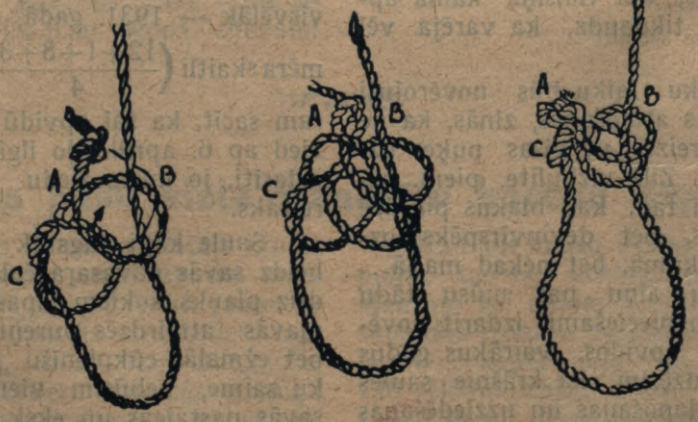

I II III

Zīm. 3.

Vēl drošāka ir zīm. 3. redzamā cilpa. Tās sasiešanai vispirms tuvu pie striķa gala sasien nesavilktu mezglu un galu apņem apkārt striķim un izver cauri mezglam (I.).

Striķa galu tad apņem ap striķi vēl otru reizi un izver mezglam cauri (II.). Tad savelk mezglu un cilpa gatava (III-). Sava neparastā siešanas veida dēļ, šī cilpa mūsu lauksaimniekiem maz pazīstama, bet tā kā tā ir ļoti droša, tad ir vērts iemācīties to siet un vajadzības gadījumā arī pielietot.

Droša un daudzreiz parocīga ir arī tā saucamā Hangmaņa slīdošā cilpa (zīm. 4.). Tās sasiešanai striķi tuvu pie gala saliec divos līkumos (I.). Tad striķa galu apņem vairākas reizes apkārt trīs kārtās saliktam striķim un izver cauri pretī stāvošam līku-

Zīm. 4

mam. Otru līkumu velkot, pirmais līkums piespiež un cieši tur striķa galu un cilpa ir gatava. Hangmaņa cilpas atraisīšana ir ļoti viegla. Atliek tikai noņemt cilpu no āķa vai mieta un izraut to tinumam cauri. Arī šo cilpu lauksaimnieki maz lieto, tādēļ ka nav pazīstams siešanas veids, citādi to vienmēr varētu lietot zīm. 1. redzamās vienkāršās cilpas vietā.

Neslīdošās cilpas striķa vidū.

Dažreiz rodas vajadzība ietaisīt cilpu striķa vidū. To viegli izdarīt. Ja striķa gali nav brīvi, tad divkārši saliktu striķi sasien vienkāršā mezglā (Zīm. 5-a), galā radušos striķa līkumu saliec atpakaļ mez-

Zīm. 5.

glam pāri (b) un šaī līkumā turpinājumu mezglā izvelk uz āru (c) kamēr līkums pievelkās cieši pie mezgla klāt (d). Šī cilpa ir neslīdoša. To var sasiet pēc vajadzības garāku vai īsāku. Bet jā striķa gali ir brīvi, tad siešanu var sākt no otra gala, t. i. tāpat sasiet mezglā divkārši saliektu striķi un striķa galus izvērt cauri striķa līkumam. Tādu cilpu piem. var taisīt lopam ap kaklu vai ragiem, ja nav pie rokas citas speciālas saites.

J. I.

MAZPULKI ATPŪTĀ.

Atpakaļ pie latvju tautas dejām.

Ne tikai darbā, bet arī atpūtā cienīsim un mīlēsim to, kas mūsu tautai īpatnējs un patiesi skaists. Un šāds skaistums un īpatnība ir mūsu tautas dziesmās, dejās un rotaļās. Tās ir mūsu senču gara mantas, kas deva viņiem jaukākos mierinājuma, prieka un atpūtas brīžus. Tautas dziesmas, kā neizsmeļams bagātību avots, arī tagad jau paceļas pāri svešu tautu skaņām, bet mūsu tautas deja vēl vienmēr nobīdīta pastarītes lomā. Viņas vietu ieņem mūsu garam svešas, modernas dejas, tautā nosauktie „šīberi". Šīs dejas ir pasaules kara iespaidu sekas, ievazātas Eiropā no Amērikas.

Karš un lielāki tautu satricinājumi vienmēr atstāj sabiedrībā lielu pagurumu, kura atmosfērā viegli attīstas nevēlamas sērgas. Tāda sērga ir šīs modernās dejas un viskaitīgāko iespaidu tās atstāj uz jaunatni.

Deja, tāpat arī rotaļa ir cilvēka, sevišķi bērna iekšējās pasaules attēls, viņa domu, jūtu un gribas iemiesojums, tā sakot pašizpausme. Dejai ir arī savs uzdevums un mērķis; modināt kopēju interesi, veicināt sabiedrisko sajūtu, draudzību, attīstīt mūzikas un ritma izjūtu, izkopt rakstura dabīgo kustību daiļumu un galvenais dot kā darbā, tā atpūtā visiem nepieciešamo dzīves prieku.

Vispārēji modernā dejā nav vienības sajūtas, katrs, cik necik sadejojies pāris noslēdzies sevī. Šai visai sabiedrībai dejā nav nekā kopēja. Lai spēlē kuru no modernajām dejām grib, izpildījums vienmēr paliek viens un tas pats, ka tik „šībers".

Tā tiek šīberēts visu vakaru. Novērotāja skatu, kas pa lielākai daļai ir jaunatnes vecāki, no sākuma negribot saista viens, otrs uzkrītoši neglīti dejojošs pāris. Beigās paliek tāds iespaids, itkā dejotāji izpildītu kādu garlaicīgu pienākumu, kas nedod ne mazākā jūtu saviļņojuma un arī novērotāju pārņem garlaicība. Un arī vecāki mudina bērnus ātrāk braukt mājās.

Ieskatīsimies turpretī šādā ainā: skan lauku orķestrs. Kaut muzikanti nav nekādi pirmklasīgie, skaņas ausīs negriežas. Tie spēlē visiem pazīstamu tautas deju. Skaņas itkā atdzīvina, kājas pašas cilāt cilājas un dažos acumirkļos esmu jau dejas laukumā. Redzu: neliels jaunatnes pulciņš jau griežas jautrā, ritmiskā dejā. Drīz pievienojas vēl daudzi citi un nu pāris aiz pāra simetriskā kārtībā slīd man garām. Tad visi savijas glītā lokā, tad veido atsevišķas grupas. Aizraušanās dejā top arvien lielāka. Pat neveiklākie jau zaudējuši savu neveiklību un kautrību un jūtas labā omā. Nav vairs svešuma sajūtas, visi kā viena saime vijas viens caur otru. Skatītājam garām nopland strīpotie brunčiši, skatu pievelk vizuļu vainadziņš. Vēl vairāk to saista dejotāju priekā starojošo acu mirdzums, iekaisušo vaigu sārtums. Un smiekli, dzirkstoši vārdi un dziesmu skaņas pašas laužas uz āru. Cik daudz dabīga skaistuma, viegluma un nemākslotas grācijas katrā kustībā. Ne par velti mūsu senči savās dziesmiņās graciozu meiteni pielīdzina cielaviņai, vai irbītei:

Būt' man tāda līgaviņa,
Kā tā lauku cielaviņa!

Liekas, ka šaī dejā pats dzīvības spēks un dzīves prieks lauztos no jauniešu sirdīm. Bet kur plūst dzīvības enerģija, tur arī skaistums un skaistumu mīl katrs cilvēks. Skatītāju tas sasilda, „sirdi izkausē", vecākiem nenopriecāties par bērnu jautrību. Nepietiek ar to. Tēvs, aizmirsis savu darba smagumu jūtas itkā jaunāks un saka mātei: „Kas ir, iesim arī mēs izgriest kādu riņķi, kā senās, jaunās dienās!" Un drīz tie jau griežas jauniešu barā. Kad deja beigusies, visi pieres slaucīdami, itkā vēl dejas ritma vadīti, jautri čalodami pulcē-

jas vienkopus. Par mājās braukšanu nevar būt ne runa. Neliekas, ka šī ātrā un jautrā deja enerģiju būtu patērējusi, bet gan uzkrājusi un dzīves prieka pietiek kā vecajiem, tā jaunajiem ilgam laikam.

Kuŗu gan no saviem uzdevumiem būs veikusi šī tautas deja? Liekas visus.

Tāpēc, mīļā mazpulku saime, tautas deja laiir jūsu deja. Neļaujaties aizrauties no mūsu garam svešām, modernām dejām, jums viņas vismazāk piemērotas. Mums netrūkst veco latvju tautas deju. Uz viņu pamatiem radisim jaunas — un, dejosim. Ja vien būs nepieciešams, labprāt iešu jums talkā deju krājumu papildinot un tās iemācot. Nevaru iedomāties skaistāku mazpulku atpūtas brīdi, kā jūsu vasaras sanāksmes, kad simtiem zēnu un meiteņu brīvā, dzīvā dabā lido vienkāršā, skaistā vienotā tautas dejā. Jūs redzēsat, cik daudz viņa jums dos un cik ļoti jūsu nesamaitātais bērnišķīgais prieks sajūsminās, pieaugušos ar kādu aizrautību tie sekos jums. Jūs būsat tas tīrais strauta ūdens, kas aizskalos visu netīro un nesīs jaunu dzīvību. Audzēdami paši sevi tikumiskā, skaistā izprieca, jūs audzēsat visu sabiedrību un tā uzglabāsat mūsu tautas deju ipatnēju un patiesi skaistu.

Milda Lasmane,
Zemnieku drāmas deju konsultante.

MAZPULKU DZĪVE.

MAZPULKU VIRSVADOŅA DR. K. ULMAŅA BALVAS CENTĪGĀKIEM MAZPULKU DALĪBNIEKIEM.

Kurzemes mazpulkos saņēmuši: Nīcas mazpulkā Jānis Kumpis; Rāvas — Ansis Freimanis un Haralds Urbans; Kazdangas — Antons Brūders; Kalētu — Kārlis Grīnbergs; Durbes — Žanis Rubežs; Vārmes — Vilis Grābants; Aizviķu — Alfrēds Gosiņš; Klosteres — Kārlis Valkovskis; Mērsraga — Juris Pūliņš; Ezeres — Fricis Rektiņš; Rendas — Jukums Učа; Šķēdes — Līna Pupainis; Jūrkalnes — Alma Raibarts; Basu — Natālija Ozoliņš; Pampaļu — Elvīra Vārpiņš; Veldzes — Marija Mainieks; Valgales — Egons Balodis; Laidzes — Alberts Čitners; Alšvangas — Jāzeps Alkšņazariņš; Kurmales Kr. Valdemāra — Jēkabs Markovskis: Tāšu — Rūdolfs Neimanis; Vārves — Oskars Peniņbergs; Nurmuižas-Dzedru — Kārlis Kaziņš; Lībagu — Ansis Ķēniņš; Bārtas — Klāvs Kairis; Zentenes-Balgales — Indriķis Niedriņš; Vecpils — Pēteris Popovs; Krotes — Kārlis Bērants; Zīru — Arvīds Bērziņš; Ugāles — Manfreds Čaupals; Spāres — Ernests Svilpe; Rucavas — Arvīds Pērkons; Ziemupes — Visvalds Treibachs; Nurmuižas — Miķelis Lēnsbergs; Cēres — Arnolds Siliņš; Priekules — Aleksandrs Šmiukšis; Iļģu — Kārlis Luters; Ārlavas-Popervāles — Valdis Rozentāls un Aizdzires — Alfreds Stučka.

Latgales mazpulkos balvas saņēmuši: Aiviekstes mazpulkā — N. Martinsons un

Kaucmindes mājturības seminārā

audzēkņu uzņemšana notiks 16. maijā š. g. **Mācību kurss — trīsgadīgs.** Tuvākas ziņas un pieteikšanās Rīgā, Baznīcas ielā 4-a. dz. 9, Kaucmindes mājturības seminārā, tā|r. 34744 vai 26417.

Lūgumraksti jāiesniedz līdz 15. maijam š. g. Lūgumrakstam jāpievieno: 1) gatavības apliecība, 2) vecuma zīme, 3) sīks dzīves apraksts.

K. A. Buss, Rīgā

Miltu un kolonialpreču lieltirgotava

Kunguielā 23, tā|r. 20829.

A. Zemītis; Krustpils —M. Grantiņš un J. Kalnejais; Silenieku — V. Šmits; Vīksnumeža — N. Griestiņš un A. Rēdmanis; Pušmucovas — V. Mieriņš; Preiļu — A. Bērziņš; Dagdas — V. Veštprans; Mērdzenes I.— B. Lipskijs; Kalupes — A. Kudeiko; Runtortas — V. Galruševs; Purvmalas — E. Sulka un Kapiņu — A. Jonāns.

BIBLIOTĒKAS MAZPULKIEM

Kurzemes lauksaimniecības biedrību savienības mazpulku nodaļa no Kultūras fonda dāvātām grāmatām piešķīrusi bibliotēkas šādiem mazpulkiem: Ezeres, Mērsraga, Šķēdes, Zentenes-Balgales, Bārtas, Klosteres, Valgales, Aizviķu, Laidzes, Alšvangas, Durbes, Kalētu, Nīcas, Lībagu, Pampaļu, Raņķu, Nurmuižas-Dzedru, Vārves, Jūrkalnes, Rendas, Tāšu, Vārmes, Basu, Kurmales Kr. Valdemāra, Aizdzires, Ārlavas-Popervāles, Kazdangas, Priekules, Iļģu, Rāvas, Cēres, Sarkanmuižas, Nurmuižas, Rucavas, Ziemupes, Vērgaļu, Spāres, Ugāles, Zūru. Upesgrīvas, Snēpeles, Tadaiķu, Veldzes, Krotes, Vecpils, Saldus, Užavas, Turlavas un Lutriņu.

Latgales lauksaimniecības biedrību savienības mazpulku nodaļa no Kultūras fonda dāvātām grāmatām ierīkojusi bibliotēkas šādos centīgākos mazpulkos: Aiviekstes, Karasevas, Krustpils, Purvmalas, Dagdas, Kastiru, Kapiņu, Aizpuriešu, Mērdzenes I., Kalupes, Ilzas, Vīksnumeža, Runtortas, Silenieku, Izvaltas, Purvmalas „Zelta grauds", Punduru. Līvānu I., Vārkavas-Vanagu, Pušmucovas, Sauleskalna, Silajāņu, Krāslavas, Strūžānu-Salas, Mazo-Murānu, Preiļu, Franapoles, Augšpils, Līvānu II., Somersētas, Justinovas un Bārkavas.

SARKAN-BALT-SARKANIE KAROGI PLĪVO!

Valsts karogus iegādājuši vēl šādi mazpulku palīdznieki: **Lejasciema-Sinoles** mazpulkā — **J. Krieviņš, Mālupes** mazpulkā — **E. Tamma, Brenguļu** mazpulkā **E.** un **A. Branti, Brantu** mazpulkā — **A. Ozols, E.** un **H. Prauliņi, L. Āboltiņš, A., O.** un **A. Krievi, R. Radziņš, A. Puntulis, E. Petrovs, A. Liepiņa un A. Miezītis, Jaungulbenes** mazpulkā — **K. Pamše, Tirzas** mazpulkā — **J. Āzis, Šķēdes** mazpulkā — **L. Pupainis** un **Iļģu** mazpulkā — **K. Luters.** Pārējie dalībnieki sekojat šim piemēram! **Lai 15. maijā visās sētās plīvo sarkan-balt-sarkanie karogi.**

MAZPULKA SADARBĪBA AR AIZSARGIEM.

Krāslavas mazpulks jau kopš š. g. janvāŗa mēneša izved kopēju vingrošanu ar aizsargiem. Vingrošana notiek reiz nedēļā un mazpulka dalībnieki tanī piedalās ar lielu sajūsmu.

RĪGAS PILSĒTAS 3. ĢIMN. MAZPULKS

30. aprīlī, Brīvdabas mūzejā pie Juglas ezera stādīja bērzus. No 38 mazpulka dalībniecēm piedalījās 36. Iestādīja 22 bērziņus.

LIEPAS MAZPULKS

attīsta dzīvu rosību. Otrdien, 30. aprīlī, mazpulks pulcējās, lai saņemtu pēdējos norādījumus praktiskā darbā. Mazpulks par galvenām kultūrām izvēlējies lauku pupu un cukurbiešu audzēšanu. Par minēto kultūru audzēšanu runāja agr. Ad. Varonis.

Mājturībai mazpulks domā piegriezt ne mazāku vērību. Vēl par puķu dārziņu ierīkošanu un augu dabīgu krustošanu lasīja mājt. instr. M. Sērmūksle, kā arī pārrunāja mājturības izveidošanas plānu mazpulkā.

RAUNAS UN APKĀRTNES MAZPULKS

saziņā ar Latvijas Lauksaimn. Kameras mazpulku un jaunatnes audzināšanas nodaļu sarīkoja dzīvokļa un ēku krāsošanas, kaļķošanas un balsināšanas kursus š. g. 14., 15. un 16. aprīlī, R. Krieva vadībā.

Šādi kursi bija pirmie pie Latvijas mazpulkiem. Tika balsināta 1 virtuve, 4 krāsnis un krāsota 1 istabas grīda, puķu soli. Apmeklētāju daudz — 45 un visi ar interesi sekoja dotiem aizrādījumiem.

LABS PIEMĒRS!

Durbes kapsētā atrodas mūsu lielā valstsvīra Zigfrīda Meierovica mātes Annas kaps. Līdz šim kaps bija diezgan bēdīgā stāvoklī. Lai gan uz kapa ir uzcelts neliels piemineklis, tomēr tas labi apkopts nekad netika. Tagad Durbes mazpulks apņēmies kopt un uzturēt kārtībā šo kapu, jo Anna

Dzīvokļu un ēku kaļķošanas, balsināšanas un krāsošanas kursi Raunas un apkārtnes mazpulkā 14., 15. un 16. aprīlī 1935. g. Rud Krieva vadībā.

Meierovica ir māte, kas devusi Latvijai vienu no viņas krietnākiem dēliem. K. E.

STENDES MAZPULKS

17. martā sarīkoja divu ilggadīgo laukstrādnieku K. Apškalna un A. Grīnvalda godināšanu, līdz ar to godinādami arī melno zemes darbu. Svinīgo sanāksmi sarīkoja Stendes pamatskolā. Sanāksmi atklāja mazpulka vadītāja Zariņa. Talsu-Ventspils apr. mazpulku insp. agr. Zītars sveicināja jubilārus un pasniedza viņiem I. šk. atzinības rakstus. Stendes draudzes mācītājs Ozoliņš runāja par lielā un mazā darba līdzvērtību cilvēces un valsts dzīvē. Stendes selekcijas stacijas vad. agr. Lielmanis uzsvēra šķiru naida izzušanu atjaunotā Latvijā, sveicināja jubilārus no vietējās sabiedrības un pasniedza balvas. Oficiālai daļai sekoja koŗa dziesmas, deklamācijas un teātra izrāde.

KALĒTU MAZPULKS

uzsākot savu 5. darba gadu, sarīkoja 31. martā izrīkojumu ar pieccīņām, teātri un deju. Mazpulka vadītājs Ž. Leja atklāja izrīkojumu, pēc tam visi apmeklētāji sumināja mazpulku Virsvadoni un nodziedāja Dziesmu brīvai Latvijai. Agr. Donis runāja par mazpulka uzdevumiem lauku dzīves veidošanā. Pēc tam sākās pieccīņas, zirga jūgšanā, galda klāšanā, maisu siešanā, gultas klāšanā, pastalu lāpīšanā u. c. Tālākā daļā sekoja teātris — agr. R. Vītola 3 cēlienu luga „Baltzaļā karoga spēks". Izrīkojums noslēdzās ar deju.

—

MAZPULKU DALĪBNIEKI — AUDZĒJAT KUMELIŅUS!

Latvijas zirgaudzētāju biedrības biedri — vaislas ērzeļu staciju turētāji atbalstot jaunos zirgaudzētājus — mazpulku dalībniekus atļāvuši aplecināt par brīvu mazpulku dalībnieku pievestās ķēves ar vaislas ērzeļiem:

Valdis Rozenšteins — Ogres aptiekā, c. Taurupi ar „Krokus-Diamant-Rk. 36." — 5 ķēves. un ar „Izadorus-Old. 54" arī 5 ķēves.

Jānis Šļūka — Lielvircavas Oglainē c. Lielvircavu ar „Zigfrīds-Oldk. 230" pēc — vajadzības.

Verners Bergsons — Rūjienas Lustēs, c. Rūjienu ar „Harpak-Rdk. 54" — 5 ķēves, ar „Alkalijs-H. 5" — 5 ķēves un ar „Išariots-H. 3." arī 5 ķēves.

Voldemārs Leimanis — Alsviķa Leimaņos, c. Strautiņiem ar „Aivars-Aldermans-H. 17." — 5 ķēves.

Ernests Kalniņš — Zemītes muižā (Tukuma apr.); ar „Sirdars-Arbk." no Cimbalists — 5 ķeves un ar „Omars-Arb. 2." arī 5 ķēves.

Jānis Dzinējs — Jaungulbenes Vikingos, c. Dauksti ar „Alkazārs-H. 23." — 5 ķēves.

Pēters Veide — Cieceres Čunkās, c. Saldu ar „Miška-Rkk. 79." — 5 ķēves. (Bez tam P. Veide lecina ķēves vietējai aizsargu-jātnieku nodaļai par puscenu).

Jānis Sniedze — Ogrē (Rīgas apr.) Strēlniek prospektā 2 ar „Ojars-Oldk. 245." — 5 ķēves.

Roberts Tikāns — Ķēču Būneņos c. Kēčiem ar „Polars-Oldk. 293." — 5 ķēves. (Mores un Nītaures mazpulku dalībniekiem).

Alfrēds Kreicbergs — Džūkstes Lielaučos ar „Evriko-Old. 32." — 5 ķēves.

Pēters Čibulis — Saukas Sīpolos c. Sauku ar „Jūrnieks-Old. 71." — 5 ķēves.

Rudolfs Graudiņš — Kastrānes Zvirgzdiņos ar „Imanta-Oldk. 52." — 5 ķēves (Vatranes mazpulka dalībniekiem).

Augusts Īzaks — Drustu Kreiļos ar „Donars-Old. 16." un ar „Zāla" aplecina bez maksas 1 ķēvi Drustu mazpulka, 1 ķēvi Jaunpiebalgas mazpulka, 1 ķēvi Taurenes mazpulka, 1 ķēvi Dzērbenes mazpulka dalībniekiem, kopā 4 ķēves.

Otto Elliņš — Odzienas Elīšos (4 km. no Pļaviņām), tālr. Pļaviņas 82; ar „Zengers-Old. 64." — 3 ķēves un ar „Baldurs-Old. 11." arī 3 ķēves.

Alfrēds Krēsliņš — Ļaudonas Vectilanos ziedo Saikavas Līventālu bāreņiem: Saikavas mazpulka dalībn. Jānim un Veltai Jumītis ar ērz. „Germino-Old. 65." — 2 ķēvju aplecināšanu, Ļaudonas mazp. dalībn. Gaidai Kamoliņš — Ļaudonas Ķepšos — 1 ķēvi, Mētrienas mazpulka dalībniekiem — 1 ķēvi, Sāvienas mazpulka dalībn. — 1 ķēvi. Kopā 5 ķēves.

Pēteris Mednis — Rankas Skaruļos ar „Pāvils-Oldk. 141." — 6 ķēves.

Artūrs Āboliņš — Rencēnu Mareņos ar „Remus-Oldk. 316." — 3 ķēves.

Mazpulku dalībniekiem, kas vēlētos nodarboties ar kumeliņu audzēšanu, ieteicams šo izdevību izmantot. Lai saņemtu bezmaksas aplecināšanu **vaislas ērzeļu staciju turētājiem jāiesniedz vietējā mazpulka vadītāja izdota apliecība, ka mazpulka dalībnieks patiešām grib nodarboties ar zirgkopību un ka viņam vēlams nākt pretī, aplecinot pievesto ķēvi par brīvu.**

MĒRDZENES I. MAZPULKA DARBS.

Mērdzenes I. mazpulks ir pirmais mazpulks Ludzas apriņķī. Savā pastāvēšanas laikā ir attīstījis rosīgu darbību. Ražas apskatēs ieguvis vairākas I. godalgas. Pie skolas ir ierīkota neliela augļu koku skola. Ziemā, starp citu, mazpulks piegrieza vērību vingrošanai, tautiskām dejām un slēpošanai. Mazpulku vada skolas pārzinis O. Kalvans,

IKŠĶILES MAZPULKA DARBĪBA.

Sākot ar 1. janvāri Ikšķiles mazpulks katru nedēļu sasauc vienu vispārēju biedru sapulci, kurā mazpulka dalībnieki piedalas ar referātiem. Līdz šim nolasīti referāti par dārzāju sēklu audzēšanu, ārstniecības augiem un par dārzu un tīrumu nezālēm. Aukstajā ziemas laikā mazpulks noorganizēja putniņu barošanu skolas dārzā. Februārī pie mazpulka nodibinātas atturības, sporta un tūristu grupas. Atturības dienās — 4. martā mazpulks sarīkoja atturības propagandas vakaru. Vakarā piedalījās skolēnu koris, dubultkvartets un mazpulka dalībnieki ar deklamācijām. Kā referenti piedalījās iekšlietu min. lektors M. Zoldners un mazpulka vadītājs. 17. martā arī sporta grupa rīkoja sporta propagandas vakaru.

AUGŠGAUJAS MAZPULKS

dibināts pag. g. 23. nov. Dalībnieku skaits 28. Sekojot valdības aicinājumam audzēt vairāk šķiedraugus un lai dalībnieki iegūtu materiālos līdzekļus: I. grupa nolēma audzēt kaņepes. Vairāki mazpulka dalībnieki, arī piedalīsies Čiles salpetŗa sarīkotā kaņepu audzēšanas konkursā. II. grupa audzēs lauku pupas.

MALTAS-ZOSNAS MAZPULKS

svinēja atklāšanas svētkus 3. martā. Atklāšanas svētkos piedalījās Latg. apg. mazp. insp. agr. Butners un ap 300 apkārtējo iedzīvotāju. Uzrunu teica pulciņa vad. P. Jozans. Insp. Butners atklāšanas runā pakavējās pie mazpulku nozīmes un tiem mērķiem pēc kuriem cenšas mazpulku dalībnieki.

Pēc tam mazpulka dalībnieki izrādīja R. Vītola mazpulku lugu „Baltzaļā karoga spēks", kuŗa guva siltu piekrišanu.

Svētkus slēdza nodziedot mazpulku himnu.

Mazpulkā darbojas 40 dalībnieki un to vada skolas pārzinis P. Jozans un skolotāja A. Olekša j-kdz.

VALMIERAS MAZPULKS „IMANTA" rīkoja 24. februārī Valmieras iekšmisijas b-bas zālē mazpulka atklāšanas vakaru. Garīgo aktu izpildīja māc. K. Beldavs. Jauno mazpulku apsveica Valmieras apr. priekšnieks Prauliņš, lauku pašvald. vec. Caucis, Valmieras pilsētas galva agr. Ruģens. Sveicināja arī apkārtējie mazpulki. Biedri vakarā uztājās ar mūzikāliem un vokāliem priekšnesumiem, tautiskām dejām un A. Rogas lugu „Pirms lielās dzīves." Vakars noslēdzās ar tējas galdu.

LENČU MAZPULKA KAROGA SVĒTKI.

Svētdien, 17. martā Lenču pag. pamatskolā pulcējās visa Lenču pag. sabiedrība, lai svinētu sava mazpulka karoga un svinīgā solījuma svētkus. Garīgo aktu vadīja un iesvētīja mazpulka baltzaļo karogu māc. A. Treijs. Karogu Lenču mazpulkam dāvināja Lenču izglītības b-ba, bet to pasniedza L. L. Centrālb-bas mazpulku nod. vad. agr. K. Ķirsis. Visi mazpulka dalībnieki priekā mirdzošām acīm pie sava karoga nodeva svinīgo solījumu. Pieminot mazpulku virsvadoni ministru prezidentu Dr. K. Ulmani, visi lielā sajūsmā nodziedāja dziesmu brīvai Latvijai un uzsauca brašu triskārtēju „Lai dzīvo!". Pēc tam lielā vienprātībā nosūtīja apsveikumu tautas vadonim.

Lenču mazpulku svētku gadījumā sveica Lenču pag. vecākais, Lenču aizsargu nodaļa, izglītības biedrība, Raiskuma mazpulks un Lielstraupes mazpulks.

Sarīkojumā mazpulku nod. vad. agr. K. Ķirsis referēja par jaunatnes audzināšanu, kas guva sapulcējušos nedalītu piekrišanu. Mazpulka dalībnieki izpildīja vairākas jaukas deklamācijas.

KAROGA SVĒTKI ŪZIŅU MAZPULKĀ.

Karoga svētki Ūziņu mazpulkā notika š. g. 10. martā plašajās Ūziņu biedrības nama telpās, piedaloties visai apkārtnes intelligencei, sabiedriskām organizācijām.

Karogu iesvētīja un patriotisku svētrunu teica mazpulku mācītājs Arn. Lūsis, lūgšanas un svētīšanas vārdus Zaļenieku draudzes mācītājs Heince. Karogu, kuŗu Ūziņu sabiedriskās organizācijas dāvinājušas mazpulkam, Zemgales mazpulku insp. agr. J. Andersons nodeva Ūziņu mazpulka vadītājam, uzaicinādams to nest pretīm labākai nākotnei. Tālāk sekoja jauno mazpulka biedru svinīgais solījums, deklamācijas, dziesmas un R. Blaumaņa lugas „Ugunī" izrāde.

Krāslavas mazpulka dalībnieka L. Kokina (vidū) izaudzētie tomāti, no kuriem liela daļa sver 400 gr.

Kuplais apmeklētāju skaits un daudzie apsveikumi liecināja, ka mazpulku organizācija Ūziņu sabiedrībā atradusi sev dedzīgus atbalstītājus.

Vakara dalībnieki vienojās nosūtīt ministru prezidentam Dr. K. Ulmanim apsveikuma telegrammu.

Pirmā Cēsu mazpulka atklāšanas svinības.

Cēsu pilsētas I. mazpulks, kuŗš nodibināts pie pilsētas I. pamatskolas, 9. martā svinēja atklāšanas svētkus. Svētki sākās ar cand. theol. Martas Šmites garīgo aktu. Mazpulka vadītājs, skolas priekšnieks P. Užans sniedza saistošu referātu par mazpulku attīstības vēsturi. Pēc skolas pārziņa P. Užana runas, klātesošie nodziedāja „Dievs, svētī Latviju".

Pārskatu par Cēsu I. mazpulka nodibināšanu un līdšinējo darbību sniedza mazpulku vadītāja palīgs skolotājs M. Sietinsons. Mazpulkā patlaban 48 dalībnieki. Pilsētas valde tam piešķīrusi ½ ha zemes un Cēsu Savstarpējā Apdrošināšanas Biedrība ziedojusi 25 ls bibliotēkai. Arī turpmāk pilsētas valde un sabiedrība apsolījusi atbalstīt mazpulka darbību. Jauno maz-

pulku apsveica tautskolu inspektors D. Soste, Cēsu valsts ģimnāzijas direktors K. Milgrāvis, arodskolas direktors A. Volkovs, Cēsu apriņķa agr. V. Grozgalvis, (nodeva sveicienus arī apriņķa vecākā J. Ringmaņa vārdā). Cēsu II. mazpulka vad. agr. A. Bambelovskis, Cēsu Savstarpējās apdrošināšanas biedr. priekšnieks F. Freibergs. Pēdējais mazpulkam pasniedza Savst. apdr. biedr. ziedotos 25 Ls grāmatu iegādāšanai. Rakstiem jauno mazpulku sveicināja Cēsu pilsētas galva R. Kauce, Cēsu apriņķa priekšnieks M. Treijs un Cēsu garn. priekšn. amata pag. izpildītājs pulkv. Brige. Pēc apsveikumiem un nozīmju izdalīšanas, svinību dalībnieki lielā sajūsmā nodziedāja „Dziesmu brīvai Latvijai". Cēsu apriņķa agr. V. Grozgalvis vēl runāja par mazpulku lomu pilsētas un lauku tuvināšanā. Svinības kuplināja skolēnu koris skolotāja J. Jākobsona vadībā. Paši mazpulku dalībnieki uzstājās ar deklamācijām, klavieru priekšnesumiem, tautiskām dejām un rotaļām. Ministru prezidentam Dr. **K. Ulmanim** svinību dalībnieki nosūtīja apsveikuma telegrammu. Skolas pārzinis Užans saņēmis arī ministru prezidenta Dr. **K. Ulmaņa** pateicības rakstu.

VANDZENES MAZPULKS rīkoja 8. un 9. martā biškopības un dārzkopības kursus. Tos ar īsu uzrunu atklāja mazpulka vad. Fr. Ābele, norādot uz zināšanu nepieciešamību mūsu laikā un novēlot klausītājiem sekmīgi pielietot gūtās atziņas savā dzīvē un darbā. Pēc tam instr. Purvītis un Namnieks sniedza vērtīgus referātus katrs savā specialitātē, plaši apgaismojot mūsu biškopības un dārzkopības stāvokli, iztirzājot nākotnes izredzes un dodot norādījumus kā rīkoties. Kursus noslēdza saviesīgs vakars, kur jaunā un vecā zemnieku saime kopīgi pavadīja dažas omulīgas stundas.

PAZIŅOJUMI.

Mēnešraksts „Mazpulks" ir visu Latvijas mazpulku oficiozs, kuŗa norādījumi jāizpilda katram mazpulka vadītājam, tāpat katram mazpulka dalībniekam un dalībniecei.

* * *

„Mazpulka" paziņojumi ir oficiāli Latvijas lauksaimniecības kameras mazpulku un jaunatnes audzināšanas nodaļas rīkojumi, kuŗi vienmēr īstā laikā un pareizi jāizpilda.

* * *

Visu mazpulku darbību Latvijā sākot ar š. g. 15. aprīli pārzina, saskaņo un vada Latvijas lauksaimniecības kameras mazpulku un jaunatnes audzināšanas nodaļas mazpulku nozare un mazpulku inspektori uz vietām rajonos.

* * *

Latvijas lauksaimniecības kameras priekšsēdētājs un mēnešraksta „Mazpulks" atbildīgais redaktors ir Rudolfs Dzērve, Rīgā, Baznīcas ielā 4-a. Tāļr. 26017.

Mazpulku un jaunatnes audzināšanas nodaļas vadītājs — agr. J. Andersons, Rīgā, Baznīcas ielā 4-a. Tāļr. 30484.

Mazpulku nozares vadītājs un mēnešraksta „Mazpulks" redaktors — agr. K. Ķirsis, Rīgā, Baznīcas ielā 4-a. Tāļr. 21617.

Mēnešraksta „Mazpulks" redaktrise — Ausma Roga, Rīgā, Elizabetes ielā 14-a. Tāļr. 30780.

Mazpulku mācītājs — cand. theol. A. Lūsis, Rīgā, Baznīcas ielā 4-a. Tāļr. 21617. Run. no pl. 10—12.

Mazpulku mājsaimniecības instruktore — I. Zauls, Rīgā, Baznīcas ielā 4-a. Tāļr. 21617.

Mazpulku lopkopības inspektrise — agr. M. Pripans, Rīgā, Baznīcas ielā 4-a. Tā|r. 21617.

Rīgas-Cēsu rajona mazpulku inspektors — agr. A. Ķibēns. Rīgā, Baznīcas ielā 4-a. Tā|r. 21617.

Rīgas pils. mazpulku vec. instruktors — Ad. Eglītis, Rīgā, Baznīcas ielā 4-a. Tā|r. 21617.

Valkas-Valmieras rajona mazpulku inspektors — agr. H. Baltietis, Valkā, Zemitana ielā 4. Tā|r. Valka 115. Run. sestdienās.

Gulbenes rajona mazpulku inspektrise — agr. O. Rezovskis, Gulbenē, Rīgas ielā 53-a. Tā|r. Gulbene 33. Run. piektdienās.

Liepājas rajona mazpulku inspektors — agr. K. Zītars, Liepājā, Raiņa ielā 2. Tā|r. 448.

Talsu-Ventspils rajona mazpulku inspektora v. i. — V. Neimanis, Talsos, apriņķa vecākā kanclejā. Tā|r. Talsi 6. Run. piektdienās. Ventspilī run. otrdienās, apr. vec. kanclejā. Tā|r. Ventspils 7.

Jelgavas rajona mazpulku inspektors — agr. K. Pelēķis, Jelgavā, Zemgales prospektā 2. Tā|r. 230.

Daugavpils-Ilūkstes mazpulku inspektors — agr. Fr. Duksis, Daugavpilī, Teātra ielā 8 Tā|r. Daugavpils 79. Run. piektdienās.

Rēzeknes rajona mazpulku inspektors — agr. Fr. Butners, Rēzeknē, Atbrīvošanas alejā 70. Tā|r. Rēzekne 81. Run. piektdienās.

Jēkabpils rajona mazpulku inspektrise — agr. R. Kundziņš, Jēkabpilī, apr. vecākā kanclejā. Tā|r. Jēkabpils 9. Run. pirmdienās.

* * *

Rajonu sadalījums.

Rīgas-Cēsu rajonā ietilpst Rīgas un Cēsu apriņķu mazpulki un no Valmieras apriņķa — Duntes, Liepupes, Tūjas, Lādes, Stienes, Nabes, Limbažu, Umurgas, Vainižu, Katvaru, Vitrupes, Viļķenes pagasti un Limbažu pilsētas mazpulki.

Valkas-Valmieras rajonā Valmieras un Valkas apriņķu mazpulki, izņemot tos, kas piedalīti Rīgas-Cēsu un Gulbenes rajoniem.

Gulbenes rajonā — Madonas apriņķa mazpulki un no Valkas apriņķa — Sinoles, Lejasciema, Dūres, Ilzenes, Zeltiņu, Alsviķu, Karvas, Kalncempju, Annas, Mālupes, Alūksnes, Bejas, Pededzes, Mārkalnes, Ziemera, Veclaicenes, Jaunrozes, Jaunlaicenes, Trapenes pagastu un Lejasciema un Alūksnes pilsētu mazpulki.

Liepājas rajonā — Liepājas, Aizputes un Kuldigas apriņķu mazpulki.

Talsu-Ventspils rajonā — Talsu un Ventspils apriņķu mazpulki.

Jelgavas rajonā — Jelgavas, Bauskas un Tukuma apriņķu mazpulki.

Daugavpils-Ilūkstes rajonā — Daugavpils un Ilūkstes apriņķu mazpulki.

Rēzeknes rajonā — Rēzeknes, Ludzas un Jaunlatgales apriņķu mazpulki.

Jēkabpils rajonā — Jēkabpils apriņķa mazpulki.

* * *

Visiem mazpulkiem sarakstīšanās vispārējos mazpulku darbības jautājumos jāizdara ar sava rajona mazpulku inspektoru, izņemot principiālas dabas jautājumus, kas adresējami L. l. k. mazpulku un jaunatnes audzināšanas nodaļai — Rīgā, Baznīcas ielā 4-a.

* * *

Mazpulku literātūra un mēnešraksts „Mazpulks“ jāpasūta „Mazpulks“ ekspedīcijā, Rīgā, Baznīcas ielā 4-a, iesūtot naudu pasta tek. rēķ. 4564. „Mazpulks“ š. g. № 1 nav vairs dabūjams.

* * *

Mazpulku vadītāju un dalībnieku nozīmes, karogi un zīmogi pasūtāmi tikai L. l. k. mazpulku un jaunatnes audzināšanas nodaļā, vai iemaksājot naudu pasta tek. rēķ. 4564.

* * *

Mēnešrakstā „Mazpulks" iespiešanai nodomātie manuskripti jāiesūta „Mazpulka" redakcijai, Rīgā, Baznīcas ielā 4-a, vai arī mazpulku un jaunatnes audzināšanas nodaļai.

* * *

Visās mazpulka sarakstēs jālieto mazpulka oficiālais nosaukums un agrākais mazpulku padomes, tagadējais Latvijas lauksaimniecības kameras reģistrācijas numurs, kas savā laikā iespiests „Mazpulkā". Nekādi citi numuri ne sarakstēs, ne zīmogos, ne karogos nav lietojami.

* * *

Visās mazpulku dalībnieku sētās Latvijas atjaunošanas dienā š. g. 15. maijā vajadzētu uzvilkt valsts karogus.

* * *

Visiem mazpulku vadītājiem kopā ar dalībniekiem obligātoriski jāpiedalās š. g. 15. maija sarīkojumos, aktos, svinībās, gājienos u. t. t.

15. maija vakarā mazpulku dalībniekiem, kopīgi ar vietējā pagasta aizsargiem **jākurina ugunskuri visos augstākos kalnos** kā arī jāatbalsta visi vietējie sarīkojumi.

* * *

Par meža dienās izdarītiem darbiem (cik dalībnieki piedalījušies, cik vietās, cik kokus iedēstījuši u. t. t.) visiem mazpulkiem **jāpaziņo** sava rajona mazpulku inspektoram **noteikti līdz š. g. 1. jūnijam,** klātpieliekot arī fotogrāfiskus uzņēmumus.

* * *

Līdz š. g. 1. jūnijam katram mazpulkam jāiesūta pilnīgs dalībnieku saraksts sava rajona mazpulku inspektoram uzrādot katra dalībnieka uzvārdu, vārdu, dzimšanas gadu, mēnesi un dienu nodarbošanos, izglītību, dzīves vietu, vecāku sabiedriski-saimniecisko stāvokli (īpašnieks, graudnieks, rentnieks, ierēdnis u. t. t.) un nodarbošanās nozari mazpulkā (kādu galveno kultūru audzē).

Reizā jāpaziņo arī mazpulka valdes sastāvs 1935. gadā.

* * *

Vārkavas-Vanagu mazpulks № 198 uz pašu vēlēšanos pārdēvēts par **Vanagu mazpulku № 198.**

* * *

Atgādinam vēl reiz, ka **grāmatvedībai** mazpulka darbībā **piegriežama sevišķa vērība** un tāpēc **ikkatram dalībniekam nepieciešama „Laukkopības un sakņkopības grāmatvedība.**

* * *

Mazpulku dalībnieku grāmatvedības atzīmju pārbaudīšanai noder sekošas darbu normas:

Uzart var 100 m² — 15 min.; noecēt vienu kārtu 100 m² — 2 min.; ar atsperu ecēšu var apstrādāt 100 m² — 6 min.: kūtsmēslus var izvest ½ klm. attālumā 10 stundās — 15 vezumus; mēslus var izārdīt 100 m² 15 min.; izsēt mēslus vai labību var 100 m² — 3 min. Kartupeļus var izstādīt 1 stundā — 60 kg; kāpostus un lopbarības bietes 100 stādus var izstādīt 10—15 min.; cukurbietes var izretināt 100 m² — 1½ stundās; ar rušinātāju var apstrādāt 100 m² — 3 min.; ar kapli var izkaplēt — 1 stundā — 60 tekošus metrus (ja stādu rindas 50 cm attālumā).

* * *

Katrā mazpulkā obligātoriski šopavasar jāsarīko pieccīņu sacīkste: 1) lauksaimniecības darbā (zemes rakšana, kaplēšana, retināšana, pļaušana, novākšana u. t. t.), 2) lopkopības darbā (zirga aizjūgšana, nojūgšana u. t. t.), 3) sportā un apķērībā (informācijas skrējiens, orientēšanās pēc debess pušēm u. t. t.), 4) mājsaimniecībā — meitenēm (kartupeļu mizošana, lāpīšana, šūšana, gultas klāšana u. t. t.) un mājsaimniecībā —

zēniem (grābekļa zaru ielikšana, kāta pagatavošana, maisu aizsiešana, dažādi mezgli u. t. t,) un 5) rakstu darbā (apraksti, atbildes uz jautājumiem u. t. t.).

* * *

Rajonu mazpulku pieccīņas sacīkstēs varēs piedalīties tikai mazpulku dalībnieki, kuŗi vietējās sacīkstēs būs izpelnījušies I. vietu.

* * *

Mazpulku dalībnieki, kas vēlētos piedalīties **ilgstošās pieccīņu sacīkstēs**: 1) savas mājas pagalma izdaiļošana, 2) kādas labierīcības ierīkošana mājā (ūdens piegāde, ventilācija, virtuves vai istabas izbalsināšana, krāsošana u. t. t.), 3) kāda zemes gabaliņa kultivēšana, 4) viena mēneša darbu apraksts lauku saimniecībā un 5) pagasta sabiedriskās dzīves apraksts par 6 mēn. līdz 1 gadam, **jāpieteic mazpulku vietējiem vadītājiem sava rajona mazpulku inspektoram līdz š. g. 1. jūlijam,** uzdodot dalībnieka vārdu, uzvārdu, vecumu, dzīves vietu un mazpulka nosaukumu un numuru. Sacīkstēs paredzētas vērtīgas godalgas.

* * *

Mazpulku dalībniekiem — ārstniecības augu ievācējiem nepieciešami jāiegādājās „Mazpulka dalībnieka vadonis — **Veseļošanās augu ievākšana**" (Paskaidrojumi par augu pazīmēm, ievākšanu, uzglabāšanu un pārdošanu) par Ls 0,60 — „Mazpulka" ekspedīcijā, Rīgā, Baznīcas ielā 4-a.

* * *

Š. g. augusta mēneša beigās paredzēts sarīkot Rīgā **plašu mazpulku dalībnieku amatniecības un mājsaimniecības izstrādājumu izstādi.** Izstādē paredzēta labāko izstādījumu godalgošana. Katram mazpulkam jāpiedalās šinī izstādē ar saviem rokdarbiem un amatniecības izstrādājumiem. Eksponātu pārsūtīšanas izdevumus pa dzelzceļu un autobusiem segs L. l. k. mazpulku un jaunatnes audz. nodaļa.

* * *

KĀDUS RAŽOJUMUS MAZPULKI VARĒS NODOT KAŖASPĒKA DAĻĀM.

Visas kaŗaspēka daļas un pārvaldes iestādes pieturēsies pie šādiem noteikumiem.

Kartupeļi.

1) Kartupeļiem jābūt tīriem, sausiem un ar seklām acīm.

2) Smilšu, salmu un tamlīdzīgu piemaisījumu daudzums svaigiem kartupeļiem nedrīkst pārsniegt 2%.

3) Puvušu, kraupainu, bakteriāli slimu, plankumainu un citādi bojātu kartupeļu daudzums nedrīkst pārsniegt 3%.

4) Citas krāsas un sīku kartupeļu daudzums ar zemāku par 3,5 cm šķērscaurmēru platākā vietā, nedrīkst pārsniegts 3%.

Burkāni.

Burkāniem jābūt vienīgi galda šķirnēm, nepāraugušiem, nesaplaisājušiem, nesalušiem, neiepuvušiem, neiegraizītiem, bez liekām zemēm, bez tārpu vai sakņu slimību bojājumiem, vai citiem bojājumiem, kas padara burkānus mazvērtīgākus.

Kāļi.

Kāļiem jābūt galda šķirnēm, vidēja lieluma, nesalušiem, neiepuvušiem, neiegraizītiem, bez liekām zemēm, bez tārpu jeb sakņu slimību bojājumiem, vai citiem bojājumiem, kas padara kāļus mazvērtīgākus.

Griezums nedrīkst būt koksnains.

Bietes.

Galda bietēm jābūt vidēja lieluma, apaļām vai rāceņveidīgi plakanām, neiepuvušām, neiegraizītām, bez liekām zemēm un bojājumiem, kas padara bietes mazvērtīgākas. Griezumā nedrīkst būt baltas.

Svaigi kāposti.

Kāpostu galviņām jābūt cietām, nepāraugušām, nesasprēgājušām, neiepuvušām, nesalušām, nenovārtītām, bez liekām zaļām lapām, ar īsi nogrieztiem kaceniem, bez tārpu sagrauztām lapām un citiem bojājumiem, kas padara kāpostus mazvērtīgākus.

Svaigi sīpoli.

1) Karaspēka vajadzībām piegādājami Krievijas vai Holandes sugu sīpoli. Saldie Citavas, Spānijas un t. t. sīpoli netiek pieņemti.

2) Sīpoliem jābūt nobriedušiem; nobriedušu sīpolu lakstu kakliņš pilnīgi norietis (sažuvis).

3) Sīpoliem jābūt laikā novāktiem; šādu sīpolu saknītes pilnīgi sažuvušas un viegli paberžot tās notrūkst, sažuvuši ir arī laksti.

4) Sīpoli nododami ar apgrieztiem lakstiem un saknēm, bet neievainotu sakņu pamatni.

5) Nododamiem sīpoliem jābūt tīriem, bez smiltīm vai netīrumiem, tie nedrīkst būt bojāti no stādu vai dzīvnieku valsts kaitēkļiem, aizsaluši, iesisti vai citādi kā bojāti.

Kaltēti cigoriņi.

1) Karaspēka vajadzībām nododamie kaltētie cigoriņi pagatavojami vienīgi no parastā cigoriņu auga (Cichorium intybus L.) saknēm, tās sagriežot un izkaltējot.

2) Cigoriņu saknēm jābūt sagrieztām nelielos gabaliņos, apm. 1 cm. caurmērā.

3) Cigoriņiem jābūt vienmērīgi izkaltētiem un nepiegrauzdētiem, lai tos varētu atšķirt no citām saknēm.

Cigoriņu ūdens saturs nedrīkst pārsniegt 15%.

4) nododamiem cigoriņiem jābūt tīriem, bez smiltīm, sakņu smalkumiem un citiem netīrumiem.

5) Cigoriņi nedrīkst būt bojāti no stādu vai dzīvnieku valsts kaitēkļiem.

P. S. Kaltētus cigoriņus iepērk tikai Intendantūras galvenā pārtikas noliktava, Rīgā, Rumpmuižas ielā 28, kur arī cigoriņi iepriekš pieteicāmi.

PĒDĒJĀ MĒNESĪ LATVIJAS LAUKSAIMNIECĪBAS KAMERAS MAZPULKU UN JAUNATNES AUDZINĀŠANAS NODAĻĀ REĢISTRĒTI UN APSTIPRINĀTI ŠĀDI MAZPULKI:

Rīgā:

Rīgas pilsētas 7. pamatskolas — № 660; Rīgas pilsētas 24. pamatskolas — № 661; Rīgas pilsētas 20. pamatskolas — № 673; Sarkandaugavas — 675; Rīgas pilsētas 34. pamatskolas — № 676; Rīgas pilsētas 19. pamatskolas — № 677; Ziemeļblāzmas — № 678; Rīgas pilsētas 23. pamatskolas — 679; Rīgas pilsētas 43. pamatskolas — № 683; Rīgas pilsētas 16. pamatskolas — № 691; Rīgas pilsētas 6. vakara pamatskolas — № 798.

Vidzemē:

Aināžu pagasta — № 649; Slokas pilsētas — № 650; Jaunraunas — № 651; Jaungulbenes - Siltā — № 652; Zvārtavas II. — № 653; Lapmežciema

— № 654; Raunas-Jāņa — 655; Alūksnes ģimnāzijas — № 656; Pāles-Ārciema — № 657; Vitrupes — № 658; Sausnejas — № 659; Liezeres — № 662; Pāles — № 663; Blomes — № 664; Krimuldas — № 665; Babītes-Trenču — № 666; Vitrupes-Ķirbīžu — № 667; Siguldas pilsētas — № 668; Vainīžu — № 669; Kraukļu-Nikolaja — № 670; Mēŗa — № 671; Pāles-Āsteres — № 672; Ogresgala — № 674; Rīgas Jūrmalas pilsētas 3. pamatskolas — 680; Rīgas Jūrmalas pilsētas 2. pamatskolas — № 681; Valmieras ģimnazijas — № 682; Daibes — № 684; Kūduma — № 685; Pulkarnes — № 686; Ērģemes — № 687; Odzienas — № 688; Kākciema — № 689; Ipiķu — № 690; Katlakalna-Krusta — № 692; Priekuļu lauksaimniecības vidusskolas — № 693; Priekuļu pagasta — № 792; Babītes Maz-Cenas — № 793; Pāles-Segruma — № 794; Katvaru — № 797; Trikātes — № 799; Limbašu ģimnāzijas — № 800; Lejasciema pilsētas — 801.

Kurzemē:

Zirņu — № 779; Durbes pagasta — № 780; Sabiles — № 781; Staldzenes — № 782; Zlēku — № 783; Nevējas — № 784; Kuldīgas II. — 785; Zaņas — № 786; Liepājas Kalpaka pamatskolas — № 787; Sieksātes — № 788; Vārmes-Dūru — № 789; Dinsberga — № 790; Kuldīgas I. — № 791.

Zemgalē:

Zemītes — № 694; Pilskalnes — № 695; Lašu II. — № 696; Prodes-Gulbenes — № 697; Zalves — № 698; Robežu — № 699; Saukas-Dzērves — № 700; Biržu-Muižgales — № 701; Dvietes-Līču — № 702; Dzimtmisas — № 703; Vecmuižas — № 704; Pūres — № 705; Jelgavas pilsētas 3. pamatskolas — № 706; Bērzmuižas-Mežinieku — № 707; Indāru — № 708; Varnoviču — № 709; Dvietes Auseklītis — № 710; Kaplavas-Priedaines — № 711; Jelgavas Krievu — № 712; Skrudalienas-Jaunsudrabu — № 713; Jēkabnieku — № 714; Valgundes 1. — 715; Dunavas „Rūķis" — № 716; Kurmenes-Mūru — № 717; Skaistkalnes-Krusas — № 718; Jaunpils pamatskolas — № 719; Sēlpils-Vīgantes — № 720; Jaunjelgavas „Darbs" — № 721; Mazzalves 2. — № 722; Kurcuma-Lejas — № 723; Stūrenieku — № 724: Valgundes 2. — № 725; Zemgales tirdzinieku — № 726; Bebrenes-Ilzu — № 727; Taurkalnes-Pētermuižas — № 728; Rīdeļu — № 729; Dvietes — № 730; Tunkūnu — № 731; Bruknas — № 732; Kurmenes — № 733.

Latgalē:

Gostiņu — № 734; Ozolkalna — № 735; Ļauderu — № 736; Ozolmuižas — № 737; Grāveru — № 738; Vertulovas — № 739; Viļakas-Slabadas — № 740; Aizpures — № 741; Liepnas — № 742: Līksnas — № 743; Piedrujas — № 744; Daugavpils 2. — № 745; Lielmežnieku — № 746; Gavartines — № 747; Sūnu — № 748; Aleksandropoles — № 749; Vaivodu — № 750; Sakstāgala — № 751; Ludzas — № 752; Maļinovas — № 753; Līvānu — № 754; Špogu — № 755; Ambeļu — № 756; Rēznas — № 757; Jaunlatgales 2, — № 758; Nikodema Rancāna — № 759; Baļinovas — № 760; Dagdas 2. — № 761; Mežvidu 2. — № 762; Adamovas — № 763; Bērtuļu — № 764; Kacēnu pagasta Jāņa Cimzes — № 765; Rudzātu — № 766; Vaboles — № 767; Linavas — № 768; Trestišku — № 769: Kalniešu — № 770; Baltinavas — № 771; Punduru 2. — № 772; Mežāres — № 773; Viļakas ģimnazijas — № 774; Ozupīnes — № 775; Ciblas 2. — № 776; Daugavpils 3. — № 777; Adamovas patversmes — № 778.

Latvijas lauksaimniecības kameras mazpulku un jaunatnes audzināšanas nodaļa.

JAUTĀJUMI UN ATBILDES.

Atbilde № 5.

Paraša pirmā aprīlī piemānīt otru cilvēku vēl tagad sastopama mūsu apkārtnē, tagad gan tik joku dēļ. Senāk pēc šīs parašas zīlējuši cilvēka dzīvi līdz nākošam aprīlim. Ja kādu piemānījuši, tad tam nākošā gadā notikšot kāda nelaime, bet izmānītājam būšot laime. Ja apmānītais apmāna citu, tad savu nelaimi var izpirkt un viņš no tās brīvs.

A. Kasandris,
Daudzeses mazpulka dalībnieks.

Atbildes vēl iesūtījuši sekoši dalībnieki: **Rubenes** mazpulka — Z. Naruška, **Galgauskas-Kropas** — M. Kevaskis un citi.

Jautājums № 5.

Kamdēļ Lieldienās ir izplatīta paraša — sisties ar olām un šūpoties? Ko mazpulku dalībnieki par šo parašu ir dzirdējuši?

H. Ģ.
Ērgļu-Katriņas mazpulka dalībnieks.

Atbildes jāiesūta „Mazpulka" redakcijai, līdz š. g. 1. jūnijam.

MĪKLAS.

RĒBUSA ATMINĒJUMS.

(Sk. „Mazpulks" № 3.)

Pirms dzimtenes brīvību dēli spēj pirkt, būs karogam varoņu asinīs mirkt.

Pareizu rēbusa atminējumu iesūtījuši sekoši mazpulku dalībnieki:

(Beigas.)

Aiviekstes: M. Grobiņa, L. Krastiņš, A. Upīte, O. Balodis, V. Vabulis, V. Vītoliņš, B. Kalējs, N. Martinsons, L. Vītols, E. Eglīte; **Lielvārdes**: M. Upāns, A. Nollendorfs, M. Dīķis; **Lizuma**: K. Ivaščenko, J. Šats, H. Reichh. lds. E. Čarbards; **Lubānas**: J. Cepurnieks, O Kargans, M. Kargans, F. Švika, R. Kargans; **Raunas un apk.**: I. Zālīts, D. Zālīts, J. Rimša, V. Andersons, Z. Karēlis, A. Priedīte, J. Odiņš, E. Lapiņš, B. Lapiņš, P. Priedīte, A. Armfelds, J. Struņķis, J. Karēlis, J. Daniels; **Raunas-Mežoles**: A. Lubūsis, V. Lubūsis, E. Grīnblats, F. Pētersons, P. Mende, A Runcis, L. Runcis; **Lādes**: J. Grundulis, L. Grundulis, **Alsviķa**: B. Nīmanis; **Grostonas**: K. Zobens, M. Arājs, V. Cālītis; **Sedmales**: V. Traubergs; **Allažu**: J. Leimanis; **Rūjienas**: A. Engers; **Jaunpiebalgas-Silzemes**: J. Eglīte, P. Miesnieks, G. Jurjāns; **Duntes**: J. Indriksons, R. Ūdris; **Mārsnēnu-Startu**: I. Vilciņš, S. Ķīsis, E. Ķīsis; **Basu**: R. Ozoliņš, A. Gailis, E. Mūrnieks; **Irlavas**: K. Birkensteins, E. Gulbis, A. Krūziņš, M. Rēvalds, O. Mazarkēvics, A. Kleinhofs, A. Rugājs, A. Biters; **Nabes**: E. Lukstiņš, A. Cipuls, J. Lukstiņš; **Kurmales**: R. Megnis, A. Kungs; **Sarkaņu**: A. Greiziņš; **Dzērbenes**: V. Pinnis; **Vērgaļu**: M. Beķeris, A. Grickus; **Bārtas**: J. Rūsiņš, M. Dobelis, Z. Liepa; **Mētrienas**: J. Eglīte, A. Beļavs, J. Briedis, J. Namiķis; **Bēnes**: R. Zubrovics, E. Reinbergs; **Blīdenes**: F. Piterāns, J. Renģenieks; **Praviņu**: T. Munkevics, A. Kiops, Z. Brutāns, V. Ūdris, A. Bukmanis; **Ogres**: A Pļaviņa; **Neretas**: J. Možeiks, A. Simsons, P. Traķins; **Ļaudonas**: A. Bleiva, R. Bleiva, P. Zosārs, V. Bunduls, A. Jursiņš; **Kapiņu**: J. Bēķis, P. Siņakovs; **Ērgļu**: N. Reiznieks, A. Kvilis, E. Miķelsons, J. Bičevskis; **Gaviezes**: J. Zuļģis; **Raiskuma**: A. Bērziņš, L. Kārkliņš. E. Brencis, E. Nīlenders; **Gārsenes**: V. Ašaks; **Rrantu**: J. Krievs, A. Krievs, A. Puntulis, A. Miezītis. R. Radziņš, L. Ozols; **Planīcas**: P. Brumanis; **Nīcas**: A. Spuntelis, A. Mielavs, J. Pirte, I. Pirte, R. Rabats, J. Neimanis, J. Kuņķis; **Jūdažu**: A. Paukšs, A. Ķīsis; **Klosteres**: K. Valkovskis, V. Valkovskis; **Jaungulbenes**: Art. Bērziņš, A. Bērziņš, H. Kvīts, K. Pamše; **Naukšēnu**: M. Bailītis, E. Ansons; **Kabiles**; V. Kleinhofs; **Vestienas**: A. Šau; **Jaunpiebalgas-Pēternieku**: J. Puķītis, K. Mūsiņš; **Mazsalacas-Līču**: A. Bērziņš, J. Cīrulis, V. Kāvis; **Grundzāles**: T. Blumbergs, E. Elstiņš, V. Actiņš; **Siļenieku**: A. Kopāns, A. Rozenieks, H. Braks, N. Ķirsons, Arn. Kopāns, St. Zolanovičs; **Tirzas**: M. Augulis, V. Augulis, J. Āzis, K. Sarmulis; **Siguldas**: J. Upmalis, M. Upmalis, J. Lūris, R. Remerts, L. Remerts, M. Matiņš, A. Matiņš, I. Svika, Z. Leimanis, J. Upmalis; **Lēdurgas**: E. Teriņš, M. Zariņš, K. Purgailis, A. Purgailis, I. Apsīte, L. Apsītis, K. Māleris, H. Bērziņš, O. Vībe, J. Eichenbaums, K. Zeltiņš; **Mālpils**: V. Bernhards, J. Eicēns, A. Klinsons, J. Graudiņš, A. Podiņš, E. Mergups, G. Miķelsons; **Jēru-Oleru**: A. Linde; **Sidgundas**: A. Krūmiņš, J. Zariņš, K. Ābols; **Pociema**: E. Rullers; **Zeltiņu**: K. Bauga; **Taurenes**: P. Pinnis; **Vatrānes**: R. Bičevskis, H. Ozoliņš, A. Linde; **Rucavas**: A. Pērkons, A. Balčuks, M. Pagrabs; **Karvas**: O. Jaunzems; **Rembates**: M. Ozoliņš;

Lenču: E. Penka; **Bejas:** A. Dāvīds, H. Merijs, M. Merijs, A. Pulle, A. Dreimanis, V. Bērziņš, V. Strads, V. Pamiljens, A. Jaunzems, R. Elge, M. Zībiņš, O. Briediņš, E Dambis, O. Garais; **Naukšēnu-Mežgala:** Št. Piksars, J. Miķelsons; **Smiltenes:** Z. Pētersons, V. Baumanis; **Mežgeles:** L. Rengarte; **Launkalnes:** E. Ceriņš, A. Ruņģis, M. Breikšs, A. Balode, A. Jucīte, J. Vītols, J. Esīte; **Skujenes-Ežu:** M. Balodis; **Alūksnes:** J. Graumanis; **Jaunbebru:** N. Lucs, V. Preiss, V. Roska, H. Bergs; **Rūjienas-Rāmnieku:** L. Sviķis, J. Svīķis, O. Svīķis, J. Reveliņš, E. Ludvigs, A. Bišofs; **Krāslavas:** L. Kokins, Vl. Saksons, L. Krūmiņš, A. Rabinovičs; **Priekules:** H. Veits, **Lēdurgas-Aijāžu:** E. Preimanis, A. Veinbergs, S. Ādamsons. **Biriņu:** A. Āboltiņš, E. Kukurs, J. Dukāts; **Ērgļu-Katriņas:** E Zālītis, H. Ģērmanis; **Ēveles:** E. Musts, R. Cīvens; **Lībagu:** I. Ulmanis, J. Ulmanis; **Kokmuižas:** J. Blaus; **Rūjienas ģimn.:** O. Zariņš; **Pendigas:** J. Lippe, A. Leske, V. Jansons, V. Liepiņš; **Bārkavas:** K. Sekste; **Ziemupes:** V. Treibachs; **Sātiņu-Sesiles:** K. Lakstīgala; **Turlavas:** A. Tomševics, O. Tontegode, E. Fersters, Z. Jansons, A. Tontegode, I. Tontegode, K. Brantevics; **Kārķu:** R. Pāvuliņš, V. Vilisters, V. Dainis, J. Galzons, L. Vilisters; **Lēdmanes:** A. Jaunviksna, A. Pētersons, E. Vilinskis, I Elstiņš, Z. Elstiņš; **Brenguļu:** E. Brants, A. Brants; **Alojas:** G. Smilga, A. Tauriņš, V. Neimanis, Z. Pogulis, E. Tauriņš, E. Ampermanis, Elza Ampermanis, A. E. Johansons, A. Galevtass, I. Šmits, P. Lindenberga; **Rugāju:** P. Cīrulis, R. Pluksis; **Kārsdabas:** T. Mednis; **Valgales:** A. Frīdenbergs, J. Stangūts; **Sātiņu-Paures:** A. Lūks, I. Lagzdiņš, R. Lilienšteins, V. Dombrovskis; **Talsu:** E. Grīntāls, E. Ciemīlis, Kr. Riekstiņš, K. Strups; **Viesītes:** R. Stiprais; **Sīpeles-Lustes:** Dz. Bildarts, V. Vīgants, V. Štrēls, P. Kalva, B. Freimanis, A. Griens, A. Freimanis; **Bikstu:** N. Boļšakovs, E. Strautmanis, V. Boļšakovs; **Bārbeles:** J. Gērķis; **Jaunsaules:** A. Dundurs, V. Bunis, E. Vaitaitis; **Salienas:** P. Druss; **Cerauk-stes-Griķu:** J. Gilberts; **Skaistkalnes:** I. Garševics; **Sīpeles:** V. Žarovska, **Rundāles:** L.: V. Hartmanis, E. Pugulis; **Jaunsvirlaukas-Grīvas:** V. Bergs; **Zaļenieku:** E. Šmerlis, J. Kuļikovskis, A. Brašus, V. Gosts, V. Ginters; **Elejas:** A. M. Bērtulis; **Ozolnieku:** L. Vecvagars, I. Bundzēns; **Īles:** A. Vazdiķis, E. Auniņš; **Jaunauces:** H. Šulcs, J. Būda; **Kalnciema:** O. Hercs; **Ukru:** M. Kundrāts; **Virķēnu:** A. Birkenfelds; **Naudītes:** I. Dikners; **Vadakstes:** P. Biļeckis; **Mēmeles:** A. Zandbergs, A. Balodītis, J. Čuriška; **Šarlotes:** A. Voitāns; **Lašu:** V. Goloveckis, J. Bakša, A. Sīmanis, R. Dūdelis, J. Jankovskis, V. Krauklis, V. Šejavka, V. Ribickis; **Pabažu:** M. Jegure, J. Brīvulis, V. Bērziņš, V. Jansons, V. Jēgurs, A. Jansons; **Mērsraga:** V. Zaks, V. Brigmanis, J. Kadiķis, F. Bērziņš, M. Andersons, E. Sīmanis, E. Kulms, K. Kodoliņš, E. Kārkliņš, E. Bertelsons, H. Reinfelds, A. Smilškalns, H. V. Ķirsteins, E. Grasis, V. Fonzovs, V. Zegners; **Ģibuļu:** F. Jēkabsons; **Rencēnu:** V. Upmacis, E. Mūrnieks, R. Melderis, K. Kuplis, R. Kokle, E. Šnikvalds, V. Meirens, M. Zariņš, H. Kuplis, E. Stabiņš, A. Stabiņš, A. Liepiņš, M. Ķikulis, J. Ozols, L. Muzikants, V. Mintāls, R. Liepiņš; **Vijciema:** O. Broks, A. Avotiņš; **Domopoles:** St. Pīterniks; **Dobeles:** A. Kalniņš, A. Rozentāls, E. Remķins; **Dunikas:** K. Ozols, J. Kalējs; **Rūjienas draudžu:** L. Goldiņa, E. Bīviņa, E. Bukbārdis, J. Šķiliņš, V. Irbe, L. Zariņš, M. Kaša, I. Miķelsons; **Varakļānas:** P. Ščuckis, P. Zavickis; **Vecgulbenes:** J. Gērmanis, K. Zeipe, J. Lācis, V. Lietuvietis, E. Nogabads; **Drustu:** V. Ozols, J. Rukmanis; **Suntažu:** M. Vilipsons, A. Strazdiņš; **Ropažu:** J. Rimša, L. Čakans, H. Brants, J. Rozenbergs; **Istras „Drosme":** B. Valeinis; **Valmieras „Imanta:** J. Drāzis; **Kazdangas pamatskolas:** G. Pūris, A. Skudra, Ed. Folkmanis, K. Folkmanis, A. Briedis; **Lestenes:** E. Sproģis, E. Krieviņš; **Gārsenes:** V. Spole, J. Indāns, J. Volskis; **Kalsnavas-Gribēnu:** R. Berģis; **Gaujienas-Umalnieku:** M. Rudzītis; **Pēterupes:** K. Dancītis, J. Kalnbergs; **Nogales:** Dz. Leitlands; O. Kleinbergs; **Augšgaujas:** V. Pipars; **Vecpiebalgas:-Ogrēnu:** L. Bušs, L. Rugajs, A. Steķis, A. Breikšs; **Galgauskas-Kropas:** J. Mačs, M. Kevaskis, L. Ozoliņš, V. Āboliņš; **Pleskodāles:** H. Dipners; **Mēdzulas:Ozoliņkalna:** R. Lāpītājs, P. Milns, V. Bērziņš, E. Bugne; **Valmieras pagasta:** J. Ķiploks, K. Virsis, E. Miķelsons, J. Zēmelis; **Kligu:** J. Šaubergs; **Krūtes:** M. Stefens, J. Klievens; **Mērdzenes-Dzērvu:** J. Potašs; **Tujas-Vecmuižas:** M. Kalniņa, A. Ābele, L. Ozoliņš; **Mazsalacas:** J. Mencis; **Bauskas ģimnazijas:** I. Ramans; **Nīgrandes:** T. Grīnbergs, A. Leitongs; **Vietalvas-Odzienas:** Z. Īvāns; **Birzgales:** H. Veiss; **Liepājas Blaumaņa pamatskola:** A. Panevics; **Brāļu Skrindu:** V. Ojesovs, A. Ondrups, A. Podnieks; **Liepupes:** A. Čaksts, A. Erdmans, A. Blaumanis; **Cēsu II.:** I. Dreimane, V. Zirdziņa; **Mežmuižas:** A. Bērziņš; **Rankas-Gaujmalas:** K. Sinka, L. Jansons; **Rankas-Lutera:** A. Vaško; **Liepājas 5. pamatskolas:** E. Zunte; **Liepājas 2. pamatskolas:** H. Fišers; **Tukuma:** V. Kleinhofs; **Sērmūkšu:** H. Bleinšs; **Kandavas:** E. Strēlis, J. Kārkliņš, E. Kanozols. **Tirzas:** S. Indrans, B. Liepa, G. Liepa.

ARITMETIKAS MĪKLAS ATMINĒJUMS.

(Sk. „Mazpulks" № 4).

```
10896108 | 12
108      | 908009
 96
 96
  108
  108
```

Pareizus aritmetikas mīklas atminējumus iesūtījuši sekoši mazpulku dalībnieki:

Ezeres: A. Stokmanis, J. Zalmans; **Umpartes:** A. Preilis; **Gulbenes:** J. Alks; **Nīkrāces:** V. Lundbergs: **Umurgas:** P. Pikšēns, J. Rudzītis; **Jaunpiebalgas:** V. Antons; **Veselavas:** R. Banka; **Praulienas:** J. Grundulis, J. Pabērzs; **Stāmerienas:** J. Rudzītis; **Annas:** V. Būde, P. Johansons, G. Mazjānis, R. Grundulis, G. Vissendorfs, B. Čerkibkovs, V. Sīmanis, E. Stebers; **Mārupes:** L. Ābelīte; **Viesītes:** E. Čaps, J. Kalvišķis; **Aiviekstes:** J. Dābols, **Bejavas:** T. Voss, J. Šneiders, E. Zaķis, V. Vāliņš, V. Uzurs; **Nītaures:** E. Lūkins; **Krustpils:** O. Grantiņš, M. Grantiņš, V. Augškalns, Dz. Šņornieks;

Zemes saites.

Savā darbā kaut ko guvu —
Ciešas saites mani saista,
Saistot dara zemei tuvu,
Zeme šķiet tik mīļa, skaista...

Zeme spilgtu valgmi garo,
Viņu silda saules stari;
Izplaukst ziedi, zari zaro —
Zemes elpu sajust vari.

Visa pasaule ir dzīva,
Sirdī ielījusi līksme:
Zemes saitēs — tomēr brīva,
Mostas jauna darba tīksme.

Lilija Ābelīte,
Mārupes mazpulkā.

Burtnieku: J. Bondars, Z. Jundzis; **Raunas un apk.** J. Daniels, A. Armfeldts, J. Odiņš, J. Puriņš, M. Vīstucis; **Raunas-Mežoles:** P. Mende, E. Grīnblats, F. Pētersons, A. Lubūsis, V. Lubūsis; **Sedmales:** E. Mačs, K. Atslēga; **Ādažu:** A. Sausiņš, O. Pētersons; **Jaunpiebalgas-Silzemes:** V. Salmiņš, J. Štāls, K. Klauss; **Duntes:** A. Viks; **Mārsnēnu-Startu:** I. Vilciņš; **Basu:** R. Ozoliņš; **Irlavas:** A. Jākobsons, O. Mazarkevičs, L. Kreicbergs; M. Rēvalds; **Nabes:** J. Bogomazovs, J. Briedis, B. Briedis, L. Briedis, E. Briedis; **Dzērbenes:** J. Dreipa, O. Aleksis; **Rendas:** H. Gedrovics; **Bārtas:** J. Petkus; **Mētrienas:** A. Beļavs; **Biržu-Bērzgales:** A. Kiops; **Neretas:** A. Simsons, A. Orleans, P. Trakins; **Ļaudonas:** J. Aizpurvs; **Sāvienas:** J. Mežaks, L. Ivanovskis; **Tāšu:** R. Neimanis, A. Neimanis; **Ērgļu:** N. Reiznieks; **Seces-Sērenes:** J. Jaunbrakmanis; **Vidrižu:** P. Blimkins; **Brantu:** A. Miezītis, A. Ozols; **Nīcas:** V. Apsītis, J. Kušķis, J. Kalējs, D. Silte, M. Beitiņš, K. Jurķis, E. Ignats, J. Ķunķis; **Jaungulbenes:** A. Beķeris; **Naukšēnu:** I. Leiva, A. Papēdis; **Jaunpiebalgas-Pēternieku:** J. Puķīts; **Mazsalacas:Līču** M. Riekstiņš; **Silenieku:** A. Roznieks; **Siguldas:** J. Upmalis, M. Upmalis, J. Lūris, A. Matiņš, M. Matiņš, Z. Leimanis, **Lēdurgas:** K. Māleris, A. Melkus, H. Bērziņš, V. Rechtsprechers; **Mālpils:** M. Stūrmanis, J. Eicēns, P. Bernhards, A. Klinsons, L. Jansons, V. Bernhards; **Sidgundas:** K. Ābols, J. Zariņš; **Zeltiņu:** K. Bauga; **Rucavas:** A. Pērkons; **Ungurmuižas:** E. Bērziņš; **Leneču:** E. Penka; **Lubejas:** J. Mednis; **Krapes:** V. Ivansons; **Bejas:** A. Dāvīds, E. Dambis, A. Teterovskis; **Meņģeles:** L. Rangarte; **Jaunbebru:** Z. Dreimanis; **Krāslavas:** A. Rabinovčs, V. Saksons, D. Šumila. L. Kokins; **Pampaļu:** A. Hartmanis; **Priekules:** A. Doniņš; **Ēveles:** Dz. Levens; **Rūjienas ģimnazija:** E. Praudiņš; **Barkavas:** K. Sekste, P. Salenieks; **Turlavas:** V. Salmgriezis; **Lēdmanes:** V. Strazdiņš, J. Elstiņš, A. Jaunvīksna, J. Baņģeris, M. Martinsons; **Cēres:** V. Essenbergs; **Laidzes:** O. Mūrnieks; **Strazdes:** E. Kleinbergs; **Nīzeres:** A. Oškalns; **Asares:** T. Vilciņš, A. Kakste; **Jaunsaules:** J. Vaitaitis; **Paņemūnas:** A. Vīksne; **Rundāles:** I. A. Druķis; **Stalģenes:** N. Štemme; **Jaunauces:** J. Būda; **Šķibes:** A. Sišlevskis, B. Gintere, Zutis, A. Strazdiņš; **Vilces:** Ž. Jaunzems, A. Buķevicis; **Vadakstes:** F. Tauvens; **Ilūkstes:** Z. Strīters, L. Garolis; **Silenes:** V. Pabērzs **Jurģu:** V. Zubovs; **Mēmeles:** A. Balodītis; **Pabažu:** J. Banderis, L. Jirgensons, L. Brīvulis, A. Jansons, V. Jegure, M. Jegure, V. Jansons, V. Bērziņš, V. Skuja; **Renčēnu:** J. Ozols, V. Mintāls, A. Liepiņš, R. Liepiņš, K. Kuplis, E. Mūrnieks, L. Muzikants, E. Šnikvalds; **Domopoles:** S. Pīterniks; **Dobeles:** A. Rozentāls, A. Kalniņš; **Rūjienas draudžu:** M. Lūsis, E. Bīviņš, M. Endziņš; **Vecgulbenes:** J. Germanis, V. Lietuvietis, J. Lācis; **Drustu II.:** J. Pīlāt M. Pogulis, D. Dofelds, V. Ozols, J. Rikmans; **Ziemeru:** S. Purviņš, I. Kļaviņš, R. Ratenieks, B. Ābelkoks, M. Šavelis, V. Kazāks, A. Jansons, M. Raipalis, J. Hamanis, E. Ābeļkoks; **Ropažu:** J. Rimša, L. Čakars; **Kazdangas:** A. Briedis,G. Puriš; **Lestenes:** I. Jucevičs; **Rubenes:** Z. Naruška; **Kraukļu:** K. Kliezbergs, P. Bērnāns, P. Valainis, P. Lāčplēsis, P. Virbulis, J. Lazda; **Kalsnavas-Gribēnu:** R. Berģis; **Gaujienas-Umalnieku:**O. Kalniņš; **Jaunjelgavas:** A. Strazdiņš; **Lamiņu:** J. Klindžāns, A. Rekšņa, V. Lukstiņš; **Stendes:** K. Telle; **Kraukļu:** J. Poruks, Z. Poruks, L. Melgailis; **Lauberes:** R. Vanags; **Poznaņas:** B. Berezovskis; **Nogales:** L. Brauns, M. Brauns, A. Liepa, O. Kleinbergs, O. Matvejs; **Augšgaujas:** Z. Kauliņš; **Vecpiebalgas-Ogrēnu:** E. Skaidrais, A. Zvaigzne, J. Ārons; **Vecpiebalgas-Upītes:** K. Breikšs, P. Bleķis, M. Niklass, K. Rutuzovs, E. Mērnieks, J. Brauers, J. Austriņš, E. Dreimanis; **Galgauskas-Kropas:** S. Skopāns, J. Semeika, L. Semeika, M. Ķevaskis, P. Šīrons; **Kusas:** S. Leitis, J. Vanags, M. Ruņģis; **Gaiķu:** R. Ķempelis; **Čiekurkalna:** A. Cīrulis; **Mēdzulas-Ozoliņkalna:** R. Lāpītājs; **Valmieras pag-** K. Virsis; **Lielbornes:** K. Galvāns; **Vecbornes:** St. Galvāns; **Mazirbes:** E. Švānenbergs; **Krūtes:** A. Bružis; **Rimicānu:** R. Krēsliņš; **Tūjas-Vecmuižas:** L. Ozoliņš; **Mežmuižas-Berķenes:** A. Čeksters; **Ivandes:** V. Jansons; **Vietalvas-Odzienas:** A. Vītiņš; **Liepājas-Blaumaņa:** A. Panevics; **Brāļu Skrindu:** V. Olesovs; A. Podnieks; **Liepupes:** J. Čakste; **Litenes:** E. Ruberts; **Cēsu pag.:** T. Vīņauds; **Ciemupes:** J. Kalniņš; **Rankas-Luterskolas:** A. Vaško; **Sinoles:** Z. Strautiņš; **Liepājas ģimnazijas:** L. Miņukas, G. Vierpe; **Kaļķu:** R. Aviņš; **Liepas:** M. Roops; H. Lagats, A. Mūrnieks; **Liepājas-Raiņa:** A. Grava; **Piltenes:** P. Grīnbergs; **Ābeļu-Salas:** R. Grobiņš, K. Čaklis; **Sērmūkšu:** R. Zauls, A. Vīgants, E. Gādigs, E. Līnis, K. Grundulis; **Ērģemes:** V. Barviķis; **Siguldas pils.:** J. Mergups, **Mārupes:** V. Princis; **Skrundas:** E. Brigzna; **Talsu:** E. Grīntāls; **Mežotnes:** J. Kužums, J. Vitels, J. Jukums, V. Mūrnieks, A. Feldmans, A. Dundurs; **Sarkaņu:** J. Eikelis; **Biržu-Bērzgales:** A. Pilmenis; **Tāšu:** E. Vecvagars; **Brantu:** J. Krievs; **Tirzas:** S. Indrāns; **Alūksnes:** E. Malenders, E. Bauers, L. Štellers, R. Āboliņš, V. Bullītis, V. Neimanis, M. Krogzems; **Laidzes:** V. Garkalns; **Vadakstes:** N. Remters, K. Immers; **Renčēnu:** V. Meirēns; **Palsmanes:** A. Bērziņš; **Gārsenes:** V. Spole; **Augšgaujas:** R. Paipals, V. Pipars, Z. Zariņš; **Ābeļu:** E. Niedrītis; **Zilupes:** P. Veličko; **Liepas:** J. Alsbergs, V. Kondrāts; **Ābeļu-Salas:** A. Vidušs; **Daukstu:** E. Maltavnieks.

KRUSTĀM-ŠĶĒRSĀM MĪKLA.

Elmars Mālenders, Alūksnes mazpulka Nr. 212 dalībnieks.

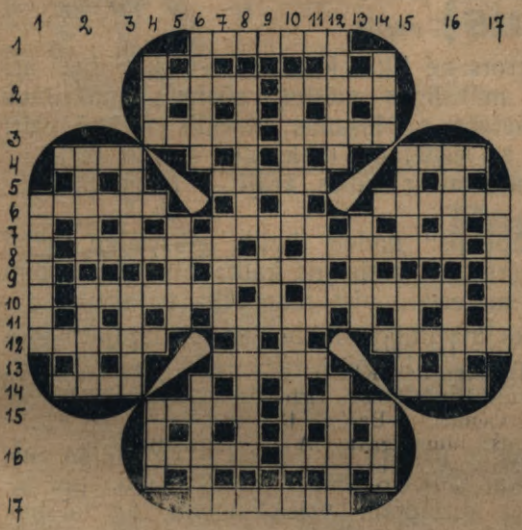

Horicontāli: 1. Apgaišmošanas piederums. 2. Senlatviešu dieve. Mūža mežs. 3. Ko uztver dzirde. Muzikas sastāvdaļa. 4. Apgaismošanas līdzeklis. Plašuma jēdziens. 5. Kas rodas līnijām kustoties? 6. Episks sacerējums. Vulkāns Itālijā. 7. Naudas devums. 8. Sakārtojums. Draudzības simbols. 9. Anglijas sastāvdaļa. 10. Tapšanas gaita. Valsts pārstāvis ārzemēs. 11. Naža sastāvdaļa. 12. Sporta piederums. Pilsēta Kurzemē. 13. Jūtu pārdzīvojums. 14 Gaļas produkts. Maņas orgāns. 15. Auga sastāvdaļas. Pilsēta Latvijā. 16. Pilsēta Kurzemē. Uzbrukums kaŗā. 17. Kurināmais materiāls.

Vertikāli: 1. Senlatviešu dievs. 2. Cilvēks, kas beidz medicīnas fakultāti. Galvas daļa. 3. Lauksaimniecības darba rīks. Upe Vidus-Eiropā. 4. Alkoholisks dzēriens. Ģeomētrisks ķermenis. 5. Sporu augi. 6. Sporta piederums. Fiziskais kultūras veids. 7. Labība. 8. Kuģa bojā eja. Ģeometrisks lauks. 9. Pussala Melnā jūŗā. 10. Skaisto vietu apceļotājs. Latvijas kaimiņvalsts. 11. Zivs sastāvdaļa. 12. Garīgās varas rīkojums. Atbildīga amata persona. 13. Pilsēta Vidus-Eiropā. 14. Zivs. Ūdens tvertnes. 15. Valsts iestāde. Upe Austrum-Eiropā. 16 Meža zvērs. Metāls. 17. Aktieru nodarbošanās vieta.

Mīklas atminējums iesūtāms „Mazpulka" redakcijai: Rīgā, Baznīcas ielā 4-a, līdz š. g. 1. jūnijam uzdodot atminētāja vārdu, uzvārdu, mazpulka nosaukumu un **L. L. kameras reģistrācijas numuru**

Saturs:

	Lp. p.
„Mazpulka" lasītājiem. L. l. kameras prezidijs	145
15. maijs. Ausma Roga	145
Mātes dienā. Māc. Arn Lūsis	147
Neviens cits kā māte. E. Šalts	149
Lai mēs godam varētu sekot. A. Beķeris	149
Klausīsimies savas sirds balsī. L. Sprūds	150
Mazpulku vadītāju sanāksme un mazpulku dalībnieki. A. R.	150
Gūstā. E. P. Butler	151
Diks un Roberts. A. M. Džeksons	154
15. maija atcerei. J. Liezeris	156
Cīņa ar cilvēkēdēju	156
Norūdīšanās saulē, gaisā un ūdenī. Dr. R. Avotiņš	159
Nešķiedīsim savu enerģiju nelietderīgi. J. Ruciņš-Vējiņš	160
Grāmatas augkopībā. Prof. Dr. agr. J. Vārsbergs	161
Vērtīga grāmata par mājkustoņu audzēšanu. Ad. E.	162
Jānis Liezeris—„Ziedu vieglumā". J. Matulis	162
Aicinājums mazpulku dalībniekiem. Māc. Arn. Lūsis	163
Apkopsim kapu kalniņus! H. Kalmiņš	164
Arī tavā dārzā ziedētu . . . H. Kalmiņš	166
Darbs visam gadam. Al. Kalniņa	167
Mazpulka dalībnieka patreizējie uzdevumi. Agr. K. Ķirsis	168
Darbi košuma dārzā. H. Kalmiņš	169
Mani piedzīvojumi apiņu audzēšanā. Fr. Šīrons	171
Mans pirmais gads biškopībā. K. Eņģelis	172
Kā sojas pupu vietā izaudzēju kacēnu kāpostus. U. Freimanis	172
Ziedu kalendārs. V. Jansons	173
Striķi lauksaimniecībā. J. I.	175
Atpakaļ pie latvju tautas dejām. M. Lasmanis	176
Mazpulku dzīve	177
Paziņojumi	182
Jautājumi un atbildes	188
Mīklas	188

Atbildīgais redaktors: RUDOLFS DZĒRVE.

L. Audze grām. sp. Rīgā, Baznīcas ielā 4-a (L. L. Centrālbiedrības gr. sp. nomnieks).

Iesūtīts.

Jāmācās pareizi pielietāt mākslīgos mēslus!

Mākslīgo mēslu patēriņš ir svarīgs faktors ne tikai katrā atsevišķā, bet arī visā valsts saimniecībā: pareizi pielietājot mākslīgos mēslus, gūsim panākumus un augstu peļņu. turpretīm nepareizi pielietāts mēslošanas līdzeklis nozīmē velti izšķiestu dārgo ārzemju valūtu, jo tikai ar to iespējams mākslīgos mēslus pirkt.

Šaī jautājumā ieinteresējami arī nākamie mūsu zemes ārāji — mazpulku dalībnieki.

Šaī sakarībā Agronomiskais birojs „Slāpeklis" nodod katra mazpulka rīcībā — kā mācības līdzekli — bez maksas apmēram 10 maisiņus kaļķa salpētra, kuŗiem jābūt par demonstrācijas un izmēģinājumu materiālu visa mazpulka vajadzībām.

Nemaz nav no svara, ja kāds atsevišks mazpulka dalībnieks, pielietojot kaļķa salpetri, izaudzējis sevišķi lielu bieti, kartupeli vai ko citu, bet gan no svara ir, sasniegt no attiecīgas zemes vienības iespējami augstas un lētas caurmēra ražas, jo tikai tādā veidā var iegūt augstu peļņu.

Norādīt mazpulku dalībniekiem ceļu šādas peļņas iegūšanai ir šo kaļķa salpetra uzdevums. Pēc iespējas daudzpusīgākai kaļķa salpetra pielietāšanai, piemēram dažādiem augiem, dažādās augsnās, pēc dažādiem priekšaugiem, ar vai bez kūtsmēslojuma, dažādās devās u. t. t., un pēc ražas novākšanas kopīgi izvestiem kaļķa salpetra atmaksāšanās aprēķiniem jānoskaidro, kur minēto mēslošanas līdzekli visizdevīgāk pielietāt.

Vispareizākās atziņas mazpulks gūs, ja kaļķa salpetra maisiņus izlietās pēc kopīgi uzstādīta plāna vai nu kopējā mazpulka dārzā vai arī uz katra atsevišķa mazpulka dalībnieka zemes.

Par vispareizāko un lietišķāko kaļķa salpetra maisiņu — kā mācības līdzekļa — pielietāšanu Agronomiskais birojs „Slāpeklis" izsniegs prēmijas, pie kam tās piešķirs ne atsevišķiem mazpulku dalībniekiem, bet gan visam mazpulkam, jo lieta šeit grozas ne ap atsevišķa mazpulka dalībnieka nopelniem, bet gan ap saprātīgu visa mazpulka kopdarbību.

Paredzētas sekojošās prēmijas:

Katrā apgabalā, tā tad Kurzemē, Vidzemē, Zemgalē un Latgalē pa

1 augļkoku miglotājam „Pomona" ar mucu uz riteņiem,

1 kombinētai sēj- un rušināmai mašīnai „Planet",

1 bonai, Ls 35,— vērtībā, bibliotēkas iegādei Valtera un Rapas grāmatnīcā.

Augstākā prēmija visas Latvijas apjomā ir divi dienas ilgs visa mazpulka ceļojums autobusā pa Latviju, pie kam tiks apmeklētas lauksaimnieciski vai vēsturiski ievērojamas vietas vai arī dabas ziņā skaistākie apgabali.

Mazpulku vadītāji, kuŗi vēlas piedalīties prēmijas iegūšanā tiek lūgti iesūtīt savu plānu par kaļķa salpetra pielietāšanu līdz š. g. 1. jūlijam un galīgo pārskatu, kuŗā jāuzdod konkrēti skaitļi un slēdziens, kur kaļķa salpetra mēslojums pielietājams un kur varbūt nē, līdz š. g. 1. decembrim sava rajona mazpulku inspektoram.

Iesūtītos plānus un darbu pārskatus skatīs cauri un prēmijas izsniegs komisijas, sastāvošas no L. l. k. mazpulku un jaunatnes audzināšanas nodaļas vadītāja, mazpulku inspektoriem, mazpulku vadītājiem un Agronomiskā biroja „Slāpeklis" pārstāvjiem.

Prēmijas izdalīs līdz š. g. 31. decembrim, bet ceļojums autobusā notiks pēc vienošanās ar šo prēmiju ieguvušā mazpulka vadītāju.

Aug. Kurau

Drāšu audumu, pinumu un caurumotu skārdu fabrika.
Rīgā, Tērbatas ielā 78, tāļr. 92227.

NOLIKTAVA:
Tērbatas ielā 24, tāļr. 27629.

Pastāvigi lielā izvēlē

dāmu, kungu un bērnu apavi, kā arī speciāli aizsardzēm piemērotas krāsas kurpes.

Apavu nams „ALMA",

Rīgā, Kr. Barona ielā № 15.

Krāsas

ir uzticības lieta, tamdēļ iegādājaties tikai mūsu īstās un izturīgās krāsas.

Fabrikas noliktavas:

Rīgā, Lāčplēša ielā 52/54 un Dzirnavu ielā 66, blakus Konzumam.

A/S. Ed. ROZĪTS

Metāltirdzniecības Akc. Sab.

„Brāļi Popovi"

senāk Brāļi Popovi, dib. 1788. g.

Rīgā, L. Grēcinieku ielā № 35.

Abonējat mēnešrakstu

„PIESAULE"

kur ievietoti vienīgi latvju rakstnieku un dzejnieku darbi. „Piesaule" iznāk jau 8. gadu K. Skalbes vadībā, ar humora pielik. „Rijnieka šķiltavas". Maija burtnīca iznākusi. Abon. par 1 g. 7 ls, ½ g. 3,50, burtnīca 60 sant. — Izdevejs J. Roze, Rīgā, pasta tek. rēķ. 184.

Solbars

labākais līdzeklis augļu koku un ogulāju miglošanai pret sēnīšu slimībām.
Maisījumā ar nikotina sulfatu iznīcina ari lapu grauzējus.

Gralīts

apputināšanas līdzeklis, kas atvieto apmiglošanu; ar labākiem panākumiem iznīcina spradžus, rāceņu lapgrauzi, biešu kapraci un citus lapu grauzējus.

BAYER

Dabūjami visos attiecīgos veikalos.

Ceļiet ugunsdrošas, sausas, siltas un izturīgas

ēkas no cementa ķieģeļiem

Ražojiet ar rokas veidņiem cementa ķieģeļus. Izveidojiet ēku sienas pēc pārbaudītiem cementa ķieģeļu būvveidiem. Paskaidrojumus par cementa ķieģeļu pagatavošanu un būvveidu sniedz

Rīgas cementa fabrikas C. Ch. Šmidt A. S.

galvenā kantorī, Rīgā, M. Svaru ielā 1. Tāļr. 23439.

Turpat pārdod rokas veidņus cementa ķieģeļu pagatavošanai (3 ķieģeļi uz reizi) par Ls 40,— gab. vai uz nomaksu 8 mēn.

Veidņi tiek arī iznomāti par Ls 1,— mēnesī.

J. M. Sniķers, Rīgā

Kolonialpreču, tabakas un siļķu lieltirgotava un miltu rūpniecība.

Kungu ielā № 29-a, paša namā.

Patīkams jaunums!

Čiles salpetris atkal dabūjams visos vietējos veikalos.

Par nezāļu apkaŗojamo darba riku

„Mazais sports"

kurš atzīts par labu Priekuļos mašīnu izmēģināšanas stacijā un Vecaucē no lauksaimniecību studējošiem. Interesenti var aptaujāties arī pie turpmāk atzīmētām personām, kuŗas par to man rakstījušas starp citu sekošu:

1) „„Mazais sports", kā ravējamais aparāts ļoti ieteicams. Ravēšana izdarama ātri un viegli, sevišķi neaizaudzētā sakņu dārzā. Kosā, 9. sept. 1931. g. K. Vītols."

2) ... „„Mazais sports" ir ļoti noderīgs dīgstošo nezāļu un garozas iznīcināšanai ... Veismaņu muižā, 4. XII. 32. E. Celmiņš."

3) ... „Darbs norit ar „Mazo sportu" ātri. Ar vienu vilcienu panākta līmeniska un stateniska griešana, augsnes virsma uzirdināta un zeme **netiek sarausta**, kas atgadas pie visiem pārejiem kapļiem. Darbs ar „Mazo sportu" viegls un vēlreiz pastrīpoju, ražīgs. Rīgā—Vecaucē, 21. VI. 34. Āboliņš."

4) ... „Pēc maniem piedzīvojumiem bez „Mazā sporta" nevarētu vairs nemaz iztikt. Madonā, 11. XI. 34. Dārznieks J. Skrabe."

5) „Ar Jūsu konstrueto kapli „Mazais sports" esmu strādājis divi gadi, lietodams to pat celiņu iztīrīšanai no nezālem, un katram varu to tikai ieteikt kā ļoti parocīgu, izturīgu nezāļu apkaŗošanas darba rīku. 2. II. 35. P. Leitis, Ķekavas mazpulka vadītājs."

6) „Jūsu izgudrotais zemes irdinātājs un ravētājs „Mazais sports" Raiskuma skolas saimniecībā pazīstams un pielietots jau vairāk gadu. — „Mazais sports" ir tiešam jauks darba rīks: lēts, ērts un viegls. Ravētājam strādājot ar Jūsu „Mazais sports", darbs veicas un sakņu dārzu zemes irdināšana un ravēšana palikusi daudz vieglāka un patīkāmaka. Par to Jums liels paldies. 27. aprīlī 1935. Raiskuma skolā P. Puriņš."

„Mazais sports" maksā sēklu un dzelztirgotavās latu gabalā. Mazpulkiem pārdošanas noteikumus esmu darījis zināmus.

Caur Cēsim Priekuļu Bitēs, K. Trēziņš.